

ผลการใช้วิธีการสอนแบบโฟนิกส์ต่อความสามารถในการอ่านและเขียน
ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5

**The Effects of Phonics Instruction on Reading and Writing Abilities of
Thai Grade 5 Students**

ฟาร์ดีนา สุมาลี

Fatina Sumalee

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษานานาชาติ
มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์

**A Thesis Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements for the Master of
Arts Degree in Teaching English as an International Language**

Prince of Songkla University

2554

ลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์

ชื่อวิทยานิพนธ์ ผลการใช้วิธีการสอนแบบโพนิกส์ต่อความสามารถในการอ่านและ
เขียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5
ผู้เขียน นางสาวฟาร์ดีนา สุมาลี
สาขาวิชา การสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษานานาชาติ

อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก

คณะกรรมการสอบ

.....

..... ประธานกรรมการ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ชลลดา เลาหวิริยานนท์)

(รองศาสตราจารย์เจลิยวศรี พิบูลชล)

..... กรรมการ

(ดร.จอมใจ สุทธิพันธ์)

.....กรรมการ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ชลลดา เลาหวิริยานนท์)

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ อนุมัติให้นับวิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำหรับ
การศึกษา ตามหลักสูตรปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิตสาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษา
นานาชาติ

.....
(ศาสตราจารย์ ดร.อมรรัตน์ พงศ์ดารา)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

ชื่อวิทยานิพนธ์	ผลการใช้วิธีการสอนแบบโฟนิกส์ต่อความสามารถในการอ่านและเขียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5
ผู้เขียน	นางสาวฟาร์ดีนา สุมาลี
สาขาวิชา	การสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษานานาชาติ
ปีการศึกษา	2553

บทคัดย่อ

งานวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านและเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ซึ่งสอนด้วยวิธีโฟนิกส์ โดยมีคำถามวิจัยห้าประการ ดังต่อไปนี้ 1) ความสามารถด้านการอ่านและการเขียนของนักเรียนก่อนและหลังการเรียนภาษาอังกฤษโดยใช้วิธีการสอนแบบโฟนิกส์มีความแตกต่างกันหรือไม่ อย่างไร ถ้ามี ขนาดของผลเป็นอย่างไร 2) ความคงทนของความสามารถด้านการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่เรียนโดยใช้วิธีการสอนแบบโฟนิกส์เป็นอย่างไร ถ้ามี ขนาดของผลเป็นอย่างไร 3) อุปสรรคและปัญหาในการเรียนการสอนอ่านและเขียนภาษาอังกฤษโดยใช้วิธีการสอนแบบโฟนิกส์ได้แก่อะไรบ้าง 4) ปัจจัยที่ช่วยส่งเสริมการเรียนการสอนอ่านและเขียนภาษาอังกฤษโดยใช้วิธีการสอนแบบโฟนิกส์ได้แก่อะไรบ้าง และ 5) ความรู้เกี่ยวกับการอ่านภาษาอาหรับที่ได้รับจากการเรียนนอกเวลามีความสัมพันธ์กับการเรียนภาษาอังกฤษแบบโฟนิกส์หรือไม่ อย่างไร

งานวิจัยครั้งนี้เป็นงานวิจัยกึ่งการทดลอง โดยกลุ่มตัวอย่างคือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 37 คน โรงเรียนไทยรัฐวิทยา ๔๐ (บ้านควนโพธิ์) อำเภอเมือง จังหวัดสตูล การทดลองครั้งนี้ผู้วิจัยเป็นผู้ดำเนินการทดลองสอนนักเรียนด้วยตนเองโดยใช้แบบแผนการวิจัยแบบการทดลองกลุ่มเดียว (one group pre-test post-test design) และมีการทดสอบวัดความคงทนของความรู้ด้านการอ่านและเขียนหลังจากเสร็จสิ้นการทดลองไปแล้ว 6 สัปดาห์ เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูลประกอบด้วย 1) ข้อสอบวัดความสามารถด้านการอ่านและเขียนเพื่อใช้ทดสอบก่อนและหลังเรียน และทดสอบความคงทนของความสามารถด้านการอ่านและเขียน 2) แผนการสอนปรับพื้นฐาน 3) แผนการสอนตามเนื้อหาที่สอดคล้องกับหลักสูตรกระทรวงศึกษาธิการ 4) แบบสังเกตพฤติกรรมระหว่างเรียน และ 5) แบบสัมภาษณ์กึ่งมีโครงสร้างผลลัพธ์ที่ได้ถูกนำมาประมวลผลทั้งในเชิงคุณภาพ และเชิงปริมาณ โดยมีผลดังนี้

1. ความสามารถด้านการอ่านและการเขียนมีความแตกต่างกัน โดยนักเรียนมีความสามารถด้านการอ่านสูงขึ้นกว่าด้านการเขียน ทักษะการอ่านระดับคำเป็นทักษะที่นักเรียนทำได้ดีที่สุด ในขณะที่ความสามารถด้านการเขียนทั้งการเขียนระดับคำและประโยคนั้นนักเรียนได้คะแนนต่ำในระดับที่ใกล้เคียงกัน

2. คะแนนความคงทนทั้งด้านการอ่านและการเขียนของนักเรียนหกสัปดาห์หลังการทดลองนั้นลดลงจากคะแนนสอบหลังเรียน โดยมีค่าเฉลี่ยความแตกต่างอยู่ในระดับกลาง (0.43)

3. อุปสรรคและปัญหาในการเรียนการสอนอ่านและเขียนภาษาอังกฤษโดยใช้วิธีการสอนแบบโฟนิกส์คือ นักเรียนขาดความรู้พื้นฐานด้านตัวอักษร และด้านเสียงของตัวอักษร นอกจากนี้ยังพบว่าลักษณะของภาษาอังกฤษ และเวลาที่จำกัดเป็นอุปสรรคที่สำคัญต่อการสอนด้วยวิธีการสอนแบบโฟนิกส์

4. ปัจจัยที่ช่วยส่งเสริมการอ่านระดับคำที่ช่วยให้นักเรียนเกิดการรู้จำคำมากที่สุดคือ กิจกรรมการค้นหาคำศัพท์ (word search) และการฝึกอ่านคำศัพท์จากบัตรภาพคำศัพท์ ส่วนกิจกรรมที่ช่วยส่งเสริมการเขียนภาษาอังกฤษนั้นได้แก่ กิจกรรมการเขียนคำศัพท์บนอากาศหรือบนฝ่ามือ

5. ด้านความสัมพันธ์ระหว่างความรู้เกี่ยวกับการอ่านภาษาอาหรับที่ได้รับจากการเรียนนอกเวลากับการเรียนภาษาอังกฤษแบบโฟนิกส์ โดยภาพรวมพบว่านักเรียนนั้นยังไม่สามารถถ่ายโอนความรู้จากการอ่านภาษาอาหรับซึ่งเป็นการอ่านแบบ โฟนิกส์มาช่วยในการอ่านภาษาอังกฤษหากไม่ได้รับการสอนและชี้แนะอย่างชัดเจนจากครูผู้สอน

ผลจากการทดลองแสดงให้เห็นว่าการสอน โดยวิธีการสอนแบบ โฟนิกส์นั้น จำเป็นอย่างยิ่งที่ผู้สอนจะต้องมีการปรับพื้นฐานให้นักเรียนในเรื่องหน่วยเสียง (Phonemic awareness) และเรียนรู้วิธีการสะกดคำอ่านแบบ โฟนิกส์ก่อน โดยอาจจัดสอนนอกเวลาเรียนหรือก่อนเริ่มเปิดภาคเรียน นอกจากนี้ผู้สอนควรเพิ่มกิจกรรมหรือใบงานที่เน้นให้นักเรียนได้เขียนและฝึกใช้คำถาม Wh-question ในการตรวจสอบความเข้าใจระหว่างการสอน และควรนำเนื้อหาการสอนที่เรียนผ่านมาทบทวนอย่างสม่ำเสมอทั้งในเรื่องการอ่านและการเขียน เพื่อเพิ่มความถี่ในการสังเกต จดจำและฝึกฝนของนักเรียนซึ่งจะส่งผลให้การสอนประสบความสำเร็จมากยิ่งขึ้น

Thesis Title	The Effects of Phonics Instruction on Reading and Writing Abilities of Thai Grade 5 Students
Author	Miss Fatina Sumalee
Major Program	Teaching English as an International Language
Academic Year	2011

ABSTRACT

Teaching reading is deemed necessary for enhancing academic success in students. However, by and large it has been found that primary school students are poor readers or at risk of being poor readers, especially, the primary students in the school where the researcher is working. Therefore, this study aimed to develop grade 5 students' reading and writing abilities with the aid of phonics instruction. The five research questions addressed in this study were: 1. Were there any differences between students' reading and writing achievements before and after studying with phonics instruction? If yes, in what way? What is effect size?; 2. What is the retention level of the students' reading and writing abilities? What is effect size?; 3. What are problems and obstacles the students have during phonics instruction?; 4. What are factors contributing to students' learning how to read and write?; and 5. Is there any relationship between existing knowledge of learning Arabic and English phonics learning? If yes, in what way?

This study was conducted with the students studying in Grade 5 at a primary school under the administration of Satun Primary Educational Service Area Office, southern Thailand. The research design employed in this study was one group pre-test and a post-test design followed by a retention test carried out 6 weeks after the post-test. The instruments used were 1. an identical achievement test used for pre, post, and retention tests, 2. lesson plans for the 8-hour orientation, 3. lesson plans for teaching 3 units, 4. a students' behavioral observation form, and 5. semi-structure interview questions The quantitative data was calculated and analyzed by percentages, means, Paired sample *t*-test, and effect size whereas the data from open-ended section of student's behavioral observation and group interviews were analyzed qualitatively by categorizing the information under thematic student's perspectives. The findings were:

1. The students' reading abilities improved more than writing abilities. Among all the sub-skills tested, word reading was the skill the students obtained the highest score whereas the scores of writing, both at word and sentence levels received were relatively low.

2. The retention rates of both reading and writing retested after six weeks of receiving treatments were found to decrease with medium effect size (0.43).

3. The main problems found in this study were the lack of background knowledge in alphabetic and phonemic knowledge. Inconsistency of English pronunciation and limited time were also problematic for phonics teaching.

4. The most useful activities for word recognition were the use of word search and word cards. Writing in the air was also found useful for developing the students' writing skill.

5. The students had not yet transferred the phonics knowledge learned from Arabic class to learn English reading if they were not taught explicitly.

The results suggested that the success in phonics teaching requires students' phonemic awareness and learn word decoding before normal class time. This can be arranged as extra class or during summer vacation. Moreover, teachers should provide students with a lot of writing exercises along with word decoding activities. It is recommended that teachers practice students with simple Wh-questions to enhance their reading comprehension abilities, review previously learned items in order to increase opportunities in noticing .

Key words: phonics instruction, word reading, word recognition, word spelling, reading comprehension, Thai grade 5 students

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลงได้ด้วยความช่วยเหลือและความร่วมมือจากบุคคลหลายฝ่าย ซึ่งผู้วิจัยรู้สึกซาบซึ้งเป็นอย่างมาก และขอกราบขอบพระคุณและขอบคุณมายังท่านเหล่านี้ไว้ ณ ที่นี้ด้วย

ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ชลลดา เลาหวิริยานนท์ อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ที่ได้กรุณาช่วยเหลือแนะแนวทางการศึกษาวิจัย พร้อมทั้งได้สละเวลาอันมีค่าให้คำแนะนำในการเขียนวิทยานิพนธ์ ตลอดจนตรวจสอบแก้ไขพร้อมทั้งให้คำชี้แนะต่างๆ ให้กำลังใจอีกทั้งมอบโอกาสที่ดีในการทำวิทยานิพนธ์ครั้งนี้ให้แก่ผู้วิจัยเป็นอย่างมาก

ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณ รองศาสตราจารย์ เฉลียวศรี พิบูลชล ประธานกรรมการสอบวิทยานิพนธ์ และ ดร.จอมใจ สุทธินนท์ กรรมการสอบวิทยานิพนธ์ ที่กรุณาสละเวลาตรวจสอบและแก้ไขวิทยานิพนธ์ให้มีความถูกต้องและสมบูรณ์ยิ่งขึ้น

ผู้วิจัยรู้สึกเป็นเกียรติและซาบซึ้งในพระคุณเป็นอย่างยิ่งที่โครงการทุนวิจัยมหาบัณฑิต (สกว.) ได้มอบทุนสนับสนุนในการทำวิจัยและโอกาสอันดีแก่ตัวผู้วิจัย ตลอดจนขอขอบพระคุณท่านผู้ทรงคุณวุฒิประจำโครงการทุนวิจัยมหาบัณฑิต (สกว.) ที่กรุณาสละเวลาตรวจสอบและให้คำแนะนำช่วยเติมเต็มความสมบูรณ์แก่งานวิทยานิพนธ์เล่มนี้มากยิ่งขึ้น

ขอกราบขอบพระคุณอาจารย์ทุกท่านในหลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษานานาชาติ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ ที่ได้ประสิทธิ์ประสาทความรู้อันมีค่าจนสามารถทำงานวิจัยฉบับนี้สำเร็จได้

ขอบคุณนักเรียนโรงเรียนไทยรัฐวิทยา ๔๐ (บ้านควนโพธิ์) ที่น่ารักยิ่งของผู้วิจัย ที่ได้ให้ความร่วมมือในการทำการทดลองการสอนตลอดหนึ่งภาคการศึกษา รวมทั้งให้ข้อมูลการสัมภาษณ์ที่เป็นประโยชน์ในการเก็บข้อมูลในงานวิทยานิพนธ์เล่มนี้มาก

นอกจากนี้ผู้วิจัยขอขอบคุณกำลังใจที่ยิ่งใหญ่ที่ทำให้ผู้วิจัยมีความมานะและมุ่งมั่นในการต่อสู้อุปสรรคต่างๆ ได้แก่ แม่และพ่ออันเป็นที่รักที่สนับสนุนทั้งทรัพย์และกำลังใจในการเรียนมาโดยตลอด พี่น้องร่วมรุ่น หลักสูตร M.A. TEIL 2010 ทุกคน ที่ให้กำลังใจอบอุ่นตลอดมา

ฟาร์ดีนา สุมาลี

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อ.....	(3)
Abstract.....	(5)
กิตติกรรมประกาศ.....	(7)
สารบัญ.....	(8)
สารบัญตาราง.....	(11)
สารบัญแผนภูมิ.....	(12)
บทที่ 1 บทนำ.....	1
1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา.....	1
1.2 คำถามในการวิจัย.....	6
1.3 ขอบเขตของการวิจัย.....	6
1.4 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ.....	7
1.5 นิยามศัพท์เฉพาะ.....	7
บทที่ 2 วรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง.....	9
2.1 หลักสูตรการสอนภาษาอังกฤษ.....	9
2.2 การอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษ.....	10
2.3 การสอนอ่านภาษาอังกฤษ.....	11
2.3.1 กระบวนการอ่านจากระดับพื้นฐานไปสู่การอ่านระดับสูง.....	12
2.3.2 กระบวนการอ่านจากระดับสูงไปสู่การอ่านระดับพื้นฐาน.....	14
2.3.3 กระบวนการอ่านแบบปฏิสัมพันธ์.....	14
2.4 แนวคิดของการสอนแบบโฟนิกส์.....	15
2.5 วิธีการสอนแบบโฟนิกส์.....	16
2.5.1 วิธีการสอนแบบโฟนิกส์สังเคราะห์.....	19
2.5.2 วิธีการสอนแบบโฟนิกส์วิเคราะห์.....	20
2.5.3 กิจกรรมการสอนแบบโฟนิกส์.....	20
2.6 ภาษาอาหรับ.....	22
2.7 ทฤษฎีการสังเกต.....	23
2.7.1 ปัจจัยที่ส่งผลต่อการสังเกต.....	24

สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
2.8 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	27
2.9 กรอบแนวคิดในการวิจัย.....	31
บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย.....	34
3.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง.....	34
3.2 การเตรียมการเบื้องต้น.....	34
3.3 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	35
3.3.1 แผนการสอน.....	35
3.3.2 แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านและเขียน.....	41
3.3.3 แบบสังเกตพฤติกรรมระหว่างเรียน.....	42
3.3.4 แบบสัมภาษณ์กึ่งมีโครงสร้าง.....	44
3.5 การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	46
3.6 การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้.....	47
บทที่ 4 ผลการศึกษาและการอภิปรายผล.....	49
4.1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	49
4.2 สรุปผลการวิเคราะห์.....	64
4.3 อภิปรายผลการทดลอง.....	66
บทที่ 5 สรุปผลการวิจัยและข้อเสนอแนะ.....	81
5.1 สรุปผลการศึกษา.....	81
5.2 ข้อเสนอแนะ.....	85
5.2.1 ข้อเสนอแนะด้านการสอนภาษาอังกฤษโดยวิธีโฟนิกส์.....	85
5.2.2 ข้อเสนอแนะด้านการวิจัย.....	86
เอกสารอ้างอิง.....	88
ภาคผนวก	
ก. แผนปรับพื้นฐาน.....	94
ข. ตัวอย่างแผนการสอนโดยใช้วิธีโฟนิกส์.....	122
ค. แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์.....	168
ประวัติผู้เขียน.....	183

สารบัญตาราง

ตาราง	หน้า
3.1 รายละเอียดของคำศัพท์เป้าหมาย.....	35
3.2 แสดงโครงสร้างเนื้อหาและกิจกรรมการเรียนรู้.....	37
3.3 แบบสังเกตพฤติกรรมระหว่างเรียน.....	43
3.4 แสดงขั้นตอนการเก็บข้อมูล.....	46
4.1 ความสามารถด้านการอ่านและเขียนก่อนและหลังเรียน.....	50
4.2 คะแนนเฉลี่ยของผลการสอบหลังเรียนและความคงทนด้านการอ่านและเขียน.....	51
4.3 คะแนนหลังเรียนด้านการอ่านออกเสียงคำและการรู้จำคำ.....	53
4.4 คะแนนความคงทนด้านการอ่านออกเสียงคำและการรู้จำคำ.....	55
4.5 ผลการสังเกตพฤติกรรมระหว่างเรียน.....	57
4.6 ผลการสัมภาษณ์นักเรียนกลุ่มประชากร.....	59

สารบัญแผนภูมิ

แผนภูมิ	หน้า
2.1 การสอนอ่านของ National Institute for Literacy (USA)	12
2.2 แบบจำลองกระบวนการอ่าน	16
2.3 กระบวนการเรียนรู้แบบ Implicit knowledge	24
2.4 กรอบแนวคิดแสดงลำดับการสอน โฟนิกส์	32

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ในยุคแห่งข้อมูลข่าวสารที่ไร้พรมแดน ภาษาอังกฤษถือเป็นเครื่องมือสำคัญในการติดต่อสื่อสารกับคนทั้งโลก แสวงหาความรู้ การประกอบอาชีพ การตกลงเจรจาสร้างความเข้าใจที่ดีต่อกัน หรือใช้ในชีวิตประจำวัน เช่น การอ่านป้ายต่างๆ จากฉลากยา คำสั่ง คำแนะนำ หรือการอ่านหนังสือพิมพ์ การกรอกข้อมูล เป็นต้น ด้วยตระหนักถึงความสำคัญของภาษาอังกฤษดังกล่าว กระทรวงศึกษาธิการจึงจัดให้วิชาภาษาอังกฤษ เป็นหนึ่งในวิชากลุ่มสาระ การเรียนรู้ขั้นพื้นฐานที่ต้องเรียนตลอดหลักสูตรและครอบคลุมทั้ง 4 ทักษะ ได้แก่ การฟัง พูด อ่าน และเขียน

เป็นที่ทราบกันดีว่าผู้ที่มีความสามารถทางภาษาที่ดีนั้น ต้องเริ่มจากการมีพื้นฐานทางภาษาที่ดีตั้งแต่เด็ก โดยเฉพาะอย่างยิ่งพื้นฐานด้านการอ่านและเขียน ซึ่งควรเริ่มต้นวางพื้นฐานตั้งแต่ระดับชั้นประถมศึกษา เมื่อนักเรียนสามารถอ่านออกและเขียนได้ตั้งแต่เยาว์วัย นักเรียนก็จะสามารถอ่านตำราเรียน หรือเขียนรายงานในการบ้านอย่างง่ายได้ และนักเรียนที่ประสบความสำเร็จในการอ่านตั้งแต่เริ่มแรก มีโอกาสที่จะประสบความสำเร็จทางการศึกษาในระดับที่สูงขึ้นต่อไปในอนาคต (Slavin, 2007) นอกจากนี้ยังเชื่อกันว่าหากนักเรียนสามารถอ่านออกเขียนได้ในภาษาแม่ ความสามารถนี้จะช่วยส่งเสริมให้ความสามารถด้านการอ่านของนักเรียนในการเรียนภาษาอื่นๆ ดียิ่งขึ้น ไม่ว่าจะเป็นการอ่านในระดับคำหรือการอ่านเพื่อความเข้าใจ (August & Shanahan, 2006; Cummins, 1981 อ้างอิงใน Pollard-Durodola & Simmons 2009)

ในกรณีของการเรียนภาษาอังกฤษ มีงานวิจัยไม่น้อยที่พบว่านักเรียนประสบปัญหาในการอ่าน (Cooke, Slee & Young, 2008; Ehri, Satlow, & Gaskins 2009) และปัญหาในการอ่านนี้เป็นปัญหาที่มักพบในวัยเริ่มเรียนและติดตัวไปจนโต และงานวิจัยดังกล่าวยังพบอีกว่านักเรียนที่มีความสามารถในการอ่านออกเสียง (decoding) ก็มักจะมีความสามารถในการสะกดคำ (spelling) ด้วยเช่นกัน เนื่องจากนักเรียนสามารถรับความรู้ส่วนที่สำคัญและนำไปสร้างเป็นองค์ความรู้เพื่อนำไปใช้ในการดำรงชีวิตได้ ถึงแม้ว่ารูปแบบการสอนภาษาอังกฤษในปัจจุบันจะเน้นการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร แต่ทั้งสองทักษะนี้ไม่สามารถหลีกเลี่ยงได้ในการเรียนภาษาทุกระดับชั้น ตลอดจนการใช้ภาษาในการดำเนินชีวิตประจำวัน และพบว่าความสามารถในการอ่านและการเขียนของนักเรียนไทยในทุกระดับ ยังอยู่ในระดับที่ต้องการปรับปรุง (Chandavimol, 1998; Mungsiri, 2002)

ด้วยเหตุผลเหล่านี้จึงจำเป็นต้องอย่างยิ่งสำหรับครูสอนภาษาที่ต้องพัฒนาและปรับปรุงวิธีการสอนทักษะการอ่านและเขียนที่ดีให้แก่นักเรียน

จากประสบการณ์ของผู้วิจัยในการสอนทักษะการอ่านและเขียนภาษาอังกฤษให้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนไทยรัฐวิทยา 40 (บ้านควนโพธิ์) ซึ่งนักเรียนร้อยละ 76 เป็นนักเรียนไทยมุสลิม โดยกิจวัตรประจำวันหลังเลิกเรียน ของนักเรียนเหล่านี้คือจะต้องเรียนอ่าน คัมภีร์อัลกุรอานในภาษาอาหรับ และการจะอ่านให้ได้นั้นนักเรียนจะต้องเรียนวิธีการผสมคำใน ภาษาอาหรับ ซึ่งจะคล้ายกับวิธีการอ่านแบบ โฟนิคส์ประมาณวันละ 1 ชั่วโมง สำหรับ ความสามารถด้านการอ่านและเขียนภาษาอังกฤษนั้น พบว่านักเรียนไม่สามารถแม้กระทั่งอ่านออก เสียงในระดับคำ เช่น คำว่า hat, big, play เป็นต้น หรืออ่านได้แต่ก็ใช้เวลาในการอ่านแต่ละคำช้า ส่งผลให้นักเรียนไม่สามารถอ่านในระดับประโยคหรือข้อความต่อเนื่องในระดับย่อหน้าสั้นๆต่อไป ได้ หรือสามารถอ่านได้แต่ไม่คล่องและช้ามาก นอกจากนั้นนักเรียนยังจำตัวอักษรและเขียน ตัวอักษรภาษาอังกฤษได้ไม่ครบทุกอักษร ตลอดจนไม่สามารถแทนเสียงให้แก่ตัวอักษรได้ เช่น เมื่อ ครูกำหนดตัวอักษร B นักเรียนไม่สามารถตอบได้ว่าเป็นเสียง /b/ รวมถึงไม่สามารถผสมตัวอักษร และถอดเป็นคำอ่านได้ นอกจากนั้นนักเรียนยังไม่สามารถเขียนคำต่างๆ เป็นภาษาอังกฤษได้ ปัญหาเหล่านี้อาจเกิดจากนักเรียนขาดการสำเนียงรู้ระบบเสียง (phonemic awareness) เนื่องจาก ไม่ได้เรียนรู้ความสัมพันธ์ของเสียงและตัวอักษร นักเรียนเรียนรู้คำผ่านการท่องจำคำศัพท์ แต่ไม่ ทราบว่าคำศัพท์นั้นเขียนอย่างไร

นอกจากนี้แบบฝึกหัดที่นักเรียนทำมักไม่เน้นให้นักเรียนเห็นความสัมพันธ์ของ เสียงและตัวอักษร เช่น นักเรียนเขียนคำศัพท์ตามครูบนกระดานแต่ไม่ทราบว่าแต่ละพยางค์นั้น สะกดคำอ่านได้อย่างไร การทำกิจกรรมวาดภาพและระบายสีซึ่งไม่ได้มีส่วนช่วยให้เกิดการเรียนรู้ ทางทักษะภาษาอังกฤษ หรือแม้แต่การฝึกฝนให้นักเรียนฝึกเขียนอักษรตามเส้นประ แต่นักเรียน ไม่ได้รู้จักแม้แต่ชื่อตัวอักษร ปัญหาเหล่านี้เกิดจากนักเรียนไม่ได้รับการเรียนการสอนสะกดคำอย่าง เป็นระบบ จึงทำให้นักเรียนไม่มีทักษะความสามารถด้านการอ่านออกและเขียนได้ ถึงแม้ว่า นักเรียนจะเรียนวิชาภาษาอังกฤษมาแล้วตั้งแต่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1- 4 แล้วก็ตามแต่นักเรียนก็ยังไม่ ขาดความรู้พื้นฐานทางภาษาอังกฤษหรือแทบจะไม่มีความรู้เลย ตลอดจนนักเรียนไม่ได้ตระหนัก ถึงคุณค่าความสำคัญของการอ่าน และเรียนภาษาอังกฤษ เนื่องจากพื้นฐานที่บ้านนักเรียน ประกอบอาชีพทำสวนยาง ไร่จ้าง ความรู้วิชาภาษาอังกฤษของผู้ปกครองไม่สูงมาก หรือไม่เลย ทำให้ผู้ปกครองไม่สามารถช่วยสอนให้นักเรียนทำการบ้าน หรือทบทวนวิชาภาษาอังกฤษให้กับ นักเรียนได้ จากสาเหตุเริ่มแรกในจุดนี้ได้ส่งผลกระทบต่อเนื่องระยะยาว กล่าวคือเมื่อนักเรียนไม่ สามารถสะกดคำอ่านได้ ส่งผลให้ไม่สามารถเข้าใจเนื้อหาที่เรียนได้ และมีผลกระทบต่อเนื่องไปถึง ผลสัมฤทธิ์ทางเรียนภาษาอังกฤษ

จากรายงานผลการทดสอบทางการศึกษาแห่งชาติขั้นพื้นฐาน (O-NET) ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 (สถาบันทดสอบทางการศึกษาแห่งชาติ, 2553) ด้านความรู้ความสามารถทางภาษาอังกฤษระดับประเทศ ในปีการศึกษา 2549 ปี 2550 และปี 2551 พบว่านักเรียนโรงเรียนไทยรัฐวิทยา ๔๐ (บ้านควนโพธิ์) จากโรงเรียนระดับประถมศึกษาทั่วประเทศ จำนวน 31,785 โรงเรียน ได้คะแนนวิชาภาษาอังกฤษเป็นร้อยละ 24.17, 24.06 และ 28.07 ตามลำดับ ซึ่งเป็นระดับคะแนนในเกณฑ์ที่ต้องปรับปรุง และต่ำกว่าคะแนนเป้าหมายระดับประเทศ ซึ่งคณะกรรมการศึกษาขั้นพื้นฐานได้กำหนดคะแนนไว้ที่ร้อยละ 50 จากสภาพปัญหาที่เกิดขึ้น กล่าวได้ว่า นักเรียนโรงเรียนไทยรัฐวิทยา ๔๐ (บ้านควนโพธิ์) ประสบปัญหาในการอ่านในระดับชั้นที่ต้องได้รับการแก้ไขอย่างเร่งด่วน เนื่องจากปัญหาการอ่านได้ส่งผลกระทบต่อเนื่องในการเรียนภาษาอังกฤษระดับสูงต่อไป ทำให้ไม่สามารถดำเนินกิจกรรมการเรียนการสอนตามเป้าหมายที่กำหนดในหลักสูตรเท่าที่ควร เช่น การทำข้อสอบ นักเรียนไม่สามารถอ่านคำสั่งได้ นักเรียนต้องเดาข้อสอบส่งผลให้คะแนนสอบออกมาอยู่ในระดับที่ต้องปรับปรุงหรือไม่ผ่าน นักเรียนไม่สามารถเขียนคำศัพท์สั้นๆ ได้ เช่น cook, pull เป็นต้น ปัญหาเหล่านี้เป็นผลกระทบจากการอ่านและเขียนหนังสือภาษาอังกฤษไม่ออก จึงเป็นสิ่งจำเป็นอย่างยิ่งสำหรับผู้วิจัยที่ต้องการหาแนวทางการสอนเพื่อแก้ไขปัญหาลำคัญนี้

แนวทางการสอนอ่านและเขียนนั้นมีหลายรูปแบบ ในอดีตนักเรียนเรียนการอ่านภาษาอังกฤษและการสะกดผ่านการท่องจำ เช่น ครูอ่านบทความให้นักเรียนฟังและแปลเป็นภาษาไทยหรือสั่งให้นักเรียนอ่านเรื่องและทำแบบฝึกหัด (Chandavimol, 1998) ซึ่งวิธีนี้ไม่ได้ช่วยให้นักเรียนอ่านและเขียนได้ดีขึ้น และในที่สุดทำให้นักเรียนประสบปัญหาการอ่านไม่ออกและเขียนไม่ได้ เมื่อพบคำศัพท์ใหม่ นักเรียนไม่สามารถสะกดคำโดยใช้ความสัมพันธ์ระหว่างเสียงและตัวอักษรถอดเป็นคำอ่านได้ ดังนั้นแนวทางการสอนที่สามารถช่วยให้นักเรียนสามารถอ่านออกเสียง และเรียนรู้วิธีการสะกดคำอย่างเป็นระบบ เป็นวิธีหนึ่งที่ใช้ในประเทศที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาแม่ คือ วิธีการสอนแบบโฟนิกส์ (Phonics Approach) ซึ่งเป็นกลวิธีการสอนที่ช่วยให้นักเรียนเรียนรู้เสียงของตัวอักษร วิธีการผสมตัวอักษร และความสัมพันธ์ของเสียงและตัวอักษรและการผสมตัวอักษรเพื่อไรหส์คำ (Jones & Deterding, 2007) เป้าหมายของการสอนโฟนิกส์นั้นเพื่อช่วยนักเรียนเรียนรู้และใช้หลักการของตัวอักษร (alphabetic principle) รวมถึงเข้าใจระบบและสามารถคาดเดาความสัมพันธ์ของอักษรที่เขียนและเสียง การเรียนรู้ความสัมพันธ์เหล่านี้ ช่วยให้นักเรียนนึกคำที่มีลักษณะคล้ายคลึงกันได้ อย่างถูกต้องและอัตโนมัติ จนสามารถไรหส์คำใหม่ ออกมาได้ (Johnston, 2001; Popielarczyk, 2003) ซึ่งวิธีการสอนแบบโฟนิกส์นั้นสามารถช่วยในการเขียนคำ โดยคำที่ไม่คุ้นเคยนั้นสามารถเขียนได้โดยสร้างตัวสะกดจากเสียงที่ปรากฏในคำนั้น แต่คำที่นักเรียนรู้จักแล้วได้มาจากการสะกดที่ถูกต้องจากความจำ เมื่อนักเรียนได้เรียนรู้ทักษะการ

แยกแยะหน่วยเสียง (phonemic segmentation skill) ความรู้เกี่ยวกับความสัมพันธ์ของตัวอักษรและเสียง ความคุ้นเคยเกี่ยวกับการสะกดคำตามรูปแบบ รวมถึงการฝึกฝนการอ่านและการเขียน ทำให้นักเรียนมีความสามารถในการจดจำการสะกดคำได้ถูกต้องยิ่งขึ้น (Griffith, 1991 อ้างถึงใน Mayfield & Poulter, 2002)

วิธีการสอนแบบโฟนิคส์อย่างเป็นระบบ (systematic phonics instruction) เกิดจากการสอนความสัมพันธ์ของตัวอักษรและเสียงทั้งหมดอย่างครอบคลุมและชัดเจนครบทุกวิธีการตามลำดับ ในที่นี้หมายถึงสระเสียงสั้น-ยาว ตลอดจนสระและพยัญชนะผสม เช่น oi, ea, sh, th การผสมของเสียงและตัวอักษรที่เกิดจากหน่วยย่อยเล็กๆ รวมกันเป็นคำที่ใหญ่ขึ้น เช่น เสียงพยัญชนะต้น (onset) และเสียงส่วนท้ายพยางค์ (rime) (Mayfield & Poulter, 2002)

จากการสำรวจงานวิจัยพบว่า วิธีการสอนแบบโฟนิคส์อย่างเป็นระบบช่วยให้นักเรียนรู้วิธีการอ่านอย่างมีประสิทธิภาพมากกว่าวิธีการสอนแบบโฟนิคส์อย่างไม่เป็นระบบหรือการสอนแบบอื่น ซึ่งพบว่าได้มีการนำวิธีการสอนแบบโฟนิคส์มาใช้เพื่อพัฒนาทักษะการอ่านและเขียนของนักเรียน โดยใช้เป็นส่วนประกอบขั้นพื้นฐานในการสอนอ่านและเขียน จากรายงานของ The Connecticut Blueprint for Reading Achievement (CBRA, 2000 อ้างถึงใน Popielarczyk, 2003) กล่าวว่า “การสอนอ่านขั้นพื้นฐานนั้นต้องเป็นการสอนอย่างกระจ่างชัด (explicit) มีการสอนทักษะการรับรู้คำ (word identification skills) อย่างเป็นระบบ และรวมถึงวิธีการสอนแบบโฟนิคส์ด้วย ในประเทศที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาแม่ได้มีการทดลองด้วยวิธีการสอนแบบโฟนิคส์ให้กับนักเรียน เช่น ในประเทศสหรัฐอเมริกา Bailey, Borczak, & Stankiewicz (2002) ทำการทดลองสอนโดยใช้วิธีการสอนแบบโฟนิคส์อย่างเป็นระบบและเชิงสร้างสรรค์ (systematic and creative phonics instruction) เพื่อพัฒนาการอ่านและเขียนให้แก่แก่นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 และ 4 พบว่าเมื่อนักเรียนมีทักษะการอ่านแบบโฟนิคส์ ช่วยทำให้ทักษะการอ่านสะกดคำศัพท์เป้าหมายและความสามารถทางการเขียนมีพัฒนาการที่ดีขึ้นทั้งสองระดับชั้น นอกจากนี้ Appleton, Karlson & Mendez (2002) ได้ทำการศึกษาการสอนโดยใช้วิธีการสอนแบบโฟนิคส์เพื่อพัฒนาการอ่านให้แก่แก่นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1, 2, และ 3 ของโรงเรียนประถมศึกษา 3 แห่งในประเทศสหรัฐอเมริกา โรงเรียน A และ B ใช้กิจกรรมการสอนแบบโฟนิคส์ และ โรงเรียน C สอนโดยใช้บทเรียนสำเร็จรูป Saxon Phonics ผลการวิจัยพบว่า การสอนโฟนิคส์ทั้ง 2 แบบช่วยพัฒนาการอ่านให้นักเรียนอ่านได้อย่างคล่องแคล่วและอ่านได้อย่างอิสระ

ในประเทศไทยได้มีการทดลองด้วยวิธีการสอนแบบโฟนิคส์ให้กับนักเรียน เช่น Ali (2007) ได้ทำการศึกษาเปรียบเทียบการสอนด้วยวิธีแบบโฟนิคส์ และแบบจดจำคำศัพท์ (whole language) ให้กับนักเรียนที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง ระดับชั้นอนุบาล 3 ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนที่เรียนด้วยวิธีการสอนแบบโฟนิคส์ได้คะแนนหลังเรียนสูงกว่านักเรียนที่เรียนโดย

วิธีการสอนแบบจดจำคำศัพท์ ส่วนในประเทศไต้หวัน Yen (2004) ได้ทำการวิจัยเพื่อหาประสิทธิภาพของการสอนด้วยวิธีการสอนโฟนิกส์แบบตรงและการใช้บริบทเพื่อเพิ่มความเข้าใจในการอ่านให้กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 นักเรียนกลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนที่ไม่มีความรู้ด้านโฟนิกส์มาก่อน ผลการวิจัยพบว่าการสอนอ่านโดยวิธีการสอนแบบโฟนิกส์ทำให้นักเรียนมีความสามารถในการไชรหัสคำ การจดจำคำ และมีความเข้าใจในการอ่านระดับประโยคและเรื่องได้

จากความสำเร็จในการสอนอ่านด้วยวิธีการสอนแบบโฟนิกส์ของนักวิจัยหลายท่านทั้งในประเทศที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาแม่หรือภาษาที่สอง ทำให้ผู้วิจัยมีความสนใจที่จะนำแนวทางการสอนด้วยวิธีการสอนแบบโฟนิกส์เพื่อพัฒนาและปรับปรุงการอ่านและเขียนของนักเรียนที่เรียนภาษาอังกฤษในบริบทที่เป็นภาษาต่างประเทศ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเป็นนักเรียนที่ได้รับอิทธิพลจากภาษาอาหรับตั้งแต่วัยเด็กร่วมด้วย ทั้งนี้เพื่อศึกษาว่านักเรียนที่ผ่านการเรียนการสอนโดยใช้วิธีโฟนิกส์จะสามารถสะกดคำอ่านได้อย่างเป็นระบบและรู้ความหมาย และอ่านข้อความระดับย่อหน้าสั้นๆ ได้เข้าใจหรือไม่ และมากน้อยเพียงใด เพราะความสามารถในการอ่านอย่างคล่องแคล่วและอัตโนมัติ นั้น ทำให้นักเรียนเพิ่มความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจได้ (Grossen, 1997)

วัตถุประสงค์อีกประการหนึ่งของงานวิจัยนี้คือเพื่อศึกษาว่านักเรียนที่ผ่านการเรียนการสอนโดยใช้วิธีการสอนแบบโฟนิกส์จะสามารถเขียนสะกดคำหรือข้อความสั้นๆ ได้หรือไม่ และมากน้อยเพียงใด ข้อดีและข้อเสียของกระบวนการสอนโดยวิธีนี้คืออะไร กล่าวโดยรวมคือ การศึกษานี้ต้องการแก้ไขปัญหาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษต่ำ และเพื่อเตรียมความพร้อมของนักเรียนในการสอบวัดความรู้วิชาภาษาอังกฤษในระดับเขตพื้นที่การศึกษาของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 อีกทั้งเพื่อเตรียมความพร้อมให้นักเรียนสำหรับการสอบวัดความรู้ระดับชาติสำหรับระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ต่อไป และสำคัญที่สุดเพื่อวางรากฐานที่ดีในการอ่านภาษาอังกฤษและเจตคติที่ดีในการเรียนภาษาอังกฤษในระดับสูงต่อไป

และวัตถุประสงค์ประการสุดท้ายนั้นสืบเนื่องจากงานวิจัยนี้มีนักเรียนกลุ่มตัวอย่างถึงร้อยละ 76 ซึ่งเป็นนักเรียนไทยมุสลิมและทุกเย็นวันจันทร์-วันศุกร์นักเรียนจะต้องเรียนการอ่านหนังสือคัมภีร์อัลกุรอานที่เป็นภาษาอาหรับ โดยส่วนใหญ่แล้วนักเรียนจะเริ่มหัดอ่านเมื่อเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ซึ่งพบว่าวิธีการสอนอ่านภาษาอาหรับนั้นก็ใช้วิธีโฟนิกส์เช่นกัน ดังนั้นผู้วิจัยจึงต้องการศึกษาว่าความรู้จากหลักการอ่านภาษาอาหรับนั้นมีความสัมพันธ์กับการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนหรือไม่ อย่างไร

1.2 คำถามในการวิจัย

1. ความสามารถด้านการอ่านและการเขียนของนักเรียนก่อนและหลังการเรียนภาษาอังกฤษโดยใช้วิธีการสอนแบบโฟนิกส์มีความแตกต่างกันหรือไม่ อย่างไร ถ้ามี ขนาดของผลเป็นอย่างไร
2. ความคงทนของความสามารถด้านการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่เรียนโดยใช้วิธีการสอนแบบโฟนิกส์เป็นอย่างไร ถ้ามี ขนาดของผลเป็นอย่างไร
3. อุปสรรคและปัญหาในการเรียนการสอนอ่านและเขียนภาษาอังกฤษโดยใช้วิธีการสอนแบบโฟนิกส์ได้แก่อะไรบ้าง
4. ปัจจัยที่ช่วยส่งเสริมการเรียนการสอนอ่านและเขียนภาษาอังกฤษโดยใช้วิธีการสอนแบบโฟนิกส์ได้แก่อะไรบ้าง
5. ความรู้เกี่ยวกับการอ่านภาษาอาหรับที่ได้รับจากการเรียนนอกเวลามีความสัมพันธ์กับการเรียนภาษาอังกฤษแบบโฟนิกส์หรือไม่ อย่างไร

1.3 ขอบเขตของการวิจัย

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้างนี้ คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 จากโรงเรียนประถมศึกษาในกลุ่มเครือข่ายเมืองสตูล 1 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสตูล ที่เรียนวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐาน ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2553 จำนวน 627 คน

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการทดลองครั้งนี้ คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนไทยรัฐวิทยา ๔๐ (บ้านควนโพธิ์) จำนวน 37 คน อายุเฉลี่ย 11 ปี เป็นเพศหญิง 22 คน เพศชาย 15 คน ซึ่งเป็นชั้นเรียนที่ผู้วิจัยได้รับมอบหมายให้รับผิดชอบการสอนวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐาน สำหรับความสามารถทางภาษาอังกฤษนั้น พบว่านักเรียนไม่รู้จักชื่อตัวอักษรและเขียนตัวภาษาอังกฤษได้ทั้งหมด และไม่สามารถอ่านคำสั้นๆ ที่เป็นคำศัพท์พื้นฐานได้ เช่น cat, book, dog แต่สามารถเรียกชื่อตัวอักษรได้ นั่นหมายความว่านักเรียนพอรู้คำศัพท์พื้นฐานแต่เฉพาะจากการได้ยิน (oral vocabulary) แต่ไม่รู้รูปหรือตัวสะกดของคำศัพท์ (written vocabulary) นั้นๆ ความสามารถทางภาษาอังกฤษที่นักเรียนกลุ่มนี้มีจัดว่าเป็นความสามารถที่ต่ำกว่าที่หลักสูตรกำหนด กล่าวคือ นักเรียนที่จบการศึกษาชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ต้องมีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษทั้งด้านการฟัง พูด อ่าน และเขียนให้ได้มาตรฐานตัวชี้วัดในแต่ละระดับ

นักเรียนกลุ่มนี้ซึ่งมี 37 คนนั้น มีประมาณร้อยละ 76 ที่ต้องไปโรงเรียนสอนศาสนา เพื่อเรียนการอ่านคัมภีร์อัลกุรอานซึ่งเป็นภาษาอาหรับทุกวันจันทร์-พฤหัสบดี เวลา 18.00-20.00 น. และไปโรงเรียนครูสุ่มพันธ์ซึ่งเป็นโรงเรียนสอนเกี่ยวกับหลักการและหลักปฏิบัติทางศาสนาอิสลาม ทุกวันเสาร์ เวลา 8.30-15.30 น. เพื่อเรียนวิชาศาสนา และวิชาอื่นๆ ซึ่งมีวิชาภาษาอาหรับอยู่ด้วย และวิธีการสอนภาษาอาหรับนั้นเป็นการสอนอ่านซึ่งมีลักษณะเดียวกับวิธีการสอนแบบโฟนิกส์ นอกจากนี้ นักเรียนเหล่านี้ยังมีสภาพครอบครัวที่ไม่เอื้อต่อการเรียนรู้ ไม่มีแรงจูงใจในการศึกษาหาวิชา นั่นคือบิดา มารดาต้องทำงานหนัก กอปรกับไม่มีการศึกษาที่สูงพอที่จะสอนหรือให้คำอธิบายเกี่ยวกับการเรียนของลูกได้ และนิยมให้ลูกไปโรงเรียนเพียงเพราะหากอยู่ที่บ้านก็ไม่มีใครดูแล

2. ตัวแปรที่ศึกษา

2.1 ตัวแปรต้น คือ วิธีการสอนแบบโฟนิกส์

2.2 ตัวแปรตาม คือ ความสามารถทางด้านการอ่าน เขียนและการอ่านเพื่อความเข้าใจของนักเรียนหลังเรียนและความคงทนความรู้หลังจากได้รับวิธีการสอนแบบโฟนิกส์และความสัมพันธ์ของความรู้จากการอ่านภาษาอาหรับต่อการอ่านภาษาอังกฤษ

1.4 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. นักเรียนได้พัฒนาทักษะความสามารถในการอ่าน สามารถไชรหัสคำอ่านจากตัวอักษรที่ปรากฏเป็นคำในหนังสือ สื่อ สิ่งพิมพ์ต่างๆ และสามารถอ่านในระดับความรู้ความเข้าใจได้
2. นักเรียนได้พัฒนาทักษะความสามารถในการเขียน สามารถเขียนสะกดคำ และเขียนข้อความสั้นๆ ได้
3. เพื่อเป็นแนวทางการสอนสำหรับครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษ ใช้แก้ปัญหาการอ่านหนังสือไม่ออกของนักเรียน

1.5. นิยามคำศัพท์เฉพาะ

1. วิธีการสอนแบบโฟนิกส์สังเคราะห์ หมายถึง วิธีการสอนอ่านออกเสียงและสะกดคำโดยใช้ความสัมพันธ์ระหว่างตัวอักษรและเสียง เพื่อไชรหัสคำ มีลักษณะการสอนอย่างกระจำชัด (explicit) และเป็นระบบ (systematic) โดยยึดหลักว่าตัวอักษร 1 ตัว มี 1 เสียง เริ่มจากการสอนให้นักเรียนมีพื้นฐานความรู้ด้านตัวอักษรก่อน (alphabetical knowledge) และปูพื้นฐาน

ด้านเสียงของตัวอักษร (phonemic awareness) ต่อจากนั้นจึงเริ่มวิธีการอ่านสะกดคำจากความรู้ด้านเสียงและตัวอักษรจากที่เรียนมา โดยใช้วิธีการสอนแบบโฟนิกส์เพื่อไขรหัสคำอ่าน (decoding) จากคำศัพท์ที่นักเรียนเห็น และสะกดคำอ่านออกมาได้อย่างถูกต้อง ตลอดจนการถอดรหัสคำ (encoding) จากคำศัพท์ที่ได้ฟัง โดยเขียนออกมาในรูปของคำศัพท์ได้อย่างถูกต้อง

2. การไขรหัสคำ (decoding) หมายถึง กระบวนการแปลคำจากภาษาเขียนเป็นคำพูดเปล่งออกมา โดยใช้ความรู้จากความสัมพันธ์ของเสียงและตัวอักษรอย่างเป็นระบบ

3. ความสามารถในการอ่าน หมายถึง ความสามารถในการไขรหัสคำอ่านจากตัวอักษรที่ปรากฏเป็นคำในหนังสือ ซึ่งวัดจากแบบทดสอบทางการอ่านหลังเรียนที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น โดยแบ่งการอ่านออกเป็น 3 ระดับได้แก่

3.1 การอ่านออกเสียง (pronunciation) หมายถึง ความสามารถในการอ่านออกเสียงคำศัพท์หรือประโยคที่มีคำศัพท์เป้าหมายได้อย่างถูกต้องตามหลักการของ IPA

3.2 การอ่านแบบรู้จำคำ (word recognition) หมายถึง ความสามารถในการฟังคำศัพท์เป้าหมายที่กำหนดให้ แล้วสามารถระบุคำศัพท์จากการฟังได้อย่างถูกต้อง

3.3 การอ่านเพื่อความเข้าใจ (reading comprehension) หมายถึง ความสามารถในการอ่านประโยคสั้นๆ หรือเนื้อเรื่องที่มีความยาวประมาณ 100 คำได้เข้าใจ

4. ความสามารถในการเขียน หมายถึง ความสามารถในการเขียนสะกดคำในระดับคำ และระดับข้อความหรือประโยคสั้นๆ ได้อย่างถูกต้องและสื่อความหมายได้ โดยใช้แบบทดสอบทางการเขียนหลังเรียนที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นวัดความสามารถของนักเรียน

5. ความคงทนของความรู้ หมายถึง ความสามารถในการอ่านและเขียนคำศัพท์เป้าหมายที่ยังมีอยู่หลังจากที่เรียนผ่านไปแล้ว 6 สัปดาห์ โดยการเปรียบเทียบคะแนนหลังเรียนและคะแนนทดสอบความคงทนของความรู้ที่จัดสอบในสัปดาห์ที่ 6 หลังการทดสอบหลังเรียน โดยใช้แบบทดสอบชุดเดียวกับแบบทดสอบวัดการอ่านและเขียนหลังเรียนที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

6. การอ่านภาษาอาหรับ หมายถึง ความสามารถในการอ่านออกเสียงคำ ข้อความหรือประโยคสั้นๆ ที่ปรากฏเป็นภาษาเขียนในรูปของภาษาอาหรับ โดยใช้วิธีการอ่านจากความสัมพันธ์ของตัวอักษรและเสียงมาผสมกัน เพื่อไขรหัสคำอ่าน (decoding) จากคำศัพท์ที่นักเรียนเห็น และสะกดคำอ่านออกมาได้อย่างถูกต้อง

บทที่ 2

วรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง

การวิจัยเรื่องผลการใช้วิธีการสอนแบบ โฟนิคส์ต่อความสามารถในการอ่านและเขียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสาร ตำรา ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องเพื่อเป็นพื้นฐานความเข้าใจในการทำวิจัย ดังหัวข้อต่อไปนี้

1. หลักสูตรการสอนภาษาอังกฤษ
2. การอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษ
3. การสอนอ่านภาษาอังกฤษ
4. แนวคิดของการสอนแบบ โฟนิคส์
5. วิธีการสอนแบบ โฟนิคส์
6. ภาษาอาหรับ
7. ทฤษฎีการสังเกต
8. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

2.1 หลักสูตรการสอนภาษาอังกฤษ

ภาษาอังกฤษเป็นวิชาหนึ่งในกลุ่มสาระการเรียนรู้ขั้นพื้นฐานซึ่งกระทรวงศึกษาธิการ (กระทรวงศึกษาธิการ, 2551) จัดให้อยู่ในกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศและจัดให้มีการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในทุกระดับชั้น โดยมีเป้าหมายมุ่งเน้นทักษะการสื่อสาร ครอบคลุมทั้ง 4 ทักษะ อันได้แก่ การฟัง การพูด การอ่านและการเขียน โดยแบ่งการวัดระดับคุณภาพผู้เรียนออกเป็น 4 ช่วงชั้น คือ จบชั้นประถมศึกษาปีที่ 3, จบชั้นประถมศึกษาปีที่ 6, จบชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3, และจบชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ซึ่งกระทรวงศึกษาธิการได้กำหนดตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลางที่เกี่ยวข้องกับการอ่านออกเสียงภายในแต่ละช่วงชั้น สาระที่ 1 ภาษาเพื่อการสื่อสาร มาตรฐาน ต. 1.1 ตัวชี้วัดที่ 2 ให้นักเรียนเข้าใจและตีความเรื่องที่ฟังและอ่านจากสื่อประเภทต่าง ๆ และแสดงความคิดเห็นอย่างมีเหตุผล โดยกำหนดนักเรียนในแต่ละระดับชั้นมีความสามารถดังนี้

ประถมศึกษาปีที่ 1-2 สามารถระบุตัวอักษรและเสียง อ่านออกเสียงและสะกดคำง่าย ๆ ถูกต้องตามหลักการอ่าน

ประถมศึกษาปีที่ 3-4 สามารถอ่านออกเสียงคำ สะกดคำ อ่านกลุ่มคำ ประโยค และบทพูดให้เข้าจังหวะ (chant) ง่ายๆ ถูกต้องตามหลักการอ่าน

ประถมศึกษาปีที่ 5-6 สามารถอ่านออกเสียงประโยค ข้อความ และบทกลอนสั้นๆ ได้ถูกต้องตามหลักการอ่าน

การที่หลักสูตรกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ) ในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน 2551 (กระทรวงศึกษาธิการ, 2551) ได้กำหนดมาตรฐานการเรียนรู้สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5-6 ไว้ว่านักเรียนต้องอ่านออกเสียงคำ ประโยคง่ายๆ และข้อความง่ายๆ ได้ตามหลักการอ่าน เป็นเครื่องชี้ชัดว่าการอ่านเป็นทักษะที่จำเป็นมาก

2.2 การอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษ

การอ่านออกเสียง (Pronunciation) ช่วยให้ผู้อ่านสามารถออกเสียงได้ถูกต้องชัดเจน นอกจากนี้หากผู้อ่านสะกดคำโดยการออกเสียงจะสามารถช่วยให้ผู้อ่านจดจำคำได้ง่ายขึ้น การสอนอ่านออกเสียงถือเป็นการฝึกทักษะการอ่านเบื้องต้นและช่วยให้ผู้สอนสามารถตรวจสอบพัฒนาการของการอ่านและช่วยเหลือนักเรียนที่อ่านผิด อ่านตะกุกตะกัก อ่านไม่ชัดเจนได้ ดังที่ Fraser (1999) กล่าวไว้ว่าการออกเสียงภาษาอังกฤษเป็นสิ่งที่สำคัญยิ่งในการฝึกฝนเพื่อการสื่อสาร หลักการผสมเสียงเป็นคำและผสมคำเป็นประโยคมีหลักปฏิบัติสี่ประการ ดังนี้

1. การออกเสียงในภาษาอังกฤษให้ถูกต้อง
2. การผสมเสียงเข้าเป็นคำ
3. การลงเสียงหนักให้ตรงพยางค์ในคำที่มีมากกว่า 1 พยางค์
4. การใช้จังหวะหนักเบาและเสียงสูงต่ำในวลี ประโยค (prosody) ได้อย่าง

เหมาะสม

ในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษระดับอ่านออกเขียนได้ (Literacy English) เป็น การเรียนการสอนที่ผู้เรียนได้เรียนรู้การสะกดคำและระบบการเขียนภาษาอังกฤษที่นักเรียนฟังและพูดได้แล้วในระดับการเตรียมความพร้อม ผู้เรียนต้องใช้การเขียนซึ่งเป็นทักษะส่งสารควบคู่กับ ทักษะอื่นๆ เช่น ผู้เรียนอาจจะต้องเขียนสรุปจากเรื่องที่อ่าน หรือฟัง เพื่อถ่ายทอดความรู้ที่ได้รับ ให้แก่ผู้อื่นต่อไป จึงถือได้ว่าการอ่านและการเขียนเป็นทักษะที่สำคัญในการแสวงหาความรู้และ เป็นพื้นฐานในการเรียนต่อไปในระดับสูง (กระทรวงศึกษาธิการ, 2544) ความสามารถในการอ่าน

ถือเป็นทักษะที่สำคัญต่อผู้เรียนที่จะเป็นตัวบ่งชี้ความสำเร็จทางการศึกษาในอนาคต (Chhabra & McCardle, 2004 อ้างอิงใน Cihon, 2002) และหากผู้เรียนประสบปัญหาในการอ่านตั้งแต่วัยเริ่มเรียนก็มักจะเป็นผู้ที่มีปัญหาในการอ่านต่อเนื่องไปจนโต (Stanovich, 1992 อ้างอิงใน Allen 1998)

2.3 การสอนอ่านภาษาอังกฤษ

Hafner and Jolly (1982) ได้อธิบายว่า การอ่านเป็นกระบวนการทางความคิดจากการถอดข้อความจากตัวหนังสือ เมื่อเข้าใจความคิดจากสารที่ผู้เขียนส่งมาได้ดีแล้วก็นำไปใช้ให้เกิดประโยชน์ ซึ่งมีกระบวนการอ่าน 4 ขั้นตอนดังนี้

1. การอ่านออก อ่านได้ รู้จักคำศัพท์ต่างๆ อ่านออกเสียงได้ถูกต้อง
2. เข้าใจความหมายของคำ วลี และประโยค ตีความได้ สรุปได้
3. รู้จักใช้ความคิด สามารถวิเคราะห์วิจารณ์ และออกความเห็น อาจจะขัดแย้ง

หรือเห็นด้วยกับความคิดของผู้เขียนอย่างมีเหตุผล

Harris & Sipay (1990) กล่าวว่า การอ่านเพื่อความรู้ความเข้าใจ เป็นกระบวนการที่มีมาจากการปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้อ่านกับความสามารถในการจดจำข้อมูล ความรู้ด้านภาษา ทักษะการคิดและความรู้เดิมที่เกี่ยวกับบทอ่าน

Jones & Deterding (2007) กล่าวว่า การอ่านเป็นกระบวนการภาษาศาสตร์จิตวิทยา (psycholinguistic) ที่อยู่ในบริบททางสังคม รวมถึงการใช้ภาษาไปจนถึงในความคิด ความเป็นอยู่ และการแสดงของวัฒนธรรมเฉพาะ เมื่อนักเรียนพัฒนาเป็นนักอ่านจะไม่ได้ความรู้เพียงภาษาอังกฤษตามหลักสูตรของโรงเรียนที่กำหนด แต่จะได้รับความรู้ถึงความสวยงามของภาษาและประสบการณ์จากวัฒนธรรมนั้น การที่จะพัฒนาให้เป็นนักอ่านที่อ่านคล่องต้องประกอบด้วยประสบการณ์ทางความรู้ 3 ด้านได้แก่ ความรู้รอบตัว ความรู้เกี่ยวกับวิธีการอ่านในสถานการณ์ที่แตกต่างกัน และความรู้เกี่ยวกับภาษาที่อ่าน

Anderson (2008) กล่าวว่า การอ่านเป็นกระบวนการรวบรวมข้อมูลของผู้อ่านจากข้อความและความรู้เดิมเพื่อสร้างความหมาย โดยความหมายจะยังคงอยู่เดิมหรือไม่นั้นขึ้นอยู่กับความรู้เดิมของผู้อ่านในการรวบรวมข้อความเพื่อสร้างความหมายขึ้นมา

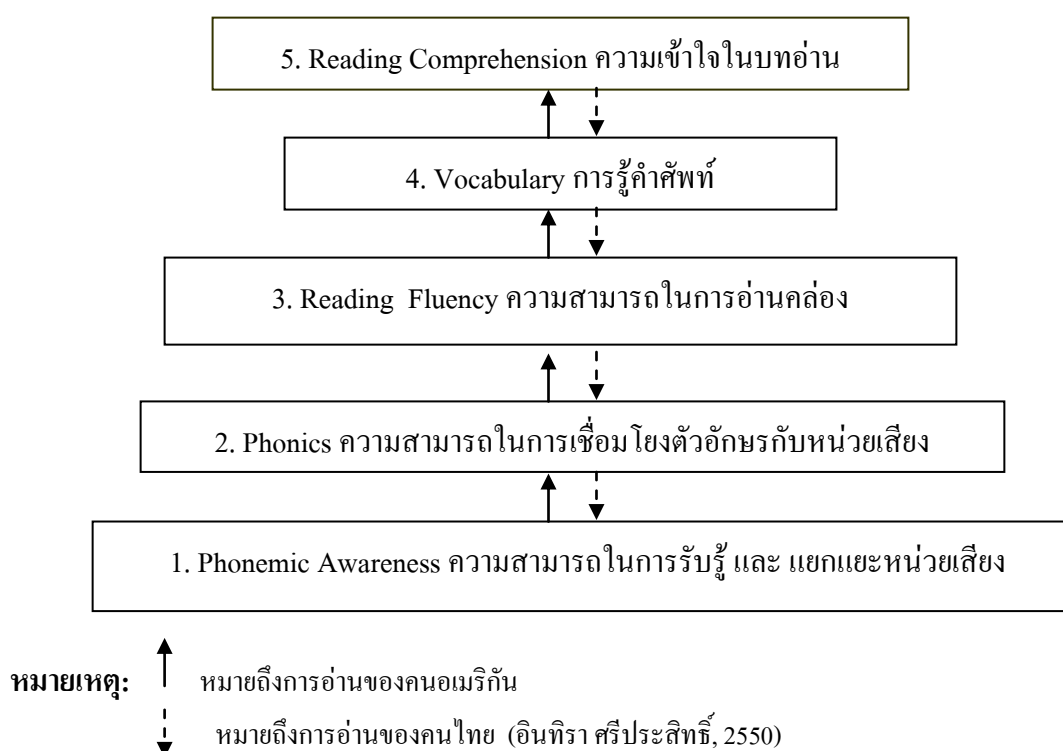
จากความหมายการอ่านข้างต้นสรุปได้ว่า การอ่านคือการรวบรวมข้อมูลจากเนื้อหาหรือสื่อพิมพ์ต่างๆ โดยใช้ความรู้เดิมและประสบการณ์เดิมของผู้อ่าน เพื่อสร้างความหมายให้เกิดขึ้น แต่การจะอ่านได้จนถึงระดับความเข้าใจนั้น นักเรียนจะต้องมีความสามารถในการอ่าน

สะกดคำขึ้นเบื้องต้นแล้วจึงใช้ความสัมพันธ์จากสิ่งที่นักเรียนได้เรียนรู้มาเชื่อมต่อกับข้อมูลที่ได้รับมาใหม่ เพื่อตีความให้เกิดเป็นความเข้าใจจากเรื่องที่อ่าน

กระบวนการอ่านเพื่อความเข้าใจสามารถแบ่งได้เป็น 3 รูปแบบ ได้แก่ รูปแบบการอ่านที่มาจากระดับพื้นฐานไปสู่กระบวนการอ่านในระดับสูง (Bottom-up Model), รูปแบบการอ่านที่เริ่มจากระดับสูงลงไปสู่กระบวนการอ่านในระดับพื้นฐาน (Top-down Model), และรูปแบบการอ่านแบบปฏิสัมพันธ์ (Interactive Model) (บัณฑิต ฉัตรวิโรจน์, มปป. ; Ali, 2007; Harris & Sipay, 1990) กระบวนการอ่านทั้งสามรูปแบบมีรายละเอียดดังนี้

2.3.1 กระบวนการอ่านที่เริ่มจากระดับพื้นฐานไปสู่กระบวนการอ่านในระดับสูง หรือที่เรียกว่ารูปแบบการอ่านจากล่างขึ้นบน เป็นรูปแบบการอ่านที่ให้ความสำคัญในการสร้างความหมายจากตัวอักษร คำศัพท์ วลีและประโยค ผู้อ่านจะเริ่มจากการวิเคราะห์ตัวอักษรหรือสิ่งที่อ่าน รับรู้และจำแนกคำ กลุ่มคำ ประโยค โดยอาศัยความรู้ด้านคำศัพท์ โครงสร้างไวยากรณ์ ซึ่งจะก่อให้เกิดความเข้าใจในบทอ่านนั้น ดังนั้นความเข้าใจในการอ่านจะขึ้นอยู่กับเนื้อหาของบทอ่านและความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับคำศัพท์ และ โครงสร้างประโยคเสียก่อน เพื่อให้เกิดความเข้าใจที่ถูกต้อง ดังแผนภูมิแสดงการสอนอ่านของ National Institute for Literacy (USA) (อ้างถึงใน อินทิรา ศรีประสิทธิ์, 2550) ดังนี้

แผนภูมิที่ 2.1 การสอนอ่านของ National Institute for Literacy (USA)

จากแผนภูมิจะเห็นว่าคนอเมริกันเรียนการอ่านโดยระบบการอ่านที่เริ่มจากระดับพื้นฐานไปสู่กระบวนการอ่านในระดับสูง แต่คนไทยจะได้รับการสอนอ่านแบบที่เริ่มจากระดับสูงลงไปสู่กระบวนการอ่านในระดับพื้นฐานนิยมเรียนศัพท์และการออกเสียงในบทอ่านโดยไม่สนใจการฝึกแยกหน่วยเสียงภาษาอังกฤษๆ ซึ่งเป็น พื้นฐานสำคัญในการฟัง พูด หรืออ่านให้ชัดและอ่านคล่อง (อินทิรา ศรีประสิทธิ์, 2550)

จากรายงานของคณะกรรมการการอ่านของสหรัฐอเมริกา (National Reading Panel Report) สรุปได้ว่า วิธีการแก้ปัญหการอ่านและการสะกดคำที่บกพร่องคือผู้มีปัญหาต้องได้รับการสอนเสริมตามกระบวนการการสอนอ่านซึ่งมีองค์ประกอบ 5 อย่าง และต้องดำเนินการสอนตามขั้นตอนจากระดับพื้นฐานไปสู่กระบวนการอ่านในระดับสูง ซึ่งเริ่มจากการเรียนระดับหน่วยเสียงแต่ละเสียงไปจนถึงขั้นการเชื่อมโยงตัวอักษรเข้ากับหน่วยเสียง ดังนี้

1. ความตระหนักและรับรู้หน่วยเสียง (Phonemic Awareness) คือ ความสามารถในการวิเคราะห์คำหนึ่งคำว่าประกอบด้วยหน่วยเสียงใดบ้าง ซึ่งหน่วยเสียง(Phoneme) คือ หน่วยเสียงที่เล็กที่สุดทำหน้าที่เปลี่ยนความหมายของคำ ในภาษาอังกฤษมีหน่วยเสียงทั้งหมด 42 หน่วยเสียง ซึ่งแบ่งออกเป็นหน่วยเสียงพยัญชนะและหน่วยเสียงสระ (Blevins W., 1998)

2. การสอนโดยวิธีโฟนิกส์ (Phonics) คือ ความสามารถในการเชื่อมโยงตัวอักษรกับหน่วยเสียง (letters-sounds correspondence) ซึ่งเป็นการฝึกอ่านอย่างเป็นระบบ

3. การอ่านคล่อง (Fluent Reading) คือ ความสามารถในการอ่านคล่องเป็นการฝึกให้ผู้เรียนให้อ่านออกเสียงได้อย่างถูกต้องและคล่องแคล่ว

4. การรู้จักคำศัพท์ (Vocabulary) คือ การรู้จักคำศัพท์และการเพิ่มคลังคำศัพท์ หากผู้เรียนรู้จักคำศัพท์ที่มากพอจะทำให้การอ่านมีประสิทธิภาพ กล่าวคือการรู้จักคำได้อย่างรวดเร็วและถูกต้อง หากผู้เรียนมีจำนวนคำศัพท์ที่จำกัดนั้นเกิดจากการอ่านที่ไม่เพียงพอและไม่มีความรู้ด้านการอ่านโดยใช้วิธีโฟนิกส์ (Nicholson, 1999)

5. การอ่านเพื่อความเข้าใจ (Reading Comprehension) คือ ผู้เรียนมีความเข้าใจในบทอ่านเป็นกระบวนการสร้างความหมายจากตัวบท ความเข้าใจเป็นผลที่เกิดขึ้นในระหว่างที่ผู้อ่านมีปฏิสัมพันธ์ (interaction) กับตัวบท (text) (Rice, 2009)

2.3.2 กระบวนการอ่านที่เริ่มจากระดับสูงลงไปสู่กระบวนการอ่านในระดับพื้นฐาน หรือที่เรียกว่ารูปแบบการอ่านจากบนลงล่าง เป็นรูปแบบการอ่านที่ต้องใช้สติปัญญา ประสบการณ์ และพื้นความรู้เดิมมาช่วยในการคาดเดาความหมาย ผู้อ่านจะรับรู้คำ ประโยค และข้อความได้จาก ความรู้และประสบการณ์เดิมที่เกี่ยวข้องกับบทอ่าน กล่าวคือกระบวนการอ่านนี้ จะอาศัยพื้นความรู้ ของผู้อ่านเพื่อทำความเข้าใจในสิ่งที่อ่าน และค้นหาข้อมูลเพื่อที่จะยืนยันหรือปฏิเสธสิ่งที่คาดการณ์ไว้แล้ว ดังนั้นผู้อ่านสามารถเข้าใจเนื้อหาได้ ถึงแม้ว่าผู้อ่านจะไม่สามารถเข้าใจทุกคำในเนื้อหา กระบวนการอ่านวิธีนี้จึงควรเน้นกิจกรรมที่ช่วยส่งเสริมความสามารถในการเข้าใจความหมาย มากกว่าการมุ่งเน้นความสามารถในการจดจำ

2.3.3 กระบวนการอ่านแบบปฏิสัมพันธ์ เป็นกระบวนการที่ได้รับการยอมรับ ในการใช้สอนการอ่านเพื่อความเข้าใจมากที่สุด เป็นรูปแบบการอ่านที่ผสมผสานรูปแบบการอ่าน ที่เริ่มจากระดับพื้นฐานไปสู่กระบวนการอ่านในระดับสูงและแบบการอ่านที่เริ่มจากระดับสูงลง ไปสู่กระบวนการอ่านในระดับพื้นฐานเข้าด้วยกัน ผู้อ่านจะวิเคราะห์ตั้งแต่ระดับตัวอักษร ความหมายของคำศัพท์ โครงสร้างไวยากรณ์ และระดับประโยค เพื่อให้สามารถทำความเข้าใจ เรื่องที่อ่าน นอกจากนี้ผู้อ่านยังใช้พื้นความรู้และประสบการณ์เดิม เพื่อช่วยให้เกิดความเข้าใจในบท อ่านมากขึ้น ในทำนองเดียวกัน Stanovich (1980 อ้างถึงใน Anderson, 2008) และ Murtagh (1990 อ้างถึงใน Anderson, 2008) กล่าวว่า การอ่านรูปแบบปฏิสัมพันธ์ เป็นกระบวนการอ่านที่ผู้อ่าน ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองนำกลวิธีการอ่านมาใช้ร่วมกับการนำความรู้เดิมที่มีมาใช้เมื่อผู้อ่าน ประสบปัญหาในการอ่านเรื่องใดเรื่องหนึ่ง เช่น ผู้อ่านส่วนใหญ่จะเริ่มการอ่านโดยใช้รูปแบบการ อ่านที่เริ่มจากระดับสูงลงไปสู่กระบวนการอ่านในระดับพื้นฐาน โดยใช้ความรู้เดิมที่มีเกี่ยวกับ เนื้อหาและรูปแบบ เพื่อให้เข้าใจเนื้อเรื่องโดยย่อ และเมื่อกลับมาพิจารณาอีกครั้งเพื่อให้ได้มา ซึ่งคำตอบที่ต้องการ ผู้อ่านจะเผชิญกับปัญหาด้านความหมายของคำจึงจะกลับไปใช้กระบวนการ อ่านที่ผสมผสานรูปแบบการอ่านที่เริ่มจากระดับพื้นฐานไปสู่กระบวนการอ่านในระดับสูง ซึ่งเป็น การใช้ความรู้ด้านภาษาที่มีเพื่อแก้ไขปัญหาดังกล่าว

จะเห็นได้ว่าการที่ผู้อ่านจะสามารถเข้าใจเรื่องที่อ่านได้นั้น ไม่สามารถยึดถือ รูปแบบการอ่านด้วยวิธีใดวิธีหนึ่งเท่านั้น ดังนั้นการนำรูปแบบการอ่านทั้ง 3 รูปแบบที่มีลักษณะ แตกต่างมาใช้ขึ้นอยู่กับวัตถุประสงค์ในการสอนอ่านและหากวิเคราะห์จากการสอนอ่านในแผนภูมิ ที่ 2.1 แล้วจะเห็นว่าวิธีการสอนแบบโฟนิกส์เป็นการสอนแบบล่างขึ้นบน

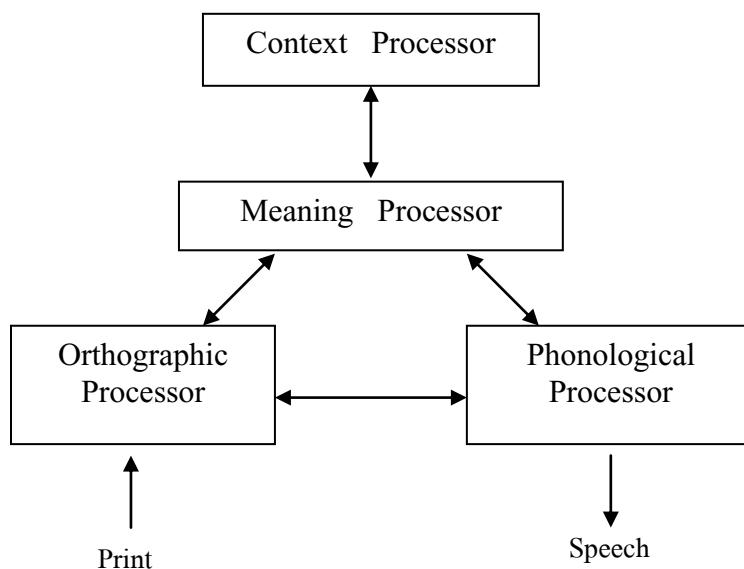
2.4 แนวคิดของการสอนแบบโฟนิกส์ (Approach to Phonics)

การสอนแบบโฟนิกส์ (National Reading Panel, 2000; Gunnings, 2006; Jones & Deterding, 2007) คือ กลวิธีการสอนที่ช่วยให้นักเรียนเรียนรู้เสียงของภาษา เช่น ภาษาอังกฤษ วิธีการผสมตัวอักษร และการใช้ความรู้จากความสัมพันธ์ของเสียงและการผสมตัวอักษรเพื่อไขรหัสคำ (decoding words) หรือกล่าวอีกนัยหนึ่งคือ แนวทางการสอนอ่านที่เน้นการรับรู้ของเสียงและตัวอักษร ซึ่งใช้ในการอ่านและสะกดคำ โดยมีพื้นฐานหลักเพื่อช่วยเหลือผู้เรียนที่เพิ่งเริ่มเรียนให้เข้าใจการที่ตัวอักษรที่เชื่อมโยงกับเสียง และเชื่อมโยงต่อไปเป็นการสะกดคำ ช่วยให้ผู้เรียนรู้วิธีการนำความรู้ของโฟนิกส์ไปปรับใช้ในการอ่าน มีความสามารถในการใช้กลวิธีการผสมคำและการแยกคำ รวมถึงความสามารถไขรหัสคำที่ไม่คุ้นเคยได้ การไขรหัสคำ (Blevins, 1998) คือ การเปลี่ยนจากตัวหนังสือที่พิมพ์ สู่ภาษาพูด ผู้อ่านจะไขรหัสคำโดยใช้การเปล่งเสียงออกมา โดยวิธีการวิเคราะห์โครงสร้างของพยางค์ (syllabication techniques) หรือจากการจดจำคำจากการมองเห็น ในการเปล่งเสียงคำนั้น ผู้อ่านจะต้องมีความสามารถในการเชื่อมความสัมพันธ์ระหว่างการสะกดโดยใช้เสียงให้ได้ ตัวอย่างเช่น เมื่อเห็นคำว่า cat ผู้เรียนจะไม่เห็นคำนี้เป็นเพียงตัวอักษรที่บังเอิญเรียงเข้าด้วยกันกันเท่านั้น แต่จะเห็นว่าเป็นคำที่ประกอบด้วยตัวอักษร < c > + < a > + < t > การสอนแบบโฟนิกส์จะสามารถช่วยให้นักเรียนออกเสียงคำว่า cat เป็น /k/ + /æ/ + /t/ จนกระทั่งสามารถถอดเป็นรูปเสียงของคำนั้นออกมาได้

เป้าหมายของการสอนโฟนิกส์ คือ การช่วยให้นักเรียนกลายเป็นผู้ที่มีความสามารถในการอ่านได้อย่างอิสระ (Independent readers) และอ่านได้อย่างคล่องแคล่ว เพื่อให้บรรลุเป้าหมายของการสอนโฟนิกส์ควรเริ่มตั้งแต่ระดับชั้นอนุบาล ด้วยกิจกรรมที่ส่งเสริมให้นักเรียนเกิดความตระหนักในหน่วยเสียง (Phonemic awareness) เช่น การสัมผัสของคำ (rhyming) เริ่มจากความสัมพันธ์ระหว่างเสียงและการสะกดคำ การสอนรูปแบบของสระ พยัญชนะและเสียงของพยางค์ (Shefelbine, 1996 อ้างถึงใน Foes & Sloan, 1999)

Adams (1990 อ้างถึงใน Gunning, 2006) กล่าวว่า ผู้อ่านได้ใช้การปฏิสัมพันธ์ระหว่างตัวบอกรูปที่กำหนด (Interacting cues) และได้สรุปกระบวนการการไขรหัสคำไว้ 4 กระบวนการได้แก่ การสะกด (Orthographic) การให้ความหมาย (meaning) บริบท (context) และการออกเสียง (phonological) การสะกดเป็นกระบวนการของการแปลตัวอักษร ออกเป็นเสียงพูดผ่านกระบวนการออกเสียง จากนั้นกระบวนการแปลความหมาย และส่งความหมายต่อไปยังกระบวนการของเนื้อหา เพื่อสร้างความเข้าใจต่อเนื้อหาของเนื้อหา แต่อย่างไรก็ตามการสื่อสารตามกระบวนการเหล่านี้ มีการเดินทางคู่ขนานกันระหว่างการรับและการส่งข้อมูล ตามแผนภูมิแบบจำลอง ระบบการอ่าน 4 กระบวนการ ดังแสดงในหน้าถัดไป

แผนภูมิรูปภาพที่ 2.2 แบบจำลองกระบวนการอ่าน (Adams, 1990)

จากความหมายของการสอนอ่าน โฟนิคส์ข้างต้นสามารถสรุปได้ว่า การสอนอ่านแบบโฟนิคส์ หมายถึง วิธีการสอนอ่านออกเสียงโดยอาศัยความสัมพันธ์ของเสียงและตัวอักษรมารวมตัวกัน และใช้รหัสคำออกมาอย่างเป็นระบบ เพื่อใช้ในการอ่านและเขียนคำ โดยมีเป้าหมายให้นักเรียนสามารถออกเสียงคำที่นักเรียนไม่รู้จักออกมาได้ โดยใช้หลักการเชื่อมโยงของเสียงและตัวอักษร เพื่อมาผสมเสียงออกเป็นคำเปล่งออกมาอย่างถูกต้องและคล่องแคล่ว

2.5 วิธีการสอนแบบโฟนิคส์ (Phonics Instruction)

นักวิจัยหลายท่านได้ให้แนวคิดการสอนโฟนิคส์ที่หลากหลาย จากแนวคิดของ National Reading Panel (2000) Jones & Deterding (2007) และ Bald (2007) สามารถนำมาสรุปได้ หลักการสอน 5 วิธี ดังนี้

1. การสอนแบบโฟนิคส์สังเคราะห์ (Synthetic Phonics หรือ Explicit Phonics)
 หมายถึง การสอนให้ผู้เรียนแยกเสียงของตัวอักษรเพื่อเปลี่ยนเป็นหน่วยเสียง (phoneme) โดยใช้วิธีการผสมและสังเคราะห์เสียง ออกเป็นรูปแบบคำที่นักเรียนตระหนักถึง (recognizable word) โดยยึดหลักว่า ตัวอักษร 1 ตัว มี 1 เสียง (one letter to one sound) พบว่าส่วนมากเสียงและตัวอักษร มักรวมกันแบบปกติ การสอนโฟนิคส์แบบสังเคราะห์เริ่มสอนตั้งแต่ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่

1-2 หรือปีแรกๆของการเรียน การสอนจะมีสื่อประกอบในชั้นเรียน เช่น หนังสือตัวอักษรและเสียง แผนภาพ ใบงาน ตลอดจนการเสริมแรงเป็นรายบุคคล

2. การสอนแบบโฟนิคส์วิเคราะห์ (Analytic Phonics) หมายถึง แนวการสอนที่เน้นกระตุ้นความรู้ด้านความสัมพันธ์ของเสียงและตัวอักษร ที่มีอยู่ในตัวนักเรียน โดยเน้นให้นักเรียนสามารถแยกหรือวิเคราะห์คำออกเป็นเสียงเฉพาะได้ ปกติแล้วกิจกรรมการสอนแบบวิเคราะห์จะดึงคำที่ปรากฏอยู่ในเนื้อหา และเป็นคำมีลักษณะคล้ายคลึงกับคำที่นักเรียนเคยเรียนมา เช่น ถ้าผู้เรียนเรียนคำว่า “house” มาแล้ว เมื่อพบคำว่า loud, house, และ mouse นักเรียนและครูช่วยกันวิเคราะห์ส่วนที่เหมือนกัน นั่นคือเสียง /au/

3. การสอนแบบโฟนิคส์เปรียบเทียบ (Analogy phonics หรือ Implicit Phonics) คือ การสอนให้เห็นคำศัพท์ทั้งคำก่อน แล้วจึงจะสังเกตเห็นส่วนประกอบย่อยของคำได้ เช่น การสอนอักษรคู่ที่ออกเสียงเดียวกัน (rime) เช่น /-at/ ในคำว่า /cat/ และ /bat/ ถ้าผู้เรียนสามารถสะกดคำว่า “cat” ได้ผู้เรียนจะสามารถอ่านและสะกดคำว่า bat, hat, mat, fat ได้จะไม่มีการแยกเสียงที่ประกอบเป็นนั่นคำนั้นออกจากกัน วิธีนี้ถูกเรียนอีกชื่อว่า “onsets and rimes” ช่วยให้นักเรียนสามารถถอดรหัสเสียงคำที่ไม่คุ้น ได้อีกด้วย (Yang, 2009)

4. การสอนโฟนิคส์ผ่านการสะกดคำ (Phonics through spelling) หมายถึง การสอนให้นักเรียนแบ่งคำไปสู่หน่วยเสียงของคำ (segment words into phonemes) และการเลือกตัวอักษรสำหรับหน่วยเสียงเหล่านั้น โดยสอนให้สะกดคำหรือสร้างคำ ซึ่งการสะกดคำนี้จะเกิดขึ้นระหว่างการเขียนเรื่องราวในชั้นเรียนหรือระหว่างการแต่งเรื่องราวเป็นกลุ่ม เช่น นักเรียนอาจเขียนประโยค “We went on a feeld trip and sw the firm nmls.” จากประโยคที่ควรจะเป็น “We went on a field trip and saw the farm animals.” โดยมีครูคอยช่วยเหลือนักเรียนในการแก้ไขสะกดคำอ่านด้วยวิธีการออกเสียงคำและเสียงตัวอักษรให้นักเรียนฟัง (Diller, 2007)

5. การสอนโฟนิคส์แบบสอดแทรกในบทเรียน (Embedded phonics) หมายถึง วิธีการสอนที่ใช้สำหรับการสอนภาษาแบบการจำคำ (whole language approach) ซึ่งจะไม่สอนอย่างเป็นระบบและเป็นไปตามขั้นตอนของวิธีโฟนิคส์ทั่วไป ผู้เรียนจะได้รับการสอนโฟนิคส์ระหว่างการอ่าน (real reading experiences) เมื่อนักเรียนประสบปัญหาในการอ่านคำหรือประโยคในบทอ่าน ผู้สอนจะหยุดอ่านข้อความนั้นและสอนวิธีโฟนิคส์ “mini-lessons phonics” แทรกในบทเรียน ให้นักเรียนฝึกอ่านออกเสียงและถอดรหัสคำเฉพาะคำศัพท์ที่มีปัญหาในข้อความ

Ehri (2003) ได้ทำการวิเคราะห์ห่อภิมาณ (meta-analysis) ประสิทธิภาพของวิธีการสอนแบบโฟนิคส์สังเคราะห์ (Synthetic Phonics) โดยการเปรียบเทียบกับวิธีการสอนอื่นหลายวิธีที่ไม่ใช้การสอนแบบโฟนิคส์โดยจัดให้เป็นกลุ่มควบคุม บางงานวิจัยกลุ่มควบคุมจะใช้วิธีการสอนแบบภาษาแบบจำคำ (whole language) หรือการสอนอ่านแบบเป็นคำ (whole word instruction) หรือการสอนโดยใช้โปรแกรมการสอนอ่านแบบต่างๆ เป็นต้น จากการศึกษางานวิจัยทั้งหมด 38 งาน ที่ประกอบด้วยกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมทั้งหมด 66 กลุ่ม ซึ่งแตกต่างกันระหว่างอายุระดับชั้นการศึกษาและระดับผลการเรียน จากการศึกษาพบว่าผลการสอนโฟนิคส์นั้นอยู่ในระดับปานกลาง ซึ่งวิธีการนี้เหมาะสมอย่างยิ่งสำหรับนักเรียนที่ประสบปัญหาการอ่าน เพราะนักเรียนจะมีปัญหาในการถอดรหัสคำอ่าน (Rack, Snowling, & Olson, 1992 อ้างถึงใน Ehri, 2003) ซึ่งเป้าหมายหลักของ วิธีการสอนแบบโฟนิคส์นั้นคือการสอนให้นักเรียนอ่านคำได้ทั้งในบทเรียนและนอกเหนือจากบทเรียน โดยการสอนให้เห็นความสัมพันธ์ระหว่างตัวอักษรเขียนและเสียงตัวอักษรเพื่อใช้ความสัมพันธ์นั้นในการอ่านและสะกดคำ แต่ Gunnings (2006) ได้ให้เห็นเกี่ยวกับการสอนให้นักเรียนอ่านคำที่ไม่มีอยู่จริง (non-words) ไม่ควรสอนให้นักเรียนคำเหล่านี้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งการนำคำที่ไม่มีอยู่จริงไปใช้ในการทดสอบเพราะนักเรียนประสบปัญหาและใช้เวลาในการอ่านมากกว่าคำที่มีอยู่จริง (recognizable words) และผู้ที่ประสบปัญหาในการอ่านคำที่ไม่มีอยู่จริงมากที่สุดคือ ผู้เรียนที่มีปัญหาด้านการอ่านอยู่แล้ว และจะนำไปสู่ความท้อถอยหมดกำลังใจในการเรียนอ่านได้

เพื่อให้ได้ค่าของข้อมูลในเชิงปริมาณเพื่อแสดงถึงผลการสอนอ่านที่ทำได้ดีกว่าการสอนโดยไม่ใช้วิธีแบบโฟนิคส์ Ehri จึงคำนวณหาขนาดของผลหรือค่าของความแตกต่าง (Effect-size) ออกมาเป็นค่าของตัวเลข เพิ่มเติมจากการหาค่าความแตกต่างทางสถิติ (statistical difference) หากค่าที่คำนวณได้เป็นศูนย์หมายความว่า การสอนนั้นไม่มีผลใดๆ หากค่าขนาดของผลได้ 0.2 แสดงว่ามีค่าของผลขนาดเล็ก, 0.5 มีค่าของผลขนาดกลาง, และ 0.8 มีค่าของผลขนาดใหญ่ (Cohen, อ้างถึงใน Ehri, 2003) จากการคำนวณค่าขนาดของผลของงานวิจัยทั้ง 38 ชิ้นพบว่าผลการใช้วิธีการสอนแบบโฟนิคส์จากงานวิจัยที่ศึกษาทั้งหมดนั้น พบว่ามีค่าขนาดของผลที่ระดับเล็ก (+0.4) หมายความว่ากลุ่มทดลองหรือกลุ่มที่ใช้วิธีสอนแบบโฟนิคส์สังเคราะห์นั้นทำได้ดีกว่ากลุ่มควบคุมที่ใช้โปรแกรมใดๆ หรือการสอนที่ไม่ใช้วิธีการสอนแบบโฟนิคส์โดยมีค่าความแตกต่างขนาดเล็ก

จากการศึกษาเนื้อหาของโฟนิคส์และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องสรุปได้ว่า วิธีการสอนแบบโฟนิคส์ หมายถึง วิธีการสอนอ่านออกเสียงโดยอาศัยความสัมพันธ์ของเสียงและตัวอักษรมารวมตัวกัน และใช้รหัสคำออกมาอย่างเป็นระบบ เพื่อใช้ในการอ่านและเขียนคำ โดยมีเป้าหมาย

ให้นักเรียนสามารถออกเสียงคำที่นักเรียนไม่รู้จักออกมาได้ โดยใช้หลักการเชื่อมโยงของเสียงและตัวอักษร เพื่อมาผสมเสียงออกเป็นคำเปล่งออกมาอย่างถูกต้องและคล่องแคล่วตามกระบวนการอ่านจากล่างขึ้นบนที่เน้นตั้งแต่การตระหนักในหน่วยเสียง จนถึงการอ่านระดับความรู้ความเข้าใจ

สำหรับในงานวิจัยฉบับนี้ผู้วิจัยได้เลือกใช้แนวทางการสอนแบบโฟนิกส์สังเคราะห์ เน้นที่การสอนสะกดคำโดยตรง เพื่อให้นักเรียนสามารถผสมเสียงออกมาเป็นคำได้นำคำมาเรียงร้อยอ่านในระดับประโยค จนถึงระดับการอ่านเรื่องและสามารถเข้าใจเนื้อเรื่องที่อ่านได้ ตลอดจนความสามารถในการเขียนระดับคำ และเขียนบรรยายประโยคสั้นๆ ได้

2.5.1 วิธีการสอนแบบโฟนิกส์สังเคราะห์

Johnston & Watson (2004) ได้เสนอวิธีการสอนโฟนิกส์แบบสังเคราะห์ซึ่งทดลองใช้สอนเพื่อพัฒนาทักษะการอ่าน การสะกดคำและการรับรู้ในหน่วยเสียงกับนักเรียนที่เพิ่งหัดอ่านจนประสบความสำเร็จ ด้วยวิธีการดำเนินการสอนดังนี้

1. เริ่มเนื้อหาการสอนด้วยเพลง Alphabet Song วันละ 20 นาที เพื่อให้นักเรียนรู้จักเสียงของตัวอักษร
2. สอนเสียงของตัวอักษร พร้อมกับการฝึกเขียนตัวอักษรบนกระดาน และฝึกออกเสียงไปพร้อมกัน
3. ให้นักเรียนหาตัวอักษรจากหน้าหนังสือ หรือชี้ตัวอักษรจากคำศัพท์ บอกชื่อตัวอักษรและเสียงที่เป็นพยัญชนะต้น พยัญชนะกลางและพยัญชนะท้าย โดยใช้คำง่ายๆ เช่น ใช้คำว่า beginning แทน initial
4. ครูเป็นตัวอย่างการออกเสียงตัวอักษรที่ถูกต้อง ด้วยวิธีการผสมเสียงตัวอักษรอย่างชัดเจนและถูกต้องเริ่มจากซ้ายไปขวา
5. ฝึกเขียนตัวอักษรลงในสมุดจดของนักเรียน
6. ฝึกผสมเสียงตัวอักษรเพื่อนำสู่การเขียนสะกดคำ นักเรียนออกเสียง (sound out) /h/ /a/ /t/ และใช้แผ่นแม่เหล็กตัวอักษรภาษาอังกฤษต่อเข้าด้วยกันบนกระดาน แล้วจึงออกเสียงเป็นคำว่า 'hat' ทั้งนี้เพื่อให้นักเรียนได้เห็นภาพที่ชัดเจนของความสัมพันธ์ระหว่างเสียงและตัวอักษร
7. ฝึกการออกเสียงเพิ่มเติมและทบทวนเสียงเดิมอย่างต่อเนื่อง
8. ฝึกฝนด้วยบัตรคำศัพท์ เช่น เมื่อแสดงบัตรคำว่า 'tab' นักเรียนจะออกเสียงแต่ละหน่วยเสียงและผสมเป็นคำอ่านด้วยตนเอง หรือจากนั้นครูออกเสียงคำศัพท์และให้นักเรียน

ใช้แผ่นแม่เหล็กตัวอักษรภาษาอังกฤษต่อเป็นคำศัพท์ติดบนกระดาน กระบวนการให้นักเรียนหาแผ่นแม่เหล็กตัวอักษรด้วยตนเองจะช่วยเสริมแรงเรื่องการรู้จักตัวอักษร และการให้นักเรียนคิดแผ่นแม่เหล็กตัวอักษรบนกระดานเป็นการช่วยให้ครูได้ตรวจสอบไปในตัวว่านักเรียนมีความเข้าใจมากน้อยเพียงไร

2.5.2 วิธีการสอนแบบโฟนิกส์วิเคราะห์

นอกเหนือจากการทดลองสอน โดยใช้วิธีสอนแบบโฟนิกส์สังเคราะห์แล้ว Johnston & Watson (2004) ได้ทำการทดลองสอนด้วยการสอนแบบโฟนิกส์วิเคราะห์และการสอนการรู้จักในหน่วยเสียง (phonemic awareness) ควบคู่กัน ซึ่งสอนให้แก่เด็กเรียนที่เพิ่งเริ่มหัดอ่าน (5 ขวบ) ซึ่งมีขั้นตอนต่อไปนี้

1. นักเรียนเริ่มเรียนหน่วยเสียงของตัวอักษรและฝึกฝนโดยการท่องเป็นคำคล้องจอง (rime awareness) โดยฝึกฝนวันละ 10 นาที
2. นักเรียนจะถูกสอนให้รู้จักการระบุเสียงพยัญชนะต้น กลางและท้าย (initial, middle, and final phonemes) จากคำที่ระบุมาให้
3. นักเรียนเรียนรู้การผสมหน่วยเสียงให้เป็นคำ และการแยกคำแล้วนำมาผสมคำเข้าไว้ด้วยกัน

2.5.3 กิจกรรมการสอนแบบโฟนิกส์

กิจกรรมการสอนแบบโฟนิกส์ (Gunning, 2006) ที่ใช้กันอย่างแพร่หลายและมีประสิทธิภาพ มีดังนี้

1. **กิจกรรมสร้างคำศัพท์ (Making words)** นักเรียนนำอักษรมาวางต่อกันเพื่อสร้างเป็นคำ โดยครูสร้างรูปแบบ word-building โดยเริ่มต้นจากคำ 2 ตัวอักษร และขยายไปถึง 5 ตัวอักษรหรือคำที่ยาวกว่านั้น เช่น เริ่มจากใช้ตัวอักษรเพื่อสร้างคำว่า at และเพิ่มอักษรสร้างคำว่า "sat" นักเรียนจะฝึกสังเกตคำแรกที่นักเรียนต่อ แล้วจึงเปลี่ยนเป็นคำต่อไป โดยการเปลี่ยนพยัญชนะต้นของคำ หรือเปลี่ยนตัวสะกด

2. **กิจกรรมการจัดกลุ่มคำ (word sort)** เป็นกิจกรรมที่ให้นักเรียนค้นหาคำที่จัดอยู่ในกลุ่มเดียวกัน นักเรียนสามารถหาคำที่มีรูปแบบเดียวกัน โดยนักเรียนจะสังเกตความสัมพันธ์ของเสียงและตัวอักษรเพื่อใช้จัดประเภท เช่น หากคำศัพท์กลุ่มคำที่เป็นประเภทเดียวกันกับ คำว่า cat จะได้คำว่า hat, rat, และ bat เป็นต้น

3. **กิจกรรมค้นหาคำศัพท์ (word search)** ถือเป็นกิจกรรมที่ให้นักเรียนสังเกตหาคำศัพท์เป้าหมายตามที่ครูหรืออาจจะให้เพื่อนกำหนด โดยคำศัพท์เป้าหมายเหล่านั้นอาจจะแทรกอยู่ในแถบประโยค หรือตามส่วนต่างๆ ของห้องเรียน ซึ่งนักเรียนจะต้องฝึกสังเกตและผสมเสียงจากคำศัพท์เป้าหมายที่ครูกำหนดให้ได้

4. **กิจกรรมอ่านคำคล้องจอง (rhythms)** เป็นกิจกรรมที่สำคัญในการส่งเสริมทักษะการไขรหัสคำ (decoding words) เมื่อนักเรียนได้รับการสอนทั้งเรื่องของพยัญชนะ สระและเสียง ซึ่งครูจะนำคำที่คล้องจองกันทั้งด้านเสียงและตัวสะกดมาร้อยเรียงกันและให้นักเรียนอ่านหรือบางครั้งจะอยู่ในรูปของประโยค เช่น hind, find, mind, และ kind หรือในรูปประโยค เช่น A big pig is in a dish. นักเรียนจะได้สังเกตคำคล้องจองกันว่ามีพยัญชนะต้นหรือสระเหมือนกัน

5. **กิจกรรมการออกเสียง (sounding word)** คือ กิจกรรมการสอนออกเสียงแบบโฟนิกส์ นักเรียนจะสะกดด้วยวิธีการออกเสียงของตัวอักษร แล้วผสมการออกเสียงให้เร็วขึ้นทำให้สามารถอ่านออกเป็นคำออกมา เช่น /f/ + /a/ + /n/ = fan การที่นักเรียนสามารถออกเสียงเป็นคำขึ้นได้มาจากการสังเกตการผสมกันระหว่างเสียงของตัวอักษร และการเลียนแบบของเสียงเมื่อเปลี่ยนตัวอักษรอื่น

6. **กิจกรรมการเติมอักษรที่หายไป (missing word)** เป็นกิจกรรมที่ครูกำหนดคำศัพท์มาให้แต่เป็นคำศัพท์ที่ไม่สมบูรณ์ นักเรียนต้องเติมตัวอักษรที่หายไปด้วยตนเอง ซึ่งนักเรียนจะต้องฝึกสะกดคำและเทียบเสียงตัวอักษรด้วยตนเอง กิจกรรมนี้สามารถให้นักเรียนได้ร่วมทำได้ทั้งบนกระดาน หรือทำในรูปของแบบฝึกหัดซึ่งจะมีภาพประกอบเพื่อช่วยให้นักเรียนนึกคำศัพท์ได้ง่ายยิ่งขึ้น เช่น r _ t, sch _ l, ma _ _ เป็นต้น

7. **กิจกรรมการสอนโดยใช้บัตรภาพคำศัพท์ (flash card)** คือ กิจกรรมการสอนที่ครูใช้บัตรภาพคำศัพท์ในการสอนอ่านสะกดคำ เนื่องจากนักเรียนเรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศจึงจำเป็นต้องสอนให้นักเรียนรู้ความหมายของคำศัพท์ด้วย โดยเริ่มจากให้นักเรียนดูส่วนของรูปภาพก่อนเพื่อสอนในเรื่องความหมาย และให้นักเรียนออกเสียงคำศัพท์ตามครูจนจำนักเรียนจำคำศัพท์ได้ ต่อมาจึงแสดงส่วนของคำศัพท์และฝึกการสะกดคำ ภายในระยะเวลา 20 นาทีสามารถสอนคำศัพท์ได้ประมาณ 5 - 6 คำ

8. **กิจกรรมการเขียนคำศัพท์บนอากาศ (writing in the air)** คือ กิจกรรมที่ใช้สำหรับทบทวนคำศัพท์ที่นักเรียนได้เรียนไป โดยให้นักเรียนเขียนคำศัพท์บนอากาศและออกเสียงพร้อมๆ กันอาจปรับเป็นการเขียนคำศัพท์บนหลังของเพื่อนนักเรียน หรือบนฝ่ามือของเพื่อนเพื่อความตื่นเต้นสนุกสนานและสนุกสนาน เป็นกิจกรรมที่เหมาะสมสำหรับนักเรียนกลุ่มปานกลาง

และอ่อน เนื่องจากนักเรียนจะไม่เจินอายเมื่อเขียนสะกดคำผิด และเป็นการฝึกให้นักเรียนได้ประเมินความรู้ที่ตนได้เรียนด้วยตนเอง เพราะจะมีการเฉลยคำศัพท์ที่เขียนไปหลังจากเขียนเสร็จ

นอกเหนือจากวิธีการสอนโฟนิคส์ที่กล่าวมาแล้วข้างต้น ยังมีอีกหนึ่งแนวคิดที่เกี่ยวข้องกับการเรียนรู้ของนักเรียนและช่วยให้นักเรียนประสบความสำเร็จในการเรียน นั่นคือการใช้การสังเกต (noticing) ซึ่งเป็นหนึ่งในกระบวนการเรียนแบบตระหนักรู้ (conscious learning process) ซึ่งช่วยให้ผู้เรียนประสบผลสำเร็จในการเรียนรู้ภาษาที่สองได้ (Ellis, 1997; Schmidt, 1990)

2.6 ภาษาอาหรับ

ภาษาอาหรับเป็นภาษาเก่าแก่ที่สำคัญภาษาหนึ่งของโลก จัดอยู่ในตระกูลเซมิติก ซึ่งมีความสัมพันธ์ที่ใกล้ชิดกับภาษาฮิบรู และภาษาอาราเมอิก ปัจจุบันภาษาอาหรับเป็นภาษาที่ใช้เป็นทางการของสมาชิกสันนิบาตอาหรับที่มีสมาชิกจากภูมิภาคเอเชียตะวันตก แอฟริกาเหนือ และแอฟริกาตะวันออก และยังเป็นภาษาที่ใช้ในคัมภีร์อัลกุรอาน ภาษาอาหรับมาตรฐานหรือภาษาอาหรับที่ใช้ในทางศาสนาเป็นภาษาราชการของประเทศกลุ่มอาหรับทุกประเทศ และมีรูปแบบเดียวกันกับที่ใช้สอนในโรงเรียน ชาวมุสลิมจะเริ่มศึกษาภาษาอาหรับตั้งแต่วัยเด็ก เพื่อการเรียนรู้หลักการทางศาสนา การละหมาด และการอ่านคัมภีร์อัลกุรอาน

ภาษาอาหรับประกอบด้วยพยัญชนะ 28 ตัว เสียงพยัญชนะในภาษาอาหรับมีทั้งเสียงสั้นและเสียงยาว สระในภาษาอาหรับประกอบด้วยสระแท้ 3 เสียง โดยแต่ละเสียงมีทั้งเสียงสั้นและเสียงยาวคือ อะ-อา, อิ-อี, และ อุ-อู แต่เมื่อประสมกับพยัญชนะบางตัวจะออกเป็น เอะ-ออ มีสระประสมสองเสียงคือ ไอ กับ เอา การอ่านภาษาอาหรับนั้นเกิดจากความสัมพันธ์ของตัวอักษรและเสียงมาผสมกัน โดยใช้เสียงพยัญชนะผสมกับเสียงสระแล้วไขรหัสคำอ่าน (decoding) จากคำศัพท์ที่นักเรียนเห็น และสะกดคำอ่านออกมาได้อย่างถูกต้อง เช่น คำว่า **مايو** (ม่ายู) สะกดคำอ่านได้ว่า เมอะ -อา มา + เยอะ - อู ยู แปลว่าเดือนพฤษภาคม หรือคำว่า **أنت** (อันตะ) อัน-เนอะ อัน + เตะ - อา ตา แปลว่า เธอ หรือคุณ ซึ่งสระในภาษาอาหรับนั้นจะไม่ซับซ้อนมาก จึงไม่นิยมใส่เครื่องหมายสระลงในคำศัพท์ แต่จะใช้ในกรณีที่คำศัพท์นั้นสามารถสะกดคำอ่านได้หลายแบบหรือคลุมเครือ โดยเครื่องหมายสระเสียงสั้นจะเป็นเครื่องหมายอยู่บนหรือล่างพยัญชนะ ในกรณีสระเสียงยาว เช่น /อา/ จะแสดงโดยใช้เครื่องหมายสระเสียงสั้นคู่กับอะลิฟ (ا) (/อา/) (أ) ยาก (/อี/) หรือ ا วาว (/อู/) (กระทรวงศึกษาธิการ, 2536 ; อับดุลลอฮ์ หนุ่มสุข, 2551)

2.7 ทฤษฎีการสังเกต

Schmidt (1990) เสนอว่าการรับรู้โดยตรงด้วยการสังเกตเป็นสิ่งที่จำเป็นอย่างยิ่ง และถือเป็นเงื่อนไขที่เพียงพอต่อการเปลี่ยนแปลงข้อมูลที่ได้รับ (input) ให้กลายเป็นความรู้ที่ออกมา (intake) เพราะการจะได้รับข้อมูลมานั้นไม่ได้เกิดจากความสนใจและการสังเกตต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งเท่านั้น แต่ลักษณะสำคัญที่โดดเด่นของตัวข้อมูลนั้นย่อมเกี่ยวข้องกับเป้าหมายที่ต้องการ (target system) และทฤษฎีนี้มีได้จำกัดอยู่ที่การเรียนรู้ไวยากรณ์เท่านั้น แต่ยังสามารถประยุกต์ใช้กับการเรียนเรื่องอื่นๆ ได้อีกด้วย กล่าวคือหากต้องการรับรู้เสียง (phonology) ผู้เรียนก็ต้องสนใจเรื่องเสียง แต่หากต้องการรับรู้เกี่ยวกับด้านการใช้ภาษาในระดับสถานการณ์ต่างๆ ผู้เรียนจำเป็นต้องสังเกตโครงสร้างทางภาษา (linguistic forms) และลักษณะบริบทของข้อความ (contextual features) ดังนั้นจึงเป็นคำถามสำคัญว่าปัจจัยใดที่เป็นอิทธิพลต่อความสนใจและก่อให้เกิดการสังเกตแก่ผู้เรียน

ทฤษฎีการสังเกตมีบทบาทสำคัญมากในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ Schmidt (1990) กล่าวว่าหากขาดการสังเกต ผู้เรียนภาษาที่สองจะไม่เกิดการเรียนรู้รูปแบบและลักษณะของภาษาสิ่งใด ก็ตาม ผู้เรียนสังเกตได้จากข้อมูลป้อนเข้าจะกลายเป็นความรู้ (intake) เนื่องจากในการเรียนรู้ใดๆ ก็ตาม ผู้เรียนจำเป็นต้องมีข้อมูลรับเข้า ก่อนมีการเก็บบันทึกข้อมูลและการสังเกตข้อมูลรับเข้าในภาษาเป้าหมาย นอกจาก Schmidt แล้ว Ellis ก็เป็นอีกผู้หนึ่งที่สนใจแนวคิดของการเรียนรู้ที่เกิดจากการสังเกตด้วย โดย Ellis (1997) ได้เสนอองค์ประกอบของการสังเกตที่จะนำไปสู่การเรียนรู้ไว้ 3 ประการ ดังนี้

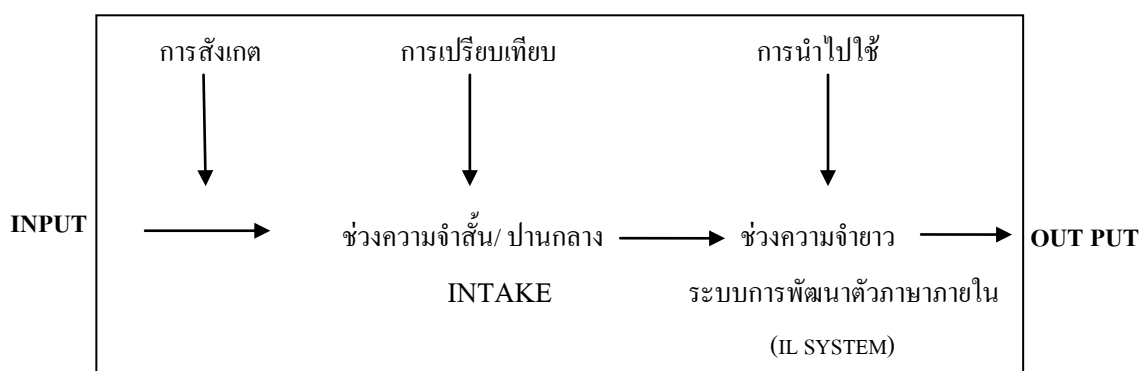
1. การสังเกต (noticing) หมายถึงการที่ผู้เรียนต้องสังเกตหรือใส่ใจสิ่งที่จะต้องเรียนรู้ (input) โดยให้ความสนใจเพียงแต่ลักษณะเฉพาะของภาษา เช่น ไวยากรณ์ หรือคำศัพท์ และจัดเก็บเป็นความจำระยะสั้น

2. การเปรียบเทียบ (comparing or noticing the gap) หมายถึงการที่ผู้เรียนต้องรู้จักการเปรียบเทียบภาษาหรือความรู้ที่ตนมีกับความรู้ที่ได้รับ (target language input) เพื่อใช้ในการผลิตภาษาหรือนำภาษาไปใช้ต่อไป

3. การนำไปใช้ (integrating) หมายถึงการที่ผู้เรียนสามารถสร้างสมมุติฐานหรือความรู้ของตนเองได้จากการสังเกต แล้วปรับหรือพัฒนาข้อมูลทางภาษาให้กลายเป็นความจำระยะยาวก่อนนำภาษาไปใช้ (output) ต่อไป

จากทฤษฎีการสังเกตที่กล่าวมาข้างต้นพบว่าสอดคล้องกับทฤษฎีการรับรู้ภาษาที่สองของปัจจุบัน (L2 acquisition) Chaudron 1985, Gass 1988, VanPatten (1987, อ้างถึงใน Ellis, 1990) กล่าวไว้ว่ากระบวนการที่จะทำให้ข้อมูลที่ได้รับเข้าไปนั้น (input) กลายเป็นความรู้ที่แฝงติดอยู่ในตัวนักเรียนเองนั้น (implicit knowledge) ประกอบด้วยสองหลักการ ได้แก่ 1) เมื่อใดก็ตามที่ข้อมูลรับเข้า (input) กลายเป็นความรู้ (intake) จะเกี่ยวข้องกับกระบวนการการสังเกต 2) ความรู้จะเกิดขึ้นเมื่อผู้เรียนได้นำลักษณะโครงสร้างนั้นเข้าสู่หน่วยความจำระยะสั้น/ ปานกลาง และพัฒนาเป็นระบบการพัฒนาภาษาในตัวของนักเรียน (interlanguage) เมื่อความจำระยะสั้น/ ปานกลางเปลี่ยนเป็นความจำระยะยาว ดังแสดงแผนผังกระบวนการเรียนรู้ต่อไปนี้

แผนภูมิรูปภาพที่ 2.3 กระบวนการเรียนรู้แบบ Implicit knowledge (Ellis, 1997 หน้า 116)

2.7.1 ปัจจัยที่ส่งผลต่อการสังเกต

จากแผนภูมิต่างข้างต้นแสดงให้เห็นว่าการสังเกตนั้นเกิดจากการรวมของสิ่งที่ผู้เรียนรับเข้ามา (input) และระบบความจำ Schmidt (1990 อ้างถึงใน Cross, 2002) ได้เสนอปัจจัยที่ส่งผลต่อการสังเกต ดังต่อไปนี้

1. การสอน (Instruction) เป็นสิ่งสำคัญที่ช่วยให้ผู้เรียนได้เห็น โครงสร้างทางภาษา การได้เรียนสิ่งที่แตกต่างกันทำให้ผู้เรียนเกิดการสังเกตและใส่ใจตระหนักถึงโครงสร้างหรือตัวภาษา

2. ความถี่ (Frequency) ของโครงสร้างหรือตัวภาษาที่พบบ่อย การสอนซ้ำและการพูดซ้ำของผู้สอน เมื่อปรากฏความถี่มากขึ้นในการรับรู้ของผู้เรียน (input) ทำให้โอกาสการสังเกตของนักเรียนเกิดได้ง่ายยิ่งขึ้น

3. ลักษณะเด่นของตัวภาษาที่เรียน (Perceptual salience) การรับรู้โครงสร้างทางภาษาที่มีลักษณะชัดเจน ยิ่งเพิ่มโอกาสการสังเกตง่ายยิ่งขึ้น ตรงข้ามกับโครงสร้างทางภาษาที่มีลักษณะไม่เด่นชัด เช่น หน่วยคำที่รวมกัน หรือคำที่ไม่มีการเน้นคำหนัก การสังเกตของนักเรียนจึงเกิดขึ้นได้น้อย

4. ระดับทักษะ (Skill level) ผู้เรียนแต่ละคนจะมีทักษะความสามารถในการสังเกตที่แตกต่างกัน การเปรียบเทียบระหว่างโครงสร้างทางภาษาหรือตัวภาษาที่เรียนผ่านมาแล้วกับสิ่งที่เรียนใหม่

5. แบบฝึกหัดที่เอื้อต่อการสังเกต (Task demand) คือ ชิ้นงานหรือแบบฝึกหัดที่ส่งเสริมหรือเอื้อให้ผู้เรียนได้สังเกตโครงสร้างหรือตัวภาษาเพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ทางการเรียนได้

จากข้อมูลดังกล่าวข้างต้นกล่าวโดยสรุปได้ว่าการที่ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้นั้นต้องเกิดจากการใส่ใจ (attention) และการสังเกต (notice) ข้อมูลสิ่งที่ได้รับ แต่อย่างไรก็ตามยังมีนักวิชาการหลายท่านที่ได้โต้แย้งแนวความคิดเกี่ยวกับการสังเกตดังกล่าวว่า เพียงแค่การสังเกตอย่างเดียวนั้นไม่เพียงพอที่จะทำให้สิ่งที่ผู้เรียนกำลังเรียนกลายเป็นความจำระยะยาวได้ ดังที่ Waugh & Norman, 1965 และ Atkinson & Shiffrin, 1968 (อ้างถึงใน Craik & Watkins, 1973) ได้เสนอว่าความจำระยะยาว (long-term memory) เป็นหน่วยความจำที่ไม่มีขีดจำกัดของระยะเวลา และสามารถเก็บข้อมูลได้ปริมาณมาก ซึ่งความจำระยะยาวได้มาจากการทบทวนหรือการฝึกฝนบ่อยๆ (rehearsal) ซึ่งพบว่าข้อมูลในส่วนนี้จะมีการเก็บรักษาในรูปแบบของความจำระยะสั้น (short term memory) จากนั้นเมื่อมีการฝึกฝนบ่อยๆ ของข้อมูลเดิมเป็นประจำ จึงจะถูกถ่ายโอนไปเป็นความจำระยะยาว นอกจากนั้น Craik & Lockhart (1972 อ้างถึงใน Craik & Watkins, 1973) ยังเสนอเพิ่มเติมอีกว่าหากการฝึกฝนบ่อยๆ นั้นอยู่เพียงแค่ระดับโครงสร้างง่ายๆ เช่น ระดับหน่วยเสียง (phonemic repetition) การฝึกฝนบ่อยๆ หรือทบทวนนั้นจะเป็นเพียงแค่การเก็บรักษาข้อมูลในรูปแบบของความจำระยะสั้นเท่านั้น ไม่ได้พัฒนาสู่ความจำระยะยาวหรือความคงทนของความรู้ และการฝึกฝนนั้นต้องอยู่ในบริบทที่มีความหมายต่อผู้เรียนด้วยเพื่อจะได้ฝังตัวอยู่ในระบบความจำระยะยาว

Izumi (2002) เป็นนักวิจัยอีกผู้หนึ่งที่สนใจศึกษาเกี่ยวกับทฤษฎีการสังเกตของ Schmidt โดยได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับความสามารถในการสังเกตนั้นมีปัจจัยอะไรบ้าง และปัจจัยที่ Izumi ทำการศึกษาในงานวิจัยของเขา คือ ตัวป้อน (input) นั้นต้องมีลักษณะทางกายภาพที่สะดุดตา (visual input enhancement) เช่น การทำให้ตัวอักษรของสิ่งที่ต้องการสอน เช่น คำศัพท์ มี

ตัวหน้าเป็นพิเศษ หรือขีดเส้นใต้ หรือมีสีแปลกไปจากส่วนอื่นๆ หรืออาจมีคำอธิบายเพิ่มเติมเพื่อช่วยให้ผู้เรียนสังเกต และเกิดการเรียนรู้ (output) ในที่สุด

Craik & Watkins (1973) ได้ออกแบบการทดลองเพื่อศึกษาเรื่องความจำระยะสั้น โดยให้กลุ่มตัวอย่างฟังคำศัพท์ในช่วงเวลาที่แตกต่างกัน การทดลองเริ่มขึ้นเมื่อกลุ่มตัวอย่างเริ่มฟังรายการคำศัพท์ และต้องรายงานคำศัพท์ที่มีตัวอักษรเฉพาะ (particular letter) ซึ่งผู้วิจัยจะแจ้งตัวอักษรเหล่านี้ให้ผู้เข้าร่วมการทดลองทราบก่อนเริ่มทำการเก็บข้อมูล ซึ่งหมายความว่านักเรียนกลุ่มตัวอย่างสามารถละเลย ไม่สนใจฟังคำที่ไม่เกี่ยวข้องกับตัวอักษรเฉพาะที่จะต้องจำให้ได้ แต่นักเรียนจะเลือกจำคำศัพท์ที่มีตัวอักษรเฉพาะไว้ในใจและฟังคำศัพท์อื่นต่อไปเรื่อยๆ จนกระทั่งเมื่อได้ยินคำศัพท์ที่มีตัวอักษรเฉพาะนักเรียนจะจำคำศัพท์เหล่านั้นเพิ่มและลืมคำที่ได้จำไว้ก่อนหน้านี้ แล้วนำคำใหม่ที่จำได้มาแทนที่คำเดิม กระบวนการนี้จะดำเนินต่อไปเรื่อยๆ จนถึงคำศัพท์คำสุดท้าย กล่าวได้ว่าระยะเวลาที่นักเรียนจำคำศัพท์ที่มีตัวอักษรเฉพาะนั้นสะสมอยู่ที่ช่วงความจำระยะสั้นที่ทำหน้าที่หลัก 2 อย่างคือ 1) อัตราการนำเสนอ (presentation rate) 2) การนำเสนอ (presentation) คือการแสดงจำนวนคำที่ไม่มีตัวอักษรเฉพาะ และการแทนที่ (replacement) ของคำใหม่ ตัวอย่างเช่น ผู้วิจัยกำหนดให้ตัวอักษร 'G' เป็นตัวอักษรเฉพาะที่นักเรียนกลุ่มตัวอย่างจะต้องจำ รายการคำศัพท์ประกอบด้วยคำว่า DAUGHTER OIL RIFLE GARDEN GRAIN TABLE FOOTBALL ANCHOR GIRAFFE... ฯลฯ นักเรียนจะจำคำศัพท์คำแรกคือ GARDEN แล้วจะลืมคำศัพท์แรก แต่จะจำคำใหม่คือคำว่า GRAIN เมื่อได้ยินคำศัพท์ใหม่ที่เป็นตัวอักษรเฉพาะคำว่า GIRAFFE จะมาแทนที่คำศัพท์ก่อนหน้านี้เช่นเดิม หากพบว่าคำที่ยังจำได้ไม่ใช่คำที่มีตัวอักษรเฉพาะ นั่นคือเป็นคำที่ไม่ได้ขึ้นต้นด้วยตัวอักษร 'G' คำว่า GIRAFFE จะถูกรายงานหลังสุดและเมื่อเสร็จสิ้นการฟังรายการคำศัพท์ นักเรียนจะบอกคำศัพท์เท่าที่จำได้ทั้งหมดจากการฟังเพื่อวัดการคงทนของความจำ (delayed recall) เมื่อเวลาผ่านไปนั้น การที่นักเรียนจะบอกได้นั้นขึ้นอยู่กับปริมาณอัตราของคำที่ถูกนำเสนอ นั่นหมายความว่ามีการนำเสนอและรายงานอย่างต่อเนื่องระหว่างที่ได้ยินคำศัพท์ สันนิษฐานได้ว่าหากความจำระยะสั้นจะเปลี่ยนไปเป็นความจำระยะยาวนั้น การจำได้ (recall) ครั้งสุดท้ายจะต้องมีการเพิ่มปริมาณของข้อมูลอย่างชัดเจนและการแสดงผลออกมาที่มากเพียงพอ ผลการทดลองพบว่านักเรียนได้คะแนนเฉลี่ย 26.2 คะแนน และสามารถรายงานคำศัพท์ได้อย่างถูกต้อง ซึ่งพบว่าไม่มีใครทบทวนเกินกว่า 2 ข้อ ผลการศึกษาครั้งนี้สะท้อนให้เห็นว่าข้อดีของการรายงานทันทีดีกว่าการมาแทนที่คำ (replace words) และการนำเสนออย่างซ้ำๆ ช่วยเพิ่มความจำที่ดีให้คงทนนานยิ่งขึ้น

2.8 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ได้มีผู้ที่สนใจศึกษาการสอนอ่านและเขียนภาษาอังกฤษ โดยใช้วิธีโฟนิกส์ไว้มากมายหลายท่าน ทั้งในประเทศและต่างประเทศ โดยรูปแบบมีทั้งที่วัดผลสัมฤทธิ์จากการอ่านก่อนเรียนหลังเรียนและความคงทนหลังจากเรียนด้วยวิธีการสอนแบบโฟนิกส์ และเปรียบเทียบการสอนอ่านโดยวิธีโฟนิกส์กับวิธีการสอนแบบอื่น ทั้งนี้กลุ่มเป้าหมายที่ใช้ในการศึกษามีตั้งแต่วัยระดับอนุบาลไปจนถึงประถมศึกษา โดยจะขอแนะนำเสนอการศึกษาตามลำดับดังนี้

จิตรา วณิชานันท์ (2542) ทำการศึกษาผลการใช้วิธีสอนแบบโฟนิกส์ในการพัฒนาความสามารถในการฟังและอ่านคำภาษาอังกฤษ กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 จำนวน 151 คน ซึ่งได้รับการสอนให้ฟังและอ่านคำในระยะแรกเริ่มโดยใช้วิธีการสอนโฟนิกส์ เครื่องมือวิจัยประกอบด้วยแบบทดสอบการฟัง 1 ชุด และแบบทดสอบการอ่าน 1 ชุด ผลการวิจัยพบว่านักเรียนได้คะแนนสูงทั้งในแบบทดสอบการอ่านและฟัง นอกจากนี้ยังพบว่านักเรียนสามารถถ่ายโอนวิธีการนี้ช่วยในการฟังและการอ่านคำที่ไม่คุ้นเคยได้อีกด้วย

จารุวรรณ สายสิงห์ (2546) ได้ศึกษาเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านออกเสียงของผู้เรียนก่อนเรียนและหลังเรียนที่ได้รับการสอนด้วยวิธีผสมผสานการเรียนการสอนแบบโฟนิกส์และการสอนภาษาโดยรวม เพื่อศึกษาความเข้าใจในการอ่านระดับต้น โดยมีกลุ่มเป้าหมายคือนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4/2 จำนวน 15 คน ผลการวิจัยพบว่าความสามารถในการอ่านออกเสียงและความสามารถในการเขียนสะกดคำของผู้เรียนโดยใช้การผสมผสานการเรียนการสอนแบบโฟนิกส์และการสอนภาษาโดยรวมสูงขึ้น นักเรียนมีความเข้าใจในการอ่านระดับเบื้องต้นผ่านเกณฑ์ที่กำหนด นอกจากนี้ทำให้ผู้เรียนมีความคิดเห็นเชิงบวกหลังจากได้เรียนด้วยวิธีผสมผสานการเรียนการสอนแบบโฟนิกส์และการสอนภาษาโดยรวม

จิรนนท์ เมฆวงศ์ (2547) ได้ศึกษาความสามารถในการออกเสียงและความคงทนในการจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 จำนวน 20 คน โดยใช้แผนการสอนแบบโฟนิกส์จำนวน 5 แผน แผนละ 4 คาบ ใช้ระยะเวลาในการสอนทั้งหมด 20 ชั่วโมง เครื่องมือที่ใช้เก็บรวบรวมข้อมูลได้แก่แบบวัดความสามารถในการออกเสียงภาษาอังกฤษ และแบบวัดความสามารถในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ ผลการวิจัยพบว่าหลังได้รับการสอนด้วยวิธีโฟนิกส์ความสามารถในการออกเสียงภาษาอังกฤษของผู้เรียนโดยรวมผ่านเกณฑ์ และยังคงมีความคงทนในการจำคำศัพท์หลังจากได้รับการสอนด้วยวิธีการสอนแบบโฟนิกส์

Ali (2007) ศึกษาหาค่าประสิทธิภาพของการสอนนักเรียนที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองให้สามารถอ่านและสะกดคำได้โดยใช้แนวการสอน 2 แบบ ได้แก่ วิธีการสอนแบบโฟนิกส์ และวิธีการสอนแบบรู้จำคำ (word recognition) โดยเปรียบเทียบการสอนกับนักเรียนชั้นอนุบาล 3 โดยแบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มที่เรียนด้วยวิธีโฟนิกส์ และกลุ่มที่เรียนด้วยวิธีการจดจำคำ ผลการวิจัยพบว่ากลุ่มนักเรียนที่เรียนด้วยวิธีการสอนแบบโฟนิกส์ ได้คะแนนสูงกว่ากลุ่มนักเรียนที่เรียนด้วยวิธีการจดจำคำ แต่สำหรับคำเฉพาะ (particular word) นั้น กลุ่มนักเรียนที่เรียนด้วยวิธีการจดจำคำ จะได้คะแนนสูงกว่าและจะเรียนเข้าใจได้ง่ายกว่ากลุ่มที่เรียนแบบโฟนิกส์ และผู้วิจัยได้เสนอว่าการสอนสะกดคำโดยให้นักเรียนมีความตระหนักในหน่วยเสียง (Phonemic awareness) และการใช้วิธีสะกดคำแบบโฟนิกส์ทำให้นักเรียนอ่านคำได้ถูกต้อง นอกจากนี้ครูต้องคำนึงถึงความรู้พื้นฐานด้านตัวอักษรและวิธีการเรียนของนักเรียน เพื่อใช้ประกอบการออกแบบเนื้อหาได้อย่างเหมาะสม และพบว่าการสอนแบบผสมผสานระหว่าง 2 วิธีสามารถช่วยในการสอนสะกดคำแก่นักเรียนชั้นอนุบาลได้

สำหรับในต่างประเทศ Foes and Sloan (1999) ใช้วิธีการสอนโฟนิกส์แบบตรงแก่นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 และ 3 ในประเทศสหรัฐอเมริกา ซึ่งเป็นกลุ่มนักเรียนที่มีความสามารถในการอ่านต่ำกว่าเกณฑ์ นักเรียนไม่สามารถออกเสียงคำอ่านได้ถูกต้อง และอ่านได้ช้า เครื่องมือที่ผู้วิจัยใช้ได้แก่ หลักสูตรการสอนโฟนิกส์โดยตรง การใช้โปรแกรมสร้างแรงจูงใจให้นักเรียน แบบทดสอบการอ่าน แบบสังเกตการอ่านของนักเรียน โดยมีผู้ปกครองเป็นผู้บันทึก และ การสอนโดยเพื่อนช่วยเพื่อน ผลการทดสอบหลังเรียนพบว่าการสอนอ่านโฟนิกส์โดยตรง ทำให้นักเรียนกลายเป็นผู้ที่มีความสามารถในการอ่านแบบอิสระ สามารถใช้ประสบการณ์การอ่านแบบจำคำร่วมกับเพื่อนและผู้ปกครองได้ และผลการวิจัยยังชี้ให้เห็นว่าการสอนแบบโฟนิกส์ควรต้องทำร่วมในการอ่านเป็นประจำทุกวันทั้งที่บ้านและที่โรงเรียน

Gunning, Ellis, & Lenz (2000) ใช้วิธีการสอนอ่านภาษาอังกฤษโดยวิธีการสอนตรงอย่างเป็นระบบแก่นักเรียน โดยใช้เวลาในการสอน 25-30 นาที ทุกวันเป็นเวลา 2 ปี พบว่านักเรียนเหล่านี้มีผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านสูงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติกว่ากลุ่มควบคุม และเมื่อครูใช้วิธีการอ่านที่เป็นระบบและสอนอย่างกระชับโดยเน้นความสำคัญขององค์ประกอบของการอ่านต่อไปนี้ วิธีการสอนแบบโฟนิกส์ การสอนการสะกดคำ การสอนอ่านให้คล่องและการสอนอ่านเพื่อความเข้าใจและให้โอกาสแก่นักเรียนได้อ่านหนังสือที่หลากหลายและช่วยแปลความหมายให้นักเรียนได้เข้าใจในสิ่งที่อ่าน ทำให้นักเรียนสามารถพัฒนาทักษะการอ่าน คำ ความคล่องในการอ่าน และการอ่านเพื่อความเข้าใจ

Brackemyer, Fuca & Suarez (2001) เป็นนักวิจัยที่เห็นความสำคัญของวิธีการสอนแบบโฟนิกส์ให้กับนักเรียนวัยเริ่มเรียน จึงได้ทดลองสอนด้วยวิธีแบบโฟนิกส์ให้กับนักเรียนที่เป็นกลุ่มประชากรของในโรงเรียน 2 แห่งในประเทศสหรัฐอเมริกา นักเรียนโรงเรียนนี้เป็นนักเรียนระดับชั้นอนุบาล และนักเรียนอีกหนึ่งโรงเรียนเป็นนักเรียนประถมศึกษาปีที่ 2 ผลจากการประเมินการเรียนการสอนทำให้ทราบว่านักเรียนทุกคนไม่มีทักษะในการเรียน ประกอบกับการสังเกตการสอนพบว่าในโรงเรียนทั้ง 2 แห่งไม่ได้ใช้วิธีการสอนแบบโฟนิกส์ พบว่าในการทดลองสอนเป็นระยะเวลา 15 สัปดาห์ ทำให้นักเรียนเกิดความตระหนักในหน่วยเสียง (Phonemic awareness) และมีพัฒนาการความสามารถทางการอ่านเพิ่มมากขึ้น ส่วนนักเรียนที่ไม่เข้าชั้นเรียนอย่างสม่ำเสมอ นั้นแทบจะไม่มีพัฒนาการใดๆ เลย ผู้วิจัยได้เสนอให้มีการใช้วิธีการสอนแบบโฟนิกส์โดยผสมผสานกับวิธีการสอนอื่นร่วมด้วย

Connelly, Johnston & Thompson (2001) ศึกษาผลของการสอนโฟนิกส์ในการสอนอ่านเพื่อความเข้าใจ โดยการทดลองเปรียบเทียบระหว่างการสอนอ่านแบบวิธีโฟนิกส์และไม่สอนแบบวิธีโฟนิกส์แต่ใช้ประสบการณ์จากการอ่านหนังสือ (book experience) ให้กับนักเรียนอายุ 6 ขวบ ในประเทศเนเธอร์แลนด์ พบว่านักเรียนที่เรียนแบบวิธีโฟนิกส์มีคะแนนการอ่านเพื่อความเข้าใจที่สูงกว่า ทั้งในระดับคำและบทความ รวมทั้งสามารถอ่านคำที่ไม่รู้จักได้ (unknown words) ส่วนกลุ่มที่ไม่ได้เรียนด้วยวิธีโฟนิกส์จะอ่านคำที่คุ้นเคย (familiar words) ได้อย่างคล่องแคล่วแต่จะมีคะแนนต่ำในการแยกหน่วยเสียง (Phoneme segmentation) และการอ่านคำที่ไม่รู้จัก (unknown word) ซึ่งต่างจากกลุ่มที่เรียนด้วยวิธีโฟนิกส์ที่จะใช้เวลาที่จะพยายามระบุคำที่ไม่รู้จัก (unknown word) รวมถึงการใช้ข้อมูลจากบริบทที่กำหนดให้ซึ่งได้มาจากการฝึกทำบ่อยๆ จากการดูความหมายของเรื่อง ซึ่งส่งผลให้ความสามารถทางการอ่านเพื่อความเข้าใจพัฒนาดีขึ้นตามมา

Eldredge, Quinn & Butterfield (2001) ทำการศึกษาโรงเรียน 9 แห่งในเมืองยูทาห์ ประเทศสหรัฐอเมริกา เพื่อหาความสัมพันธ์ระหว่างสามตัวชี้วัดที่ส่งผลต่อความสำเร็จทางการอ่าน ได้แก่ โฟนิกส์ การอ่านเพื่อความเข้าใจและคำศัพท์ ข้อมูลของกลุ่มแรกได้มาจากการวัดนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 จำนวน 504 คน ตั้งแต่เริ่มเปิดภาคเรียนจนกระทั่งปิดภาคเรียน นักเรียนได้ทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ระหว่างสัปดาห์แรกช่วงเดือนกันยายน 1984 และทำการทดสอบอีกครั้งในสัปดาห์ที่สองของเดือนพฤษภาคม ปี 1985 ระหว่างเรียนผู้วิจัยได้สอนอ่านอย่างต่อเนื่อง ผลการทดลองพบว่าความรู้ด้าน โฟนิกส์ส่งผลต่อการอ่านเพื่อความเข้าใจและคำศัพท์ของนักเรียน นอกจากนี้ Eldredge, Quinn & Butterfield ทำการศึกษาซ้ำอีกครั้งกับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่สองจำนวน 1,585 คน ตั้งแต่เริ่มเปิดจนกระทั่งปิดภาคเรียนของนักเรียนอีกโรงเรียนเพื่อตรวจสอบความสัมพันธ์ในการศึกษาเรื่องนี้อีกครั้ง จากการทำการทดลองครั้ง

ที่สองทำให้ผู้วิจัยพบผลการวิจัยที่เหมือนกับการทดลองในการศึกษาครั้งที่หนึ่ง ดังนั้นจึงสรุปได้ว่าวิธีการสอนแบบโฟนิกส์นั้นจะต้องเน้นการสอนตั้งแต่ระดับประถมศึกษาซึ่งเป็นระดับชั้นเริ่มต้น ซึ่งความสามารถในการถอดรหัสคำจะส่งผลต่อการเติบโตของความรู้ด้านคำศัพท์ ตลอดจนความสามารถด้านการอ่านเพื่อความเข้าใจ และความรู้ด้านคำศัพท์นั้นเกิดจากความรู้ด้านรูปคำและเสียง (graphophonic knowledge) ซึ่งต้องมีอย่างช้าที่สุดคือระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ผู้วิจัยได้เสนอแนะเพิ่มเติมอีกว่า การเรียนอ่านเพื่อความเข้าใจนั้นต้องมุ่งเน้นการอ่านเรื่องที่อุบรอบตัวและควรมีประสบการณ์ในเรื่องที่อ่านนั้นๆ อยู่ด้วย และนักเรียนควรได้รับการกระตุ้นให้รับรู้ถึงความรู้สึกนึกคิดของเรื่องที่อ่านด้วย

Popielarczyk (2003) ศึกษาวิธีการสอนอ่านโฟนิกส์ด้วยระบบการทำเครื่องหมายสัญลักษณ์ (Marking system) โดยประยุกต์ใช้ควบคู่กับโปรแกรมการสอนสะกดคำ Cast-a-Spell กลุ่มประชากรเป็นนักเรียนเกรด 2 ประเทศสหรัฐอเมริกา แบ่งนักเรียนออกเป็นกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ทั้ง 2 กลุ่มเรียนด้วยโปรแกรมสะกดคำเหมือนกัน แต่กลุ่มทดลองจะเรียนควบคู่กับวิธีการสอนโฟนิกส์แบบการทำเครื่องหมายสัญลักษณ์ (Marking system) ผลการวิจัยพบว่ากลุ่มทดลองได้คะแนนหลังเรียนสูงกว่ากลุ่มควบคุม โดยเฉพาะอย่างยิ่งกลุ่มทดลองจะได้คะแนนการอ่านออกเสียงคำที่ไม่มี ความหมาย (nonsense word) ซึ่งเป็นคำที่นักเรียนไม่ได้ยินมาก่อนสูงกว่ากลุ่มควบคุม สรุปได้ว่าการสอนโฟนิกส์ช่วยพัฒนาการอ่านและสะกดคำของนักเรียนจากผลการวิจัยพบว่าการสอนโฟนิกส์แบบการทำเครื่องหมายสัญลักษณ์ ควรมีการศึกษาเชิงลึก และสามารถนำไปประยุกต์ใช้กับโปรแกรมสะกดคำชนิดอื่นได้ และนักเรียนจะสนุกสนานกับการกิจกรรมการเรียนแบบการทำเครื่องหมายสัญลักษณ์มาก

Johnston & Watson (2004) ทำการศึกษาพัฒนาการทางด้านทักษะการอ่าน การสะกดคำและการตระหนักรู้ในหน่วยเสียง สำหรับผู้เรียนที่อยู่ในวัยเริ่มเรียน โดยการสอนเปรียบเทียบระหว่างวิธีการสอนแบบโฟนิกส์สังเคราะห์ (Synthetic Phonics) และวิธีการสอนแบบโฟนิกส์วิเคราะห์ (Analytic Phonics) ให้กับนักเรียนอายุ 5 ขวบ ซึ่งจะได้รับการสอนให้รู้จักเสียงตัวอักษรในบริบทที่เป็นคำศัพท์ที่จดจำโดยการเห็นทางสายตา เช่น นักเรียนจะได้รับการสอนให้รู้จักตำแหน่งของพยัญชนะต้นของคำต่อจากนั้นความสนใจของนักเรียนจะไปอยู่ที่การเขียนตัวอักษรของคำทุกตำแหน่ง ผลการวิจัยพบว่านักเรียนที่ได้รับวิธีการสอนแบบโฟนิกส์สังเคราะห์สามารถอ่านคำโดยใช้การเปรียบเทียบได้ (analogy) นอกจากนี้ยังสามารถอ่านคำที่มีลักษณะพิเศษ (irregular words) และคำที่ไม่มี ความหมาย (nonwords) ได้อีกด้วย ส่วนการสอนอ่านแบบวิเคราะห์ นั้นพบว่านักเรียนจะรู้จักในหน่วยเสียง (Phonological awareness) แต่ไม่สามารถสะกดคำหรืออ่านได้ดีเมื่อเปรียบกับการสอนโฟนิกส์แบบสังเคราะห์ ผู้วิจัยได้กล่าวเสริมอีกว่าการสังเคราะห์หน่วย

เสียงมีความสำคัญมากในการอ่านและการวิเคราะห์หน่วยเสียงมีความสำคัญกว่าในแง่ของการสะกดคำ แต่มีข้อโต้แย้งว่าการสอนทั้งสองแบบนี้จำเป็นต้องสอนในบริบทที่เกี่ยวข้องกับเสียงของตัวอักษร จึงสรุปได้ว่าวิธีการสอนแบบโฟนิกส์สังเคราะห์มีประสิทธิภาพการสอนที่ดีกว่าวิธีการสอนแบบโฟนิกส์วิเคราะห์

Rosica (2005) ศึกษาประสิทธิภาพของโปรแกรมการอ่าน Wilson เพื่อพัฒนาการถอดรหัสคำ ไชรหส์คำและความคล่องแคล่วในการอ่านให้แก่เด็กพิเศษจำนวน 2 คนในประเทศฟิลิปปินส์เป็นประจำทุกวันเป็นระยะเวลา 6 เดือน วันละ 45 นาที ผลการศึกษาพบว่านักเรียนมีพัฒนาทางการอ่านของทั้งด้านการถอดรหัสคำ ไชรหส์คำและความคล่องแคล่วที่เพิ่มขึ้นและนักเรียนรู้สึกสบายใจกับการได้เรียนด้วยโปรแกรมการอ่านนี้เช่นกัน

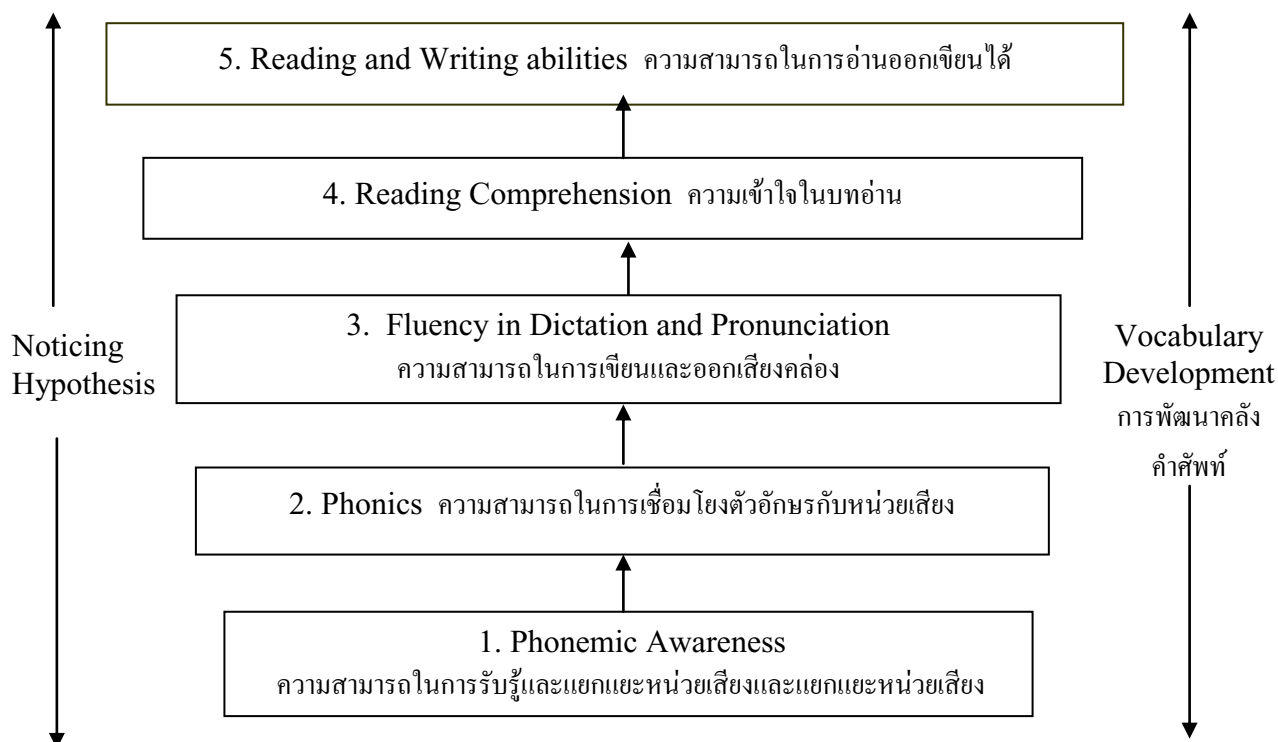
จากผลการวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเนื้อหาโฟนิกส์ข้างต้น พบว่าการวิธีการสอนแบบโฟนิกส์เป็นวิธีการสอนอย่างเป็นระบบโดยใช้ความสัมพันธ์ของเสียงและตัวอักษรรวมตัวกันและไชรหส์คำออกมาเป็นคำอ่าน นับเป็นวิธีการสอนที่มีประสิทธิภาพสูง ประสบความสำเร็จทั้งในประเทศที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่หนึ่ง หรือภาษาที่สอง Ali (2007) ได้กล่าวว่า การสอนทักษะโฟนิกส์ช่วยส่งเสริมให้นักเรียนสะกดคำได้อย่างถูกต้อง และจากการศึกษาของ Foes and Sloan (1999) ได้เสนอให้มีการสอนอ่านแบบเป็นประจำทุกวันทั้งที่บ้านและโรงเรียน โดยไม่ควรสอนโฟนิกส์แบบเดี่ยว ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยฉบับนี้ที่เน้นให้มีการสอนอ่านทักษะโฟนิกส์ ในการอ่านและเขียนระดับคำ ประโยค และเป้าหมายสูงสุดคือการอ่านเรื่องในระดับความรู้ความเข้าใจ และจากงานวิจัยข้างต้นพบว่านักเรียนจะมีความสนุกสนานกับกิจกรรมการสอนโฟนิกส์ด้วยเช่นกัน เช่น กิจกรรมการสอนด้วยวิธีโฟนิกส์แบบทำเครื่องหมายสัญลักษณ์ (Marking System) กิจกรรมการฝึกออกเสียง และเป้าหมายที่นอกเหนือจากที่กำหนดไว้ เพื่อให้ให้นักเรียนได้พัฒนาการอ่านและเขียนมีพื้นฐานที่ดีในการเรียนขั้นสูงต่อไป รวมถึงการพัฒนาเป็นนักอ่านที่มีความสามารถในการอ่านแบบอิสระควบคู่กับมีนิสัยรักการอ่าน

2.9 กรอบแนวคิดในการวิจัย

จากการศึกษาวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องและงานวิจัยด้านการสอนแบบโฟนิกส์ที่ประสบความสำเร็จทั้งในประเทศที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาแม่และประเทศที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองหรือต่างประเทศเพื่อให้เกิดการเรียนรู้ สามารถสรุปเป็นกรอบแนวคิดของการวิจัยตามลำดับการสอนแบบโฟนิกส์ดังแผนภูมิ ร่วมกับแนวคิดของการสังเกต (Noticing Hypothesis) กล่าวคือ ในขั้นตอนของการสอนอ่านและเขียนแบบโฟนิกส์นั้น จะเริ่มต้นจากการสอนให้นักเรียน

สามารถแยกแยะหน่วยเสียงได้ไปจนถึงความสามารถในการอ่านออกเขียนได้ในที่สุด และด้วยเหตุที่นักเรียนที่เป็นกลุ่มทดลองนี้เป็นนักเรียนที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ ซึ่งมีพื้นฐานความรู้คำศัพท์น้อยมาก จำเป็นต้องได้รับการพัฒนาคลังคำศัพท์ควบคู่ไปด้วย โดยการสอนคำศัพท์ใหม่ทุกครั้งในขั้นการนำเสนอ (Presentation) ก่อนเริ่มเข้าสู่การขั้นตอนการสอนด้วยวิธีโฟนิกส์และเพื่อให้นักเรียนสามารถประยุกต์ความรู้โฟนิกส์ในการเรียนรู้คำศัพท์อย่างต่อเนื่อง นักเรียนจะต้องสังเกตสิ่งที่ต้องเรียนรู้ คำศัพท์ และสามารถเปรียบเทียบกับความรู้ที่มีอยู่ ไปจนกระทั่งสามารถสร้างความรู้ของตนเองที่เกิดจากการสังเกตได้ นั่นคือนักเรียนเห็นคำ ข้อความหรือประโยคแล้วสามารถอ่านและเข้าใจความหมายได้ ในขณะที่เดียวกันนั้นนักเรียนซึ่งเป็นผู้เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศนั้น ยังไม่มีความรู้ศัพท์ติดตัวจึงจำเป็นต้องเรียนรู้คำศัพท์ไปพร้อมๆ กับการเรียนอ่านและเขียน เพื่อให้การเรียนนั้นเป็นการเรียนรู้อย่างมีความหมาย ดังแสดงในแผนภูมิต่อไปนี้

แผนภูมิ ที่ 2.4 กรอบแนวคิดแสดงลำดับการสอนแบบโฟนิกส์ (ดัดแปลงจาก Bald, 2007; Jones & Deterding; Popielarczyk, 2003)

ในบทนี้ผู้วิจัยได้นำเสนอการทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องกับหลักสูตรการสอนภาษาอังกฤษการสอนอ่านภาษาอังกฤษโดยใช้วิธีการสอนแบบโฟนิกส์ ซึ่งผู้วิจัยได้เลือกวิธีการสอนแบบโฟนิกส์เป็นหลักในการทำการทดลองครั้ง และกิจกรรมการสอนแบบโฟนิกส์ที่นิยมใช้กันอย่างแพร่หลายซึ่งสอดคล้องกับกิจกรรมที่ผู้วิจัยได้เลือกใช้ในการทดลองครั้งนี้ การอ่านภาษาอาหรับ ทฤษฎีการสังเกตสำหรับใช้เป็นเกณฑ์การศึกษาพฤติกรรมความสามารถทั้งทางด้านการอ่านและการเขียนของนักเรียน ตลอดจนเพื่อศึกษาหาปัจจัยว่าปัจจัยใดที่เป็นอิทธิพลต่อความสนใจและทำให้ผู้เรียนเกิดการสังเกต และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องทั้งในประเทศและต่างประเทศเพื่อเป็นข้อมูลพื้นฐานในการศึกษาทดลองครั้งนี้ ในบทต่อไปผู้วิจัยจะนำเสนอเนื้อหาของระเบียบวิธีการวิจัยที่ใช้ในงานวิจัยนี้

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาผลของการสอนทักษะการอ่าน การเขียน และความเข้าใจภาษาอังกฤษให้กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยใช้วิธีการสอนแบบโฟนิกส์ ในบทนี้จะบรรยายขั้นตอนการดำเนินการวิจัย ซึ่งประกอบด้วยข้อมูลด้านประชากร การทดลอง เบื้องต้น เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย วิธีดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล และการวิเคราะห์ข้อมูล ดังมีรายละเอียดต่อไปนี้

3.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 จากโรงเรียนประถมศึกษาในกลุ่มเครือข่ายเมืองสตูล 1 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสตูล ที่เรียนวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐาน ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2553 จำนวน 627 คน

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการทดลองครั้งนี้ คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนไทยรัฐวิทยา ๔๐ (บ้านควนโพธิ์) จำนวน 37 คน

3.2. การเตรียมการเบื้องต้น

ผู้วิจัยได้เตรียมการเบื้องต้น โดยการหาคำศัพท์เป้าหมายเพื่อให้ได้คำศัพท์ที่มีความเที่ยงตรงและเหมาะสมสำหรับใช้ในการทำวิจัยกับนักเรียนที่เรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 จึงคัดเลือกคำศัพท์ 100 คำ จากหนังสือภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่มีเนื้อหาตรงตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ. 2551 เช่นหนังสือ Say hello, Gogo loves English, New Aha! English ป.5 เป็นต้น คำศัพท์เหล่านั้นประกอบด้วย คำนาม คำกริยา คำวิเศษณ์ คำคุณศัพท์ และคำบุพบท จากนั้นผู้วิจัยจึงสร้างแบบสำรวจบัญชีคำศัพท์ (vocabulary list) และนำคำศัพท์ทั้ง 100 คำ ไปให้นักเรียนต่างโรงเรียนที่มีความสามารถใกล้เคียงกับความสามารถของนักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างของงานวิจัยนี้อ่านและบอกความหมาย พบว่าจาก 100 คำ มีคำศัพท์ 87 คำ ที่นักเรียนอ่านไม่ได้และไม่ทราบความหมาย หลังจากนั้นนำคำศัพท์ที่ได้มาทดสอบกับนักเรียนกลุ่มตัวอย่างอีกครั้งซึ่งได้ผลเช่นเดียวกันคืออ่านไม่ได้และไม่ทราบความหมาย และจาก 87 คำนี้ ผู้วิจัยคัดเลือกคำศัพท์เพียง 70 คำ เพราะเป็นคำศัพท์ที่จัดอยู่หมวดหมู่เดียวกันและสามารถบรรจุในบทเรียน 3 บทเรียนได้ นอกจากนี้ยังมีข้อกำหนดคือคำศัพท์ที่เลือกให้เป็นคำศัพท์เป้าหมายนั้นควร

มีจำนวนพยางค์ต่างๆกัน และหน้าที่ของคำที่หลากหลายทั้งนี้เพื่อให้สามารถนำคำศัพท์เหล่านั้นมาแต่งประโยค ข้อความหรือบทอ่านสั้นๆ ได้ รายละเอียดของคำศัพท์เป้าหมายแสดงในตารางที่ 3.1 ต่อไปนี้

ตารางที่ 3.1 รายละเอียดของคำศัพท์เป้าหมาย

หน้าที่ของคำ	ศัพท์เป้าหมาย (พยางค์)			
	1	2	3	4
คำนาม	book, friend, Math, field, pen, mom, dad, park, bread, milk, fish, fridge, food, day, salad, juice, dog, game, school	student, teacher, classroom, table, football, doctor, playground, English, subject, homework, breakfast, basket, sandwich, carrot, Friday, Monday	library, computer, hospital, banana, papaya, tomato	activity
คำกริยา	have, do, like, teach, help, eat, work, love, want, make, cook, drink, join		study	
คำวิเศษณ์	well	often, always		
คำคุณศัพท์	all, kind, close, big		favorite	interesting
คำบุพบท	with, next, front		opposite	

3.3. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

3.3.1 แผนการสอน

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้คัดเลือกคำศัพท์เป้าหมายทั้งสิ้น 70 คำ ซึ่งตรงตามกำหนดไว้ในหลักสูตรแกนกลางศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ. 2551 เป็นคำศัพท์ที่นักเรียนกลุ่มตัวอย่างไม่เคยรู้จักมาก่อน โดยที่คำศัพท์เหล่านี้ได้มาจากการทดสอบความรู้ด้านคำศัพท์ของนักเรียนกลุ่มตัวอย่าง ดังปรากฏในหัวข้อการ การเตรียมการเบื้องต้น

เมื่อได้คำศัพท์เป้าหมายแล้ว ผู้วิจัยจึงวิเคราะห์เนื้อหาโดยดูจากหลักสูตรแกนกลาง การศึกษาซึ่งกำหนดกรอบการเรียนรู้ โดยเริ่มจากกำหนดบทเรียนและบรรจุคำศัพท์ที่เหมาะสมกับ บริบทของแต่ละบทเรียน หลังจากนั้นกำหนดหัวข้อไวยากรณ์ของแต่ละบทเรียน และออกแบบ แผนการเรียนรู้ โดยแต่ละแผนการสอนบรรจุคำศัพท์เป้าหมายตามความเหมาะสมของเนื้อหา การสอนแบ่งได้เป็น 2 ส่วนหลัก ได้แก่ การปรับความรู้ขั้นพื้นฐานด้านตัวอักษรรวมทั้งการอ่าน แบบโฟนิกส์ จำนวน 4 คาบ และส่วนที่สองเป็นเนื้อหาหลักในการพัฒนาความสามารถด้านการ อ่านและเขียนตามหลักสูตรกระทรวงศึกษาธิการ เนื้อหาส่วนนี้ประกอบด้วยบทเรียน 3 บท ได้แก่

1. At School
2. People around Us
3. Food and Drinks

แต่ละบทเรียน ใช้เวลาการสอน 9 คาบๆ ละ 60 นาที นักเรียนมีเวลาเรียนสัปดาห์ละ 2 ครั้ง รวมเวลาที่ใช้สอนทั้งหมด 35 ชั่วโมง การออกแบบแผนการสอนจะตั้งอยู่บนหลักการ วิธีการสอนแบบโฟนิกส์สังเคราะห์ กล่าวคือเริ่มจากการปูพื้นฐานความรู้ด้านตัวอักษร (alphabetical knowledge) หลักจากนั้นจึงเรียนรู้เรื่องเสียงตัวอักษร (phonemic awareness) เพื่อนำสู่การผสมและ สังเคราะห์เสียง เพื่อ ไขรหัสคำอ่าน (decoding) และถอดรหัสคำออกมา (encoding) ลำดับการสอน แต่ละคาบเริ่มจากเรียนรู้ความหมายของคำศัพท์ก่อน ครูจะแสดงบัตรภาพให้นักเรียนดูความหมาย และออกเสียงคำศัพท์ตามครู (meaning sound form) จนนักเรียนออกเสียงได้ถูกต้องและจำคำได้ จำนวนคำศัพท์ที่สอนแต่ละคาบประมาณ 3 - 6 คำ ระยะเวลาประมาณ 10 – 15 นาที หลังจากนั้นจึง เรียนการสะกดคำด้วยวิธีโฟนิกส์ แล้วจึงฝึกอ่านด้วยกิจกรรมสอนแบบโฟนิกส์ เช่น การอ่านคำ คล้องจอง (rhythms) (rat, bat, cat) หรือการอ่านคำคล้องจองในรูปประโยค (A big pig is in a dish.) การค้นหาคำศัพท์ โดยให้หาคำศัพท์เป้าหมายตามที่ครูหรือเพื่อนกำหนดให้ เป็นต้น เมื่อนักเรียน เริ่มอ่านคำศัพท์ได้แล้ว จึงเริ่มอ่านคำในระดับประโยคโดยใช้คำศัพท์ที่เรียนนั้นมาเขียนให้อยู่ในรูป ประโยค เพื่อให้ให้นักเรียนได้ฝึกอ่านและตรวจสอบความเข้าใจการอ่านระดับประโยคและต่อเนื่องไป ถึงข้อความหรือเรื่องสั้นๆ หลังจากนั้นจะเป็นการฝึกทักษะการเขียนในแต่ละคาบเรียน ซึ่งทุกครั้ง ในคาบถัดไปนักเรียนจะต้องทำกิจกรรมเขียนตามคำบอกเพื่อทบทวนคำศัพท์ที่เรียนจากคาบที่ผ่าน มา แล้วจึงเริ่มเรียนคำศัพท์ใหม่ตามลำดับการสอนที่กล่าวมาข้างต้น นอกจากจากเนื้อหาวิธีการสอน แบบโฟนิกส์แล้วนักเรียนกลุ่มตัวอย่างยังได้เรียนเนื้อหาทางไวยากรณ์ที่ตรงตามที่กำหนดตาม มาตรฐานที่กำหนดเป็นตัวชี้วัดซึ่งบรรจุไว้ในหลักสูตรแกนกลางศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ. 2551

กล่าวได้ว่าทุกแผนการสอนจะมีเนื้อหาแต่ละบทครอบคลุมวัตถุประสงค์ 4 ประการคือ 1)ผู้เรียนสามารถอ่านออกเสียง 2)รู้ความหมายของคำ 3)เขียนคำศัพท์ได้ทั้งในระดับคำหรือ

ข้อความสั้นๆ 4)อ่านประโยค ข้อความและเรื่องสั้นได้เข้าใจ แต่ละแผนการสอนประกอบด้วย คำศัพท์เป้าหมายบทยละประมาณ 3-5 คำ และใช้กิจกรรมต่างๆที่สะท้อนแนวคิดด้วยการสังเกต เพื่อการนำไปสู่การเรียนรู้ (Ellis, 1997) ดังตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 3.2 แสดงโครงสร้างเนื้อหาและกิจกรรมการเรียนรู้

บทที่	คาบ	เสียง Phonics	คำศัพท์เป้าหมาย	กิจกรรม
ปรับ พื้นฐาน	1	-	ทบทวนเนื้อหาตัวอักษร Aa - Zz	- ร้องเพลง ABC - จับคู่ตัวอักษรพิมพ์ใหญ่และพิมพ์เล็ก
	2	เสียง /a/ - /z/	ทบทวนเสียงตัวอักษร /a/ - /z/	- ร้องเพลงโฟนิกส์ ABC - เขียนอักษรในอากาศ - การออกเสียงตัวอักษร
	3	initial sounds, initial sounds	bag, bed, cat, dog, fin, fox, gum, hot, jet, log, mop, nut, pig, run, sit, ten, van, wet, ten, van, wet	- word search - เขียนอักษรบนหลัง - ฝึกเขียนเสียงตัวอักษร - การออกเสียงคำ
	4	vowel sounds	cat, van, pig, fin, sun nut, mop, dog, ten, wet	การออกเสียงคำ วงกลมคำศัพท์ที่ได้ยิน ฝึกเขียนคำศัพท์ตามภาพ word search
บทที่ 1 At school	5	/æ/, /u:/, /ʊ/ /cl/, /t/, /m/, /b/, /k/, /θ/,	classroom, book, math,	- การออกเสียงคำ - จับคู่บัตรคำศัพท์และภาพ - ทายคำศัพท์ที่เขียนบนหลัง - word search - rhymes
	6	/e/, /i/, /j/, /ð/,	well, with, subject, English	- เขียนตามคำบอกแบบกลุ่ม - การออกเสียงคำศัพท์

บทที่	คาบ	เสียง Phonics	คำศัพท์เป้าหมาย	กิจกรรม
บทที่ 1 At school (ต่อ)	6 (ต่อ)	/ʌ/, /dʒ/, /ɪ/, /ŋ/, /l/, /k/, /t/		- จับคู่ฝึกสนทนา - word search
	7	/e/, /o/, /u:/, /i/, /ʌ/, /ə/, /st/, /d/, /k/, /sk/, /l/, /p/, /r/	study, student, computer, school	- เขียนตามคำบอกแบบกลุ่ม - การออกเสียงคำ - จับคู่บัตรคำศัพท์และภาพ - จับคู่ภาพและประโยค - ฝึกเขียนคำศัพท์ตามภาพ - word search
	8	/ɔ:/, /ʊ/, /e/, /ɪ/, /k/, /s/, /t/, /z/, /n/, /d/ /ɒ/, /p/, /ei/, /gr/, /au/,	all, football, next to, do, opposite, playground	- การออกเสียงคำ - เขียนตามคำบอกแบบกลุ่ม - rhymes - บอกตำแหน่งสิ่งของ - จับคู่ภาพและประโยค - ฟังและเขียนคำศัพท์
	9	/e/, /i:/, /t/, /tʃ/, /fr/, /r/, /d/, /l/	teacher, friend, field	- เขียนตามคำบอกแบบกลุ่ม - หาคำศัพท์ในห้องเรียน - บอกตำแหน่งสิ่งของ - การออกเสียงคำ - rhymes - เกมต่อประโยคคำถาม- ตอบ - ตอบคำถามจากภาพ
	10	/ai/, /ə/, /i/, /əu/, /ɜ:/, /k/, /d/, /l/, /br/, /r/, /h/,	kind, library, homework	- เขียนตามคำบอกแบบกลุ่ม - การออกเสียงคำ - rhymes - เกมสร้างประโยคจากบัตรคำ - บอกตำแหน่งสิ่งของ - word search
	11	/æ/, /ai/, /ou/, /ʌ/ /h/, /l/, /k/, /d/, /w/, /k/, /kl/, /s/	have, like, close Monday, Friday	- เขียนตามคำบอก - การออกเสียงคำ - บอกตำแหน่งสิ่งของ - rhymes - จับคู่ฝึกสนทนา

บทที่	คาบ	เสียง Phonics	คำศัพท์เป้าหมาย	กิจกรรม
บทที่ 2 People around us	12	/ɒ/, /æ/, /m/, /d/	mom, dad	- การออกเสียงคำ - จับคู่ภาพและคำศัพท์ - word search
	13	/ɒ/, /ə/, /k/, /t/, /ɪ/	doctor	- การออกเสียงคำ - rhymes - word search - จับคู่ภาพและคำศัพท์ - ฝึกเขียนคำศัพท์ตามภาพ
	14	/e/, /h/, /l/, /p/, /k/ /ɜ:/	help, work	- การออกเสียงคำ - rhymes - word search - Making words - เกมสร้างประโยคจากบัตรคำ
	15	/ɒ/, /i/, /ɜ:/, /h/, /s/, /p/, /t/, /l/	hospital	- เขียนตามคำบอก - การออกเสียงคำ - rhymes - Making words
	16	/i/, /ʌ/, /ə/, /fr/ , /v/, /t/	in front of	- เขียนตามคำบอก - การออกเสียงคำ - word search - บอกตำแหน่งสถานที่
	17	/l/, /v/, /ʌ/	love	- เขียนตามคำบอก - การออกเสียงคำ - word search - ฝึกเขียนคำศัพท์ตามภาพ
	18	/w/, /n/, /t/, /ɒ/, /g/, /ei/, /m/	want, game	- เขียนตามคำบอก - การออกเสียงคำ - บอกตำแหน่งสถานที่ - word search

บทที่	คาบ	เสียง Phonics	คำศัพท์เป้าหมาย	กิจกรรม
บทที่ 3 Food and drinks	19	/e/, /ə/, /ɪ/, /br/, /k/, /f/, /st/, /d/, /m/, /l/, /k/	breakfast, bread, milk	- เขียนตามคำบอก - การออกเสียงคำ - จับคู่ภาพและคำศัพท์ - ฝึกเขียนคำศัพท์ตามภาพ
	20	/i:/, /i/, /ei/, /æ/, /t/, /ʃ/, /tʃ/, /m/, /k/, /s/, /d/, /w/, /ŋ/, /n/, /tr/, /ə/, /t/	eat, fish, make, sandwich, interesting	- เขียนตามคำบอกแบบกลุ่ม - การออกเสียงคำ - Making word - จับคู่ภาพและประโยค - ฝึกเขียนคำศัพท์ตามภาพ
	21	/ æ /, /ə/, /ei/, /b/	salad, table	- เขียนตามคำบอก - การออกเสียงคำ - word sort - word search
	22	/ə/, /u:/, /u/, /æ/, /p/, /y/, /f/, /d/, /k/, /ei/,	papaya, food, cook carrot, favorite , activity	- เขียนตามคำบอก - การออกเสียงคำ - rhymes - ฝึกเขียนคำศัพท์ตามภาพ
	23	/ə/, /ei/, /o/, /a:/, /t/, /m/, /b/, /s/, /k/, /g/, /i/	tomato, basket, big	- เขียนตามคำบอก - การออกเสียงคำ - เขียนประโยคจากภาพ - word search
	24	/i/, /ə/, /a:/, /u:/ / dr/, /b/, /n/, /d/, /s/, /dʒ/,	drink, banana, juice	- เขียนตามคำบอก - การออกเสียงคำ - Making words - rhymes
25	/i/, /ɒ/, /fr/, /f/, /dʒ/, /l/, /w/, /z/, /p/, /k/, /a:/	fridge, often, always , park	- เขียนตามคำบอก - การออกเสียงคำ - จับคู่บัตรคำศัพท์และภาพ - word sort	
	26	ทบทวนเนื้อหา		- เขียนตามคำบอก - การออกเสียงคำ, - making word

ก่อนนำแผนการสอนไปใช้จริง แผนการสอนทุกจะผ่านการตรวจสอบของอาจารย์ที่ปรึกษาและผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 3 ท่าน ในด้านความถูกต้องของเนื้อหาให้ตรงตามวัตถุประสงค์และการจัดกิจกรรมที่เน้นการใช้วิธีการสอนแบบโฟนิกส์ หลังจากนั้นผู้วิจัยจึงแก้ไขและปรับปรุงข้อบกพร่องต่างๆตามคำแนะนำของผู้ทรงคุณวุฒิ เพื่อให้แผนการศึกษาดังกล่าวมีความสมบูรณ์

3.3.2 แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านและเขียน

แบบทดสอบชุดนี้ใช้วัดผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านและเขียน จะนำมาใช้ทดสอบผู้เรียน 3 ครั้ง ครั้งแรกเป็นการทดสอบก่อนเรียน ครั้งที่สองเป็นการทดสอบหลังเรียนทันทีเมื่อนักเรียนได้เรียนตามเนื้อหาครบทั้ง 3 บทเรียน ส่วนครั้งที่สามเป็นการทดสอบเพื่อวัดว่านักเรียนที่เรียนการอ่านแบบโฟนิกส์นั้นยังคงความสามารถด้านการอ่าน เขียน และความเข้าใจไว้ได้ถึงแม้ว่าจะเรียนจบไปแล้ว 6 สัปดาห์ เพื่อให้ข้อสอบมีความเที่ยงตรงในการวัด ผู้วิจัยจึงใช้ข้อสอบชุดเดียวกันในการสอบทั้ง 3 ครั้ง แต่สลับการเรียงลำดับข้อ และตัวเลือกเพื่อป้องกันการจำข้อสอบของนักเรียน แบบทดสอบนี้มีจำนวน 120 ข้อ ใช้สำหรับวัดความรู้ความสามารถทางการอ่านออกเสียง การฟังและเข้าใจความหมายของระดับประโยคสั้นๆ ตลอดจนเรื่องสั้นได้ถูกต้อง โดยมีคำศัพท์เป้าหมายทั้ง 70 คำอยู่ในข้อสอบ

ข้อสอบชุดนี้ประกอบด้วยคำศัพท์เป้าหมายในบริบทที่แตกต่างกัน เพื่อวัดความสามารถในการอ่านและรู้ความเข้าใจประโยคและเรื่องสั้นได้ โดยมีเนื้อหาแบ่งออกเป็น 6 ตอน ได้แก่ การอ่านระดับคำ การรู้จำคำ การเขียนคำศัพท์ การเขียนบรรยายภาพ การจับคู่ภาพ และประโยคและการอ่านเพื่อความเข้าใจ ใช้เวลาในการสอบ 1 ชั่วโมง ยกเว้นการอ่านระดับคำที่จัดสอบนอกเวลา

ตอนที่ 1 แบบทดสอบการอ่านระดับคำ (word reading) เป็นข้อสอบที่นักเรียนต้องอ่านออกเสียงคำศัพท์ทุกคำ เพื่อวัดความสามารถทางการอ่านออกเสียง แบบทดสอบตอนนี้เป็นข้อสอบที่จัดสอบแยกจากการทดสอบตอนที่ 2-6 เพราะเป็นการสอบอ่านรายคนใช้เวลาคนละประมาณ 15 นาที ข้อสอบมีจำนวน 35 ข้อ 35 คะแนน ข้อละ 1 คะแนนหากออกเสียงถูกต้อง การออกเสียงที่เพี้ยนไปถึงแม้จะเป็นที่เข้าใจได้ก็ถือว่าออกเสียงไม่ถูกต้องตามหลักการอ่านออกเสียงของระบบ IPA เช่น คำว่า eat หากไม่ออกเสียงท้ายพยางค์ถือว่าออกเสียงผิด

ตอนที่ 2 แบบทดสอบการรู้จำคำ (word recognition) เป็นข้อสอบที่ใช้ทดสอบความสามารถทางการฟัง โดยครูออกเสียงคำศัพท์เป้าหมาย 35 คำให้นักเรียนฟัง และเลือกคำตอบจากตัวเลือก 4 ตัวเลือกให้ตรงกับเสียงที่ได้ยิน ถ้าเลือกคำตอบถูกต้องจะได้ 1 คะแนน

ตอนที่ 3 แบบทดสอบการเขียนคำศัพท์ (dictation) เป็นการทดสอบความสามารถในการสะกดคำศัพท์ของนักเรียน โดยครูเป็นผู้ออกเสียงคำศัพท์เป้าหมายให้นักเรียนฟังคำละ 3 ครั้ง และให้นักเรียนเขียนตาม จำนวน 35 คำ นักเรียนต้องสะกดถูกต้องทั้งคำจึงจะได้คะแนนข้อละ 1 คะแนน

ตอนที่ 4 แบบทดสอบการเขียนบรรยายภาพ (describing pictures) วัตถุประสงค์ของข้อสอบตอนนี้คือเพื่อวัดความสามารถในการเขียนข้อความสั้นๆ (ประมาณ 3-6 คำ) จากรูปที่กำหนดให้ มีทั้งหมด 5 ข้อ ซึ่งพิจารณาจากความถูกต้องของไวยากรณ์ ความหมายและความถูกต้องของคำศัพท์เป้าหมาย เกณฑ์ละ 1 คะแนน รวมข้อละ 3 คะแนนถ้าเขียนได้ถูกหมดจะได้ 15 คะแนน

ตอนที่ 5 แบบทดสอบจับคู่ภาพและประโยค (matching pictures with descriptions) ข้อสอบตอนนี้เป็นข้อสอบวัดความเข้าใจ โดยให้นักเรียนอ่านประโยคและเลือกภาพที่มีความหมายตรงกับแต่ละประโยค จำนวน 5 ข้อๆ ละ 1 คะแนน

ตอนที่ 6 แบบทดสอบการอ่านเพื่อความเข้าใจ (reading comprehension) เป็นการทดสอบความเข้าใจของนักเรียน โดยการอ่านเรื่องที่มีความยาวประมาณ 100 คำ และในจำนวนนี้มีคำศัพท์เป้าหมายแทรกอยู่ในเนื้อเรื่อง 50 คำ และตอบคำถามแบบ 4 ตัวเลือก จำนวน 5 ข้อๆ ละ 1 คะแนน

ก่อนการนำไปใช้ ผู้วิจัยนำแบบทดสอบที่สร้างเสร็จแล้วไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิชุดเดียวกันกับที่ตรวจแผนการสอนตรวจสอบความเที่ยงตรง หลังจากนั้นจึงแก้ไขปรับปรุงตามคำแนะนำของผู้ทรงคุณวุฒิ

3.3.3 แบบสังเกตพฤติกรรมระหว่างเรียน

เพื่อให้ได้ข้อมูลเชิงลึก ผู้วิจัยได้สร้างแบบสังเกตพฤติกรรมระหว่างการเรียนคำศัพท์เป้าหมายซึ่งเป็นแบบบันทึกข้อมูลเชิงปริมาณและแบบบันทึกข้อมูลเชิงคุณภาพซึ่งเป็นการถามปลายเปิด ข้อมูลเชิงปริมาณด้านพฤติกรรมนั้นหมายรวมถึงความสามารถด้านต่างๆ คือ ความสามารถและอุปสรรคในการออกเสียงของนักเรียน ความสามารถในการให้ความหมายระดับคำและประโยค การอ่านบัตรคำหรือแถบประโยค การอ่านเรื่องสั้นและการทำความเข้าใจ การเขียนสะกดคำ/ข้อความ วิธีการบันทึกผลการสังเกตนั้นบันทึกโดยสังเกตว่านักเรียนจำนวนมากน้อยเท่าใดที่แสดงพฤติกรรมนั้นๆ ได้ โดยกำหนดจำนวนเป็นช่วงๆ คือ ร้อยละ 0, 25, 50 และ 100 ตามลำดับ เช่น นักเรียนร้อยละ 50 สามารถอ่านบัตรคำได้ ส่วนคำถามปลายเปิดซึ่งมี 2 ข้อนั้นมีไว้เพื่อบันทึกความคิดเห็นเชิงคุณภาพเพิ่มเติม เช่น วิธีการสะกดคำอ่านของนักเรียน ความรวดเร็วใน

การจำคำศัพท์ หรือเพื่อบันทึกการแก้ปัญหาที่เกิดขึ้นระหว่างสอน ทั้งนี้เพื่อประโยชน์ในการปรับปรุงการสอนในครั้งต่อไป

ก่อนการนำไปใช้ ผู้วิจัยนำแบบสังเกตพฤติกรรมระหว่างเรียนที่สร้างเสร็จแล้วให้ผู้ทรงคุณวุฒิกลุ่มเดียวกันกับที่ตรวจแผนการสอนตรวจสอบความเที่ยงตรงและความเป็นไปได้ของประเด็นการสังเกตและการนำไปใช้ หลังจากนั้นจึงแก้ไขปรับปรุงตามคำแนะนำของผู้ทรงคุณวุฒิ ดังแสดงในตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 3.3 แบบสังเกตพฤติกรรมระหว่างเรียน

จำนวนนักเรียนในห้อง กิจกรรมการเรียนรู้	0	25%	50%	75%	100%	หมายเหตุ
1. ออกเสียงคำตามครูได้ ถูกต้อง						
2. ออกเสียงคำด้วยตนเอง ได้ถูกต้อง						
3. บอกความหมายของคำ ที่ออกเสียงได้ถูกต้อง						
4. ออกเสียงคำในประโยค ได้ถูกต้อง						
5. บอกความหมายระดับ ประโยคได้ถูกต้อง						
6. อ่านบัตรคำได้ถูกต้อง						
7. อ่านแถบประโยค/ ข้อความบนกระดานได้ ถูกต้อง						
8. บอกความหมายคำจาก บัตรคำได้ถูกต้อง						
9. บอกความหมายของ แถบประโยค/ข้อความบน กระดานได้ถูกต้อง						

จำนวนนักเรียนในห้อง กิจกรรมการเรียนรู้	0	25%	50%	75%	100%	หมายเหตุ
10. ประยুক্তอ่านคำที่มี ลักษณะการสะกดคล้ายกัน ได้อย่างถูกต้อง เช่น look, book, took etc.						

ความคิดเห็นของครู

.....

.....

.....

วิธีการแก้ปัญหา

.....

.....

.....

หมายเหตุ : ถูกต้อง หมายถึง ความสามารถในการออกเสียงได้ถูกต้องตามหลักการ IPA เช่น milk ถ้าออกเสียง /mIl/ ถือว่าไม่ถูกต้อง

นอกจากการสังเกตพฤติกรรมระหว่างเรียนเพื่อให้ได้ข้อมูลเชิงลึกแล้ว ผู้วิจัยยังได้ สัมภาษณ์ผู้เรียนอีกทางหนึ่งด้วย การสัมภาษณ์นี้ผู้วิจัยสัมภาษณ์นักเรียนหลังการทดสอบเพื่อวัด ความคงทนของความรู้โดยใช้แบบสัมภาษณ์กึ่งมีโครงสร้าง ก่อนนำแบบสัมภาษณ์ไปใช้จริง ผู้วิจัย ได้นำแบบสัมภาษณ์ให้ผู้ทรงคุณวุฒิชุดเดิมตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา หลังจากนั้นผู้วิจัยจึง ดำเนินการปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำของผู้ทรงคุณวุฒิ รายละเอียดของแบบสัมภาษณ์ มีดังต่อไปนี้

3.3.4 แบบสัมภาษณ์กึ่งมีโครงสร้างหลังการทดสอบความคงทน แบบสัมภาษณ์ชุด นี้สร้างขึ้นเพื่อใช้เก็บข้อมูลเชิงลึก โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อสำรวจความเห็นของนักเรียนต่อกิจกรรม การเรียนการสอน สื่อการเรียนการสอน ทั้งในประเด็นที่เกี่ยวข้องกับปัจจัยที่ส่งผลต่อการเรียนรู้ เช่นกลวิธีการเรียนที่ทำให้นักเรียนสามารถอ่านและเขียนคำศัพท์เป้าหมายได้ ตลอดจนอุปสรรค และปัญหาต่างๆ ระหว่างการเรียนการสอน ระหว่างการสัมภาษณ์ผู้วิจัยจะนำทั้งคำศัพท์เป้าหมาย และคำศัพท์ที่นอกเหนือจากที่เรียนให้นักเรียนอ่านและบอกความหมายของคำ เพื่อทดสอบว่า

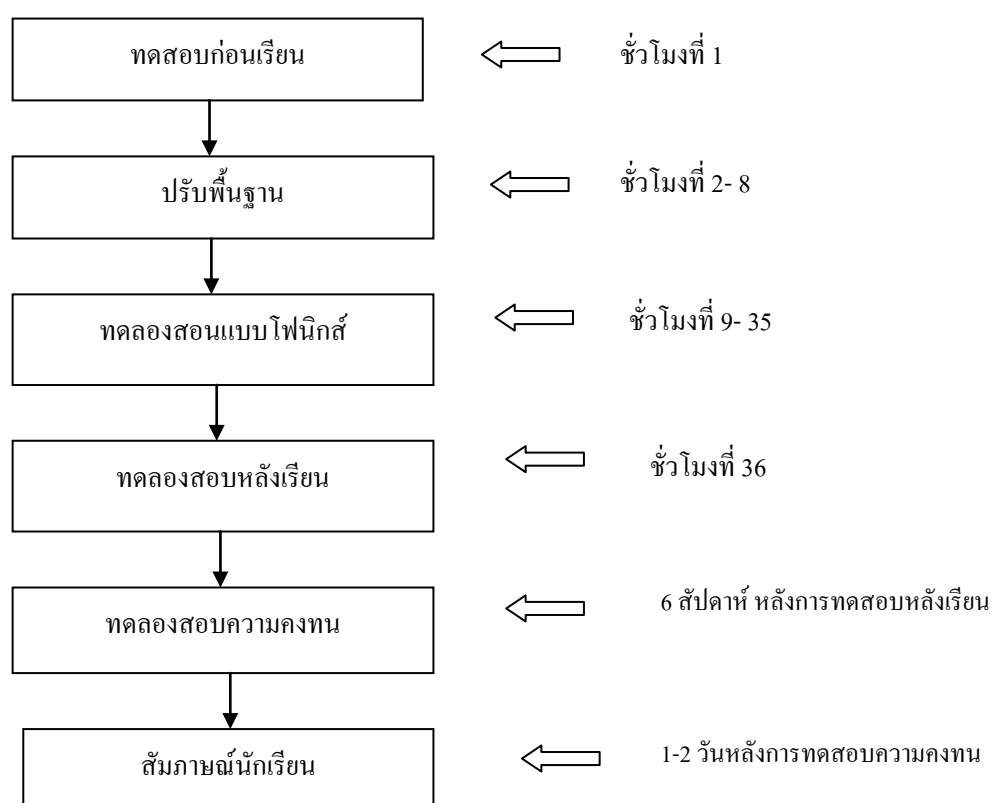
นักเรียนอ่านได้จริง และสะกดคำอ่านได้หรือไม่ หรือเกิดจากการเดาคำศัพท์ เป็นต้น ในขั้นแรก ผู้วิจัยได้วางแผนที่จะสัมภาษณ์นักเรียนทุกคน แต่เมื่อสัมภาษณ์เริ่มสัมภาษณ์จริง ปรากฏว่านักเรียนไม่ค่อยให้ความร่วมมือระหว่างสัมภาษณ์ไม่ตอบคำถาม ผู้วิจัยจึงต้องเปลี่ยนจากการสัมภาษณ์รายบุคคลเป็นสัมภาษณ์กลุ่มซึ่งเป็นวิธีการที่เหมาะสมที่จะใช้กับผู้ให้ข้อมูลที่เป็นเด็ก สำหรับเกณฑ์ในการจัดกลุ่มนั้น ผู้วิจัยได้แบ่งนักเรียน เป็น 3 กลุ่มตามที่ได้สังเกตพฤติกรรมการเรียน กล่าวคือ ขณะเรียน มีนักเรียน 2 คนที่โดดเด่นกว่านักเรียนอื่นๆ และ 4 คน ที่ค่อนข้างช้า เมื่อทดลองใช้เทคนิคร้อยละ 27 (Fan, 1952) ในการแบ่งคะแนนกลุ่มก็ได้ผลตรงกัน ดังนั้นในการสัมภาษณ์ ผู้วิจัยจึงสัมภาษณ์นักเรียน 16 คน ซึ่งเป็นนักเรียนที่อยู่ในกลุ่มที่มีคะแนนสูง 2 คน สุ่มเลือกจากผู้มีคะแนนปานกลาง 10 คน และผู้มีคะแนนต่ำ 4 คน และเริ่มสัมภาษณ์ หลังจากได้รับการทดสอบความคงทนหลังจากที่เรียนผ่านไปแล้ว 6 สัปดาห์ คำถามที่ใช้สัมภาษณ์มีทั้งหมด 8 คำถาม ผู้วิจัยจะใช้เวลาสัมภาษณ์นักเรียนคนละ 20 นาที กรอบคำถามที่ใช้มีดังนี้

1. นักเรียนยังคงอ่านหนังสือภาษาอังกฤษได้หรือไม่ เพราะเหตุใด
2. กิจกรรมอะไรที่ช่วยให้นักเรียนอ่านภาษาอังกฤษได้/เหตุใดนักเรียนจึงอ่านภาษาอังกฤษไม่ได้
3. กิจกรรมการสอนต่างๆในห้องเรียนมีส่วนช่วยให้นักเรียนเรียนรู้การอ่านภาษาอังกฤษได้หรือไม่ มากน้อยเพียงไร และอย่างไร
4. นักเรียนยังคงอ่านหนังสือภาษาอังกฤษ เช่น เนื้อเรื่องที่มีภาพประกอบ บัตรคำ หรือแบบฝึกหัด แล้วเข้าใจหรือไม่ เพราะเหตุใด
5. กิจกรรมหรือสื่อการเรียนดังกล่าวช่วยให้นักเรียนเข้าใจเนื้อหาภาษาอังกฤษได้อย่างไร
6. นักเรียนยังคงเขียนสะกดคำภาษาอังกฤษได้หรือไม่ เพราะเหตุใด
7. กิจกรรมหรือสื่อการเรียนดังกล่าว เช่น กิจกรรมการเขียนตามคำบอก การเขียนในอากาศ การเขียนบนฝ่ามือ การบรรยายภาพ เป็นต้น ช่วยให้นักเรียนเขียนประโยคภาษาอังกฤษสั้นๆได้หรือไม่ มากน้อยเพียงไร เพราะเหตุใด
8. นอกเหนือจากการเรียนในห้อง นักเรียนทบทวนเพิ่มเติมหรือไม่ อย่างไร เพราะเหตุใด

3.5 การเก็บรวบรวมข้อมูล

การวิจัยกึ่งทดลองนี้ ผู้วิจัยได้ดำเนินการเก็บข้อมูลในภาคการศึกษาที่ 1 ปีการศึกษา 2553 ตามแผนการทดลองและขั้นตอนการเก็บข้อมูล ดังแสดงในแผนภูมิต่อไปนี้

แผนภูมิที่ 3.4 แสดงขั้นตอนการเก็บข้อมูล

ผู้วิจัยได้เริ่มเก็บข้อมูลจากการให้นักเรียนกลุ่มประชากรทำแบบทดสอบก่อนเรียน เพื่อวัดความสามารถทางการอ่านและเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียน หลังจากนั้นจึงดำเนินการปรับความรู้พื้นฐานด้านตัวอักษรภาษาอังกฤษและระบบการอ่านแบบโฟนิกส์ ซึ่งกำหนดระยะเวลา 4 ชั่วโมง แต่เมื่อสอนกับนักเรียนกลุ่มประชากรพบว่าเวลาไม่เพียงพอสำหรับการปรับความรู้ เนื่องจากนักเรียนส่วนใหญ่ยังไม่สามารถรู้จักชื่อและจำเสียงตัวอักษรได้ซึ่งใช้ระยะเวลาถึง 4 ชั่วโมงที่นักเรียนสามารถจำชื่อและเสียงตัวอักษรได้ และทำให้ผู้วิจัยสามารถสอนระบบการอ่านแบบโฟนิกส์เพียงแค่ระดับคำที่มีพยัญชนะ สระ พยัญชนะ (CVC) เท่านั้น ระยะเวลาการปรับพื้นฐานรวมทั้งสิ้น 8 ชั่วโมง

ขั้นต่อมาเป็นการเริ่มทดลองสอนแบบโฟนิกส์ตามแผนการสอนที่สร้างขึ้น ซึ่งมีเนื้อหาแบ่งออกเป็น 3 บทเรียน หลังจากดำเนินการสอนเสร็จสิ้น นักเรียนจะได้รับการทดสอบหลังเรียนในชั่วโมงต่อ และเมื่อเวลาผ่านไป 6 สัปดาห์นักเรียนจะได้รับการทดสอบวัดความคงทนอีกครั้งเพื่อวัดระดับความรู้ด้านการอ่านและเขียนภาษาอังกฤษที่ยังติดตัวนักเรียน ต่อมาจึงสัมภาษณ์กลุ่มนักเรียนที่เป็นตัวแทนของกลุ่มประชากรโดยถามเกี่ยวกับประเด็นต่างๆ ในเชิงลึกเพื่อให้ได้ข้อมูลที่เป็นประโยชน์ในการวิเคราะห์ผลต่อไป

3.6 การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้

ข้อมูลในงานวิจัยนี้ประกอบด้วยข้อมูลเชิงปริมาณและข้อมูลเชิงคุณภาพ ข้อมูลเชิงปริมาณได้จากแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการอ่าน เขียน และการอ่านเพื่อความเข้าใจ ส่วนข้อมูลเชิงคุณภาพนั้นได้จากการสังเกตพฤติกรรมระหว่างการเรียนรู้คำศัพท์เป้าหมาย และการสัมภาษณ์นักเรียนหลังการทดสอบหลังเรียนและการสัมภาษณ์นักเรียนหลังการทดสอบความคงทนของความรู้ การวิเคราะห์ข้อมูลทั้ง 2 ประเภทดังกล่าว ผู้วิจัยใช้วิธีการดังต่อไปนี้

ข้อมูลเชิงปริมาณด้านผลสัมฤทธิ์ทางการอ่าน เขียน และการอ่านเพื่อความเข้าใจ วิเคราะห์โดยใช้ค่าสถิติพื้นฐานคือค่าร้อยละ และค่าเฉลี่ย และทดสอบความแตกต่างโดยใช้ Paired sample *t*-test ในการวิเคราะห์ข้อมูลนั้น ผู้วิจัยได้มีการปรับฐานคะแนนเต็มของคะแนนผลสัมฤทธิ์ของข้อสอบแต่ละตอนให้เท่ากันที่ 100 คะแนน ตอนที่ 1-3 มีคะแนนตอนละ 35 คะแนน ปรับเป็นคะแนนเต็มตอนละ 100 คะแนน ตอนที่ 4 มี 15 คะแนน ส่วนตอนที่ 5 - 6 มีคะแนนตอนละ 5 คะแนนเท่ากัน ปรับเป็นคะแนนเต็มตอนละ 100 คะแนน เช่นเดียวกัน ทั้งนี้เพื่อความชัดเจนในการเปรียบเทียบความแตกต่าง

นอกจากการหาประสิทธิภาพของการสอนแบบโฟนิกส์โดยใช้ค่าสถิติพื้นฐานและ Paired sample *t*-test แล้ว ผู้วิจัยยังได้เลือกใช้ค่าสถิติที่เรียกว่าขนาดของผล (Effect Size) มาร่วมใช้ในการพิจารณาประสิทธิภาพของการสอนโดยวิธีดังกล่าวด้วย ขนาดของผลเป็นการวัดขนาดของผลที่เกิดจากการวิจัยเชิงทดลอง หรืออีกนัยหนึ่งกล่าวได้ว่าขนาดของผลเป็นขนาดของอิทธิพลของตัวแปรต้น (treatment หรือ independent variable) ที่มีต่อตัวแปรตาม (dependent variable) ค่านี้เป็นค่าที่สำคัญทางปฏิบัติ (Practical Significance) ที่สามารถบอกปริมาณความแตกต่างของค่าเฉลี่ยหรือผลแตกต่างที่เกิดจากการทดลองเชิงวิจัยว่ามีมากหรือน้อยเพียงใด ทั้งนี้เพื่อเพิ่มความมั่นใจว่าปริมาณความแตกต่างของค่าเฉลี่ยที่พบนี้มีมากพอต่อการนำไปใช้ในทางปฏิบัติได้หรือไม่ วิธีการคำนวณขนาดของผลนั้นคำนวณได้จากความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของคะแนนก่อนและหลังเรียนหาร

ด้วยส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ขนาดของอิทธิพลหรือขนาดของผลนี้แสดงผลเป็นค่าของตัวเลข ในทางการวิจัยได้มีการกำหนดค่าขนาดผล (Cohen, 1998 อ้างถึงใน Ehri, 2003) เพื่อการตีความ ดังนี้ หากค่าขนาดของผลอยู่ที่ 0.2 หมายถึงค่าของผลมีขนาดเล็ก ค่าขนาดของผลเท่ากับ 0.5 มีขนาดกลาง และเมื่ออยู่ที่ระดับ 0.8 หมายถึงค่าของผลมีขนาดใหญ่ เช่น หากค่าขนาดของผลเป็นศูนย์ สามารถตีความได้ว่าวิธีการสอนแบบโฟนิกส์ไม่มีผลกระทบหรืออิทธิพลใดๆ ต่อกลุ่มประชากร หรือกลุ่มทดลอง แต่ถ้าค่าขนาดของผลเท่ากับ 0.8 หมายความว่าวิธีการสอนแบบโฟนิกส์มีผลกระทบต่อกลุ่มประชากรหรือกลุ่มทดลองในระดับ ‘ใหญ่’

โดยปกติ มีการนำขนาดของผลกรณีที่ต้องการอธิบายความแตกต่างของตัวแปรต้นที่มีต่อตัวแปรตาม หรือความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของกลุ่มทดลองและกลุ่มตัวอย่าง แต่ในงานวิจัยนี้ ได้นำความคิดเกี่ยวกับขนาดของผลนี้มาประยุกต์ใช้กับความแตกต่างของคะแนนหลังเรียนและคะแนนความคงทนด้วย ทั้งนี้เพื่อให้สามารถบอกได้ว่าการเรียนแบบโฟนิกส์ส่งอิทธิพลต่อความจำระยะยาวในระดับใด วิธีการคำนวณได้จากความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของคะแนนหลังเรียนและคะแนนความคงทนหารด้วยส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

ข้อมูลเชิงคุณภาพวิเคราะห์โดยใช้ค่าสถิติพื้นฐาน และการจัดหมวดหมู่ของข้อมูลเพื่อความสะดวกในการแจกแจงความถี่ของข้อมูล หลังจากนั้นจึงวิเคราะห์ข้อมูลและนำเสนอเป็นข้อมูลเชิงพรรณนา

บทที่ 4

ผลการศึกษาและการอภิปรายผล

ในบทนี้ ผู้วิจัยจะนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลทั้งเชิงปริมาณและเชิงคุณภาพ ซึ่งข้อมูลเชิงปริมาณนั้นประกอบด้วยผลสัมฤทธิ์ทางการอ่าน เขียน และและการอ่านเพื่อความเข้าใจ ส่วนข้อมูลเชิงคุณภาพนั้นวิเคราะห์จากผลการสังเกตพฤติกรรมระหว่างการเรียนคำศัพท์เป้าหมาย และผลการสัมภาษณ์นักเรียนหลังการทดสอบความคงทนของความรู้

ข้อมูลข้างต้นจะนำมาใช้เพื่อนำเสนอผลการทดลองและอภิปรายผลการทดลอง เพื่อตอบคำถามการวิจัย ดังนี้

1. ความสามารถด้านการอ่านและการเขียนของนักเรียนก่อนและหลังการเรียนภาษาอังกฤษ โดยใช้วิธีการสอนแบบโฟนิกส์มีความแตกต่างกันหรือไม่ อย่างไร ถ้ามี ขนาดของผลเป็นอย่างไร
2. ความคงทนของความสามารถด้านการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่เรียนโดยใช้วิธีการสอนแบบโฟนิกส์เป็นอย่างไร ถ้ามี ขนาดของผลเป็นอย่างไร
3. อุปสรรคและปัญหาในการเรียนการสอนอ่านและเขียนภาษาอังกฤษโดยใช้วิธีการสอนแบบโฟนิกส์ได้แก่อะไรบ้าง
4. ปัจจัยที่ช่วยส่งเสริมการเรียนการสอนอ่านและเขียนภาษาอังกฤษโดยใช้วิธีการสอนแบบโฟนิกส์ได้แก่อะไรบ้าง
5. ความรู้เกี่ยวกับการอ่านภาษาอาหรับที่ได้รับจากการเรียนนอกเวลามีความสัมพันธ์กับการเรียนภาษาอังกฤษแบบโฟนิกส์หรือไม่ อย่างไร

4.1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลของงานวิจัยในที่นี้เรียงตามหัวข้อดังต่อไปนี้

1. ความสามารถด้านการอ่านและการเขียนและขนาดของผล
2. ความคงทนของความสามารถด้านการอ่านและการเขียน และขนาดของผล
3. คะแนนหลังเรียนด้านการอ่านออกเสียงคำศัพท์และการรู้จำคำ
4. คะแนนความคงทนด้านการอ่านออกเสียงคำศัพท์และการรู้จำคำ

5. ผลการสังเกตพฤติกรรมระหว่างการเรียนคำศัพท์เป้าหมาย
6. ผลการสัมภาษณ์ หลังการทดสอบความคงทนของความรู้

จากการวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษด้วยวิธีการสอนแบบโฟนิกส์ 2 ครั้ง คือ การทดสอบก่อนเรียนและการทดสอบหลังเรียนในภาคการศึกษาที่ 1/2553 และวิเคราะห์ค่าความแตกต่างโดยใช้สถิติ Paired sample *t*-test และขนาดของผล (effect size) พบว่านักเรียนกลุ่มตัวอย่างมีพัฒนาการด้านการอ่านในระดับที่น่าพอใจแต่ความสามารถด้านการเขียนยังอยู่ในระดับค่อนข้างต่ำ รายละเอียดดังตารางที่ 4.1

ตารางที่ 4.1 ความสามารถด้านการอ่านและการเขียนก่อนและหลังเรียน

ทักษะ	ทักษะย่อย	ก่อนเรียน (N=37)		หลังเรียน (N=37)		t	Sig. (2-tailed)	Effect-size r
		\bar{X}	SD.	\bar{X}	SD.			
การอ่าน	การอ่านออกเสียงระดับคำ	0	66.36	18.50	21.80	.00*	3.58	
	การรู้จำคำ	0	60.46	17.30	21.25	.00*	3.49	
	การจับคู่ภาพและประโยค	0	56.75	18.50	16.57	.00*	3.06	
	การอ่านเพื่อความเข้าใจ	0	46.48	24.06	11.75	.00*	1.93	
	รวม	0	57.51	24.03	-23.41	.00*	2.45	
การเขียน	การเขียนคำศัพท์	0	20.77	20.62	6.12	.00*	1.00	
	การเขียนบรรยายภาพ	0	20.13	22.81	5.36	.00*	0.88	
	รวม	0	20.45	21.71	5.74	.00*	0.94	

ตารางที่ 4.1 เป็นตารางการเปรียบเทียบความสามารถด้านการอ่าน และการเขียน ซึ่งทักษะการอ่านประกอบด้วย 4 ทักษะย่อย ได้แก่ การอ่านออกเสียงระดับคำ (word pronunciation) การรู้จำคำ (word recognition) การจับคู่ภาพและประโยค (matching picture with sentences) และการอ่านเพื่อความเข้าใจ (reading comprehension) ส่วนทักษะย่อยของทักษะการเขียนคือ การเขียนคำศัพท์ (dictation) และการเขียนบรรยายภาพด้วยข้อความสั้นๆ (describing pictures) จากตารางที่ 4.1 พบว่าคะแนนสอบก่อนเรียนของนักเรียนทุกทักษะนั้นได้คะแนนเท่ากับ 0.00 แต่หลังจากเรียน

ภาษาอังกฤษ โดยใช้วิธีการสอนแบบโฟนิกส์นักเรียนมีพัฒนาการทางการอ่านและการเขียนดีขึ้น โดยที่ความสามารถด้านการอ่านอยู่ในระดับสูงกว่าทักษะการเขียนมาก (ร้อยละ 57.51 และร้อยละ 20.45) ในระหว่างทักษะย่อยของการอ่าน 4 ทักษะ นักเรียนกลุ่มตัวอย่างมีทักษะการอ่านออกเสียงระดับคำสูงที่สุด รองลงมาคือทักษะการรู้จำคำ การจับคู่ภาพและประโยคและการอ่านเพื่อความเข้าใจ (ร้อยละ 66.36, 60.46, 56.75 และ 46.68 ตามลำดับ) เมื่อนำคะแนนก่อนเรียนและหลังเรียนมาเปรียบเทียบกันพบว่าคะแนนก่อนเรียนและหลังเรียนของทั้ง 4 ทักษะมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 และมีค่าขนาดของผลในระดับ ‘ใหญ่’ คือที่ 1.93

ส่วนทักษะการเขียนถึงแม้จะเป็นทักษะที่นักเรียนมีพัฒนาการน้อยกว่าทักษะการอ่านมากนั้น แต่โดยภาพรวมนักเรียนกลุ่มประชากรก็มีความสามารถหลังเรียนที่สูงขึ้นกว่าก่อนการเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.01 และมีขนาดของผลในระดับ ‘ใหญ่’ (0.94) ด้วยเช่นกัน โดยที่ความสามารถด้านทักษะย่อยทั้ง 2 ทักษะที่ใกล้เคียงกัน (ทักษะการเขียนคำศัพท์ได้คะแนนหลังเรียนเท่ากับ 20.77 และทักษะการเขียนบรรยายภาพได้คะแนนหลังเรียนเท่ากับ 20.13)

จากข้อมูลดังกล่าวสามารถสรุปได้ว่า วิธีการสอนแบบโฟนิกส์มีส่วนช่วยให้นักเรียนมีความสามารถทางการอ่านทั้งการอ่านในระดับคำและการอ่านเพื่อความเข้าใจได้ดีกว่าการเขียน ซึ่งทักษะการอ่านระดับคำนักเรียนทำได้ดีที่สุด กล่าวคือสามารถอ่านคำศัพท์เป้าหมายสั้นๆ ได้อย่างถูกต้องตามระบบการอ่านของ IPA รองลงมาคือทักษะการอ่านเพื่อความเข้าใจซึ่งนักเรียนสามารถอ่านประโยคและเรื่องสั้นได้อย่างเข้าใจและถูกต้อง แต่อย่างไรก็ตามด้านทักษะการเขียนสามารถเขียนคำศัพท์ได้น้อยมาก จึงทำให้ไม่สามารถเขียนต่อในระดับบรรยายได้ดีเท่าที่ควร

ตารางที่ 4.2 คะแนนเฉลี่ยของผลการสอบหลังเรียนและความคงทนด้านการอ่านและการเขียน

ทักษะ	ทักษะย่อย	คะแนนเต็ม	หลังเรียน (N=37)		ความคงทน (N=37)		t	Sig. (2-tailed)	Effect-size r
			\bar{X}	SD.	\bar{X}	SD.			
การอ่าน	การอ่านระดับคำ	100	66.33	18.50	55.28	22.89	6.88	.00*	1.03
	การรู้จำคำ	100	60.46	17.30	64.16	16.88	-1.57	.12	-0.43
	การจับคู่ภาพและประโยค	100	56.75	18.50	67.56	24.65	2.00	0.05**	0.50
	การอ่านเพื่อความเข้าใจ	100	46.48	24.06	41.08	19.96	1.12	0.26	0.24

ทักษะ	ทักษะย่อย	คะแนน เต็ม	หลังเรียน (N=37)		ความคงทน (N=37)		t	Sig. (2- tailed)	Effect- size r
			\bar{X}	SD.	\bar{X}	SD.			
			รวม	100	57.51	24.03			
การเขียน	การเขียนคำศัพท์	100	20.77	20.62	21.69	15.78	-3.6	.71	-0.07
	การบรรยายภาพ	100	20.13	22.81	18.42	20.44	.47	.63	0.26
รวม	100	20.45	21.71	20.05	18.11	.17	.86	0.02	

ตารางที่ 4.2 แสดงการเปรียบเทียบคะแนนระหว่างหลังเรียนและความคงทนด้านการอ่านและการเขียน จะเห็นได้ว่าในภาพรวมทั้งทักษะการอ่านและการเขียนนั้นคะแนนความคงทนปรับลดลงจากเดิม ด้านค่าความคงทนของทักษะการอ่านลดจากร้อยละ 57.51เหลือร้อยละ 30.27 เมื่อนำคะแนนหลังเรียนและความคงทนมาเปรียบเทียบกันไม่พบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และพบว่ามีความแตกต่างของผลในระดับ ‘เล็ก’ (0.03) และในระหว่างทักษะย่อยทั้ง 4 ของการอ่าน พบว่านักเรียนมีความสามารถในการรู้จำคำและการจับคู่ภาพและประโยคเพิ่มขึ้น และการจับคู่ภาพและประโยคพบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 และมีค่าขนาดของผลในระดับ ‘ใหญ่’ (0.50) ในขณะที่ค่าความคงทนของความสามารถในการอ่านออกเสียงระดับคำและการอ่านเพื่อความเข้าใจลดลง ซึ่งพบว่าการอ่านออกเสียงระดับคำนั้นมีการลดลงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 ($t = 3.41$, $sig = .00$) โดยมีขนาดของผลระดับ ‘เล็ก’

ส่วนคะแนนด้านการเขียนคะแนนความคงทนปรับลดลงเหลือร้อยละ 20.05 จากเดิมได้ร้อยละ 20.45 แต่คะแนนทั้งสองชุดนี้ไม่พบความเปลี่ยนแปลงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ โดยมีค่าของผลในระดับ ‘เล็ก’ (0.02) โดยที่ความสามารถด้านการเขียนคำศัพท์คะแนนความคงทนเพิ่มขึ้นเท่ากับร้อยละ 21.69 จากเดิมได้คะแนนเท่ากับร้อยละ 20 ซึ่งนักเรียนทำได้ดีกว่าด้านการเขียนบรรยายภาพ (ร้อยละ 18.42 และร้อยละ 20.13 ตามลำดับ)

กล่าวโดยภาพรวมหลังจากนักเรียนได้รับการสอนภาษาอังกฤษด้วยวิธี โฟนิกส์นั้นสามารถช่วยให้นักเรียนมีพัฒนาการทางการอ่านและเขียนได้ดีขึ้นอย่างเห็นได้ชัด แต่อย่างไรก็ตามการสอนด้วยวิธีการสอนแบบ โฟนิกส์ไม่ได้ส่งผลต่อความสามารถความสามารถในทักษะการอ่านและเขียนในระยะยาว

จากผลคะแนนดังกล่าวพบว่าทักษะการอ่านระดับคำซึ่งได้แก่ การอ่านออกเสียง ระดับคำ และการรู้จำคำถือเป็นทักษะย่อยที่นักเรียนทำคะแนนได้โดดเด่นมากเมื่อเปรียบเทียบกับ ทักษะอื่นๆ ผู้วิจัยจึงได้สำรวจคำศัพท์ที่นักเรียนสามารถอ่านออกเสียงและรู้จำคำได้ถูกต้อง โดยแบ่ง คำศัพท์ตามหน้าที่ของคำและจำนวนพยางค์ ดังแสดงในตารางที่ 4.3

ตาราง 4.3 คะแนนหลังเรียนด้านการอ่านออกเสียงคำศัพท์และการรู้จำคำหลังเรียน

หน้าที่ ของคำ	1 พยางค์			2 พยางค์			3 พยางค์			4 พยางค์		
	คำศัพท์	รู้จำ คำ	ออก เสียง	คำศัพท์	รู้จำ คำ	ออก เสียง	คำศัพท์	รู้จำ คำ	ออก เสียง	คำศัพท์	รู้จำ คำ	ออก เสียง
นาม	milk	84	87	subject	62	56	hospital	54	39	activity	49	29
	juice	57	58	teacher	32	43	library	46	43			
	park	19	27	English	54	61						
	fridge	33	51	salad	58	64						
	bread	57	37	student	63	61						
	friend	64	19	school	43	47						
				homework	51	28						
				doctor	67	72						
กริยา	like	52	38									
	do	88	92									
	have	53	59									
	eat	58	64									
	drink	67	59									
	play	63	67									
คุณศัพท์	close	46	33	always	33	24	favorite	28	16	interesting	15	12
	kind	52	47									
	all	62	73									
วิเศษณ์	well	59	63				opposite	31	36			
	often	38	13									
บุพบท	next	34	27									
	with	29	18									

หมายเหตุ ออกเสียง หมายถึง การอ่านออกเสียงคำ

จากตารางที่ 4.3 แสดงการเปรียบเทียบคะแนนหลังเรียนด้านการอ่านออกเสียง คำศัพท์และการรู้จำคำ ซึ่งนักเรียนมีความสามารถด้านการอ่านออกเสียงระดับคำได้ดีกว่าการรู้จำคำ จากตารางพบว่าค่านามเป็นชนิดของคำที่นักเรียนอ่านและรู้จำคำได้มากที่สุด เนื่องจากจำนวน คำศัพท์เป้าหมายส่วนใหญ่เป็นค่านาม แต่อย่างไรก็ตามเราจะพบว่าชนิดของคำศัพท์ที่นักเรียน ทำได้ดีมีลักษณะเป็นคำศัพท์ที่มีจำนวน 1-2 พยางค์เท่านั้น เช่น คำว่า milk, do, salad เป็นต้น ซึ่ง แต่ละคำนั้นมีจำนวนนักเรียนไม่ต่ำกว่าร้อยละ 50 ที่สามารถอ่านออกเสียงได้อย่างถูกต้อง และยังเป็นคำศัพท์ที่มีรูปสะกดตรงตามรูป เช่น คำว่า salad, all, well เป็นต้น

สำหรับคำศัพท์ที่เป็นปัญหาสำหรับนักเรียนนั้นมีทั้งคำศัพท์ที่มีจำนวนพยางค์ ตั้งแต่ 1- 4 พยางค์ เช่น คำว่า fridge, park, school, next ลักษณะคำเหล่านี้พบว่ามีการอ่านออก เสียงไม่ตรงกับรูปคำที่ปรากฏ โดยเฉพาะคำศัพท์ที่มีจำนวน 3 พยางค์ขึ้นไป ได้แก่ คำว่า interesting, activity, opposite นักเรียนอ่านออกเสียงคำและรู้จำคำได้น้อย ตลอดจนคำศัพท์ที่ผสมด้วย สระผสม (diphthongs) เช่น bread, friend นักเรียนจะอ่านออกเสียงได้น้อยแต่รู้จำคำได้ดีกว่า

นอกจากนี้ผู้วิจัยต้องการศึกษาต่อว่า เมื่อเวลาผ่านไป 6 สัปดาห์ความสามารถด้าน การอ่านออกเสียงและการรู้จำคำของนักเรียนยังคงทนอยู่มากน้อยเพียงใด ซึ่งผลการศึกษานำเสนอ ในรูปตารางที่ 4.4 ซึ่งแสดงในหน้าถัดไป

ตาราง 4.4 คะแนนความคงทนหลังเรียนด้านการอ่านออกเสียงคำศัพท์และการรู้จำคำ

หน้าที่ ของคำ	1 พยางค์			2 พยางค์			3 พยางค์			4 พยางค์		
	คำศัพท์	รู้จำ คำ	ออก เสียง	คำศัพท์	รู้จำ คำ	ออก เสียง	คำศัพท์	รู้จำ คำ	ออก เสียง	คำศัพท์	รู้จำ คำ	ออก เสียง
นาม	milk	87	81	subject	58	51	hospital	49	35	activity	38	27
	juice	58	54	teacher	33	42	library	37	31			
	park	23	19	English	59	54						
	fridge	37	41	salad	63	59						
	bread	59	34	student	58	55						
	friend	68	15	school	47	41						
				homework	54	26						
				doctor	71	68						
กริยา	like	46	34	study	52	56						
	do	87	82									
	have	53	57									
	eat	54	63									
	drink	69	57									
กริยา(2)	play	71	65									
คุณศัพท์	close	52	28	always	33	24	favorite	32	15	interesting	19	10
	kind	49	46									
	all	64	72									
วิเศษณ์	well	58	62				opposite	33	26			
	often	40	12									
บุพบท	next	36	23									
	with	27	15									

หมายเหตุ ออกเสียง หมายถึง การอ่านออกเสียงคำ

จากตารางที่ 4.4 แสดงผลคะแนนความคงทนด้านการอ่านออกเสียงคำศัพท์และการรู้จำคำของนักเรียน พบว่าเมื่อเวลาผ่านไปนักเรียนมีความสามารถทางการรู้จำคำเพิ่มขึ้นแต่ความสามารถด้านการอ่านออกเสียงกลับลดลง คำศัพท์ที่มีจำนวน 1-2 พยางค์นักเรียนมีการพัฒนาการรู้จำคำเพิ่มขึ้นอย่างชัดเจน เช่น คำว่า English, homework, play ส่วนคำศัพท์ที่มีลักษณะรูปคำไม่ตรงกับคำอ่านยังคงเป็นปัญหาสำหรับการอ่านสำหรับนักเรียนอย่างต่อเนื่อง เช่น next, often, school ตลอดจนคำศัพท์ที่มีหน่วยเสียงเป็นคำควบกล้ำนั้นยังคงเป็นเสียงที่มีปัญหาสำหรับการอ่านออกเสียงของนักเรียนอีกด้วย เช่น fridge, friend, bread นอกจากนี้กลุ่มคำเหล่านี้ประกอบด้วยเสียงสระผสมจึงทำให้นักเรียนสะกดคำอ่านและมีทักษะการรู้จำคำได้ไม่ดีเท่าที่ควร

กล่าวโดยสรุปจากตารางที่ 4.3 และ 4.4 สามารถกล่าวได้ว่าความสามารถทางการอ่านทั้งการอ่านออกเสียงระดับคำและการรู้จำคำเมื่อพิจารณาจากความรู้จากการสอบหลังเรียนและการสอบวัดความคงทนพบว่าความสามารถของนักเรียนไม่ได้แตกต่างจากเดิมมาก ผลจากการวิเคราะห์คำศัพท์พบว่านักเรียนจะทำได้ดีกับคำศัพท์ที่มีลักษณะคำที่มีรูปของตัวสะกดตรงกับเสียงที่มีจำนวนพยางค์ 1-2 พยางค์ เช่น คำว่า salad, do, like, well เป็นต้น ซึ่งนักเรียนสามารถอ่านได้ดีไม่จำกัดเพียงแค่คำนามเท่านั้น แต่ยังครอบคลุมถึงคำคำกริยาหรือคำวิเศษณ์ได้เช่นกัน สำหรับปัญหานั้นพบว่าคำที่มีลักษณะเสียงของสระผสม (diphthongs) เช่น bread, friend และคำที่ผสมด้วยอักษรคู่แต่อ่านออกเสียงเพียงเสียงเดียว (digraph) ในคำว่า English, teacher ตลอดจนคำศัพท์ที่ไม่มีในเสียงภาษาไทยนักเรียนจะอ่านออกเสียงไม่ได้และจำคำไม่ได้ เช่น หน่วยเสียง /dʒ/ ในคำว่า fridge และ juice หรือแม้กระทั่งคำที่ผสมด้วยเสียงควบกล้ำ (cluster) นักเรียนยังทำได้น้อยหรือไม่ดีเท่าที่ควรเนื่องจากนักเรียนจะไม่อ่านออกเสียงพยัญชนะควบกล้ำจึงทำให้อ่านผิดไม่เป็นไปตามระบบ IPA

เพื่อให้ได้ผลข้อมูลการศึกษาที่ละเอียดยิ่งขึ้น ผู้วิจัยได้สังเกตพฤติกรรมของนักเรียนระหว่างเรียนศึกษาผลของการสอนภาษาอังกฤษแบบโฟนิกส์เพิ่มเติมนอกเหนือจากการพิจารณาจากผลสัมฤทธิ์ที่ได้จากการสอบ ในการสังเกตพฤติกรรมนั้น ผู้วิจัยบันทึกจำนวนนักเรียนที่สามารถแสดงออกถึงการเรียนรู้ได้ โดยกำหนดจำนวนนักเรียนเป็นช่วงๆ คือ 0, 25, 50, 75, 100 นอกจากการสังเกตว่ามีนักเรียนจำนวนเท่าไรที่สามารถแสดงพฤติกรรมที่บ่งบอกถึงการเรียนรู้แล้วในตารางดังกล่าวยังได้แบ่งระดับพฤติกรรมตามขั้นตอนการเรียนรู้ของ Ellis (1997) ที่จัดลำดับขั้นของการเรียนรู้เป็น 3 ขั้น คือขั้นการสังเกต (noticing) การเปรียบเทียบ (comparing) และการนำไปใช้ (integrating) ซึ่งจะนำเสนอผลการสังเกตพฤติกรรมในตารางที่ 4:5 ในหน้าถัดไป

ตารางที่ 4.5 ผลการสังเกตพฤติกรรมระหว่างเรียน

ทักษะ	กิจกรรมการเรียนรู้	จำนวนนักเรียน				ขั้นการเรียนรู้
		25%	50%	75%	100%	
การอ่าน	1. ออกเสียงตามครูได้ถูกต้อง			x		การสังเกต
	2. ออกเสียงคำได้ด้วยตนเอง		x			
	3. อ่านบัตรคำศัพท์ได้ถูกต้อง		x			
	4. อ่านแถบประโยคหรือข้อความสั้นๆ ได้ถูกต้อง	x				
การเขียน	5. เขียนคำศัพท์เป้าหมายได้ถูกต้อง	x				
การอ่าน	6. อ่านโดยใช้การเปรียบเทียบคำ เช่น dog, log	x				การเปรียบเทียบ
การรู้จำ	7. ฟังคำศัพท์และระบุคำได้ถูกต้อง		x			
การอ่านเพื่อความเข้าใจ	8. บอกความหมายของคำศัพท์ได้ถูกต้อง		x			
	9. บอกความหมายของประโยคได้ถูกต้อง	x				
การเขียน	10. เขียนประโยคโดยใช้คำศัพท์เป้าหมายได้ถูกต้อง	x				การนำไปใช้

จากผลการสังเกตพฤติกรรมของนักเรียนที่นำเสนอในตารางที่ 4.5 กล่าวได้ว่าเมื่อพิจารณาตามลำดับขั้นการสังเกตและแยกตามประเภททักษะตามกิจกรรมการเรียนรู้ เริ่มต้นจากการสังเกต ด้านความสามารถทางการอ่านมีนักเรียนร้อยละ 50 ที่สามารถอ่านออกเสียงคำศัพท์ด้วยตนเอง เมื่อครูกำหนดคำศัพท์จากบัตรคำ เช่น คำว่า school, English นักเรียนสามารถอ่านออกเสียงได้ถูกต้อง แต่เมื่อให้นักเรียนอ่านแถบประโยคหรือข้อความสั้นๆ โดยใช้คำศัพท์ที่เคยเรียนมาแล้ว เรียงร้อยเป็นประโยคสั้นๆ เช่น My school is next to the park. มีนักเรียนเพียงร้อยละ 25 เท่านั้นที่สามารถอ่านประโยคได้ทันที เช่นเดียวกับทักษะการเขียนมีเพียงนักเรียนร้อยละ 25 ที่สามารถเขียนคำศัพท์เป้าหมายได้ถูกต้อง

ส่วนในขั้นการเปรียบเทียบ การอ่าน โดยใช้การเปรียบเทียบคำ เช่น เมื่อครูกำหนดคำศัพท์ให้นักเรียนสะกดคำอ่าน จากนั้นให้อ่านคำศัพท์คำต่อไปที่มีเสียงอักษร หรือเสียงตัวสะกดที่เหมือนกัน แล้วเพื่อฝึกอ่านเปรียบเทียบ เช่น dog, log, jog และด้านการอ่านเพื่อความเข้าใจสามารถบอกความหมายของประโยคได้ ในระหว่างการสอนครูคิดแถบประโยคให้นักเรียนอ่านและบอกความหมาย พบว่ามีนักเรียนเพียง 6-7 คนเท่านั้นและคิดเป็นร้อยละ 25 ที่สามารถบอกความหมาย

ของประโยคได้อย่างสมบูรณ์ ส่วนนักเรียนที่เหลือรู้ความหมายของคำศัพท์ของคำศัพท์เพียงแค่ 1-2 คำ และไม่รู้ความหมายเลย ทำให้นักเรียนไม่สามารถขยายความสื่อเป็นความหมายได้อย่างสมบูรณ์ แต่พบว่าทักษะการรู้จำของนักเรียนในการฟังคำศัพท์และระบุคำได้ถูกต้อง มีนักเรียนสูงถึงร้อยละ 50 ที่สามารถทำได้ ระหว่างที่นักเรียนฟังคำศัพท์ จะออกเสียงทวนคำศัพท์ตามครูเบาๆ และส่วนใหญ่จะเลือกเทียบกับเสียงพยัญชนะที่ได้ยิน มากกว่าการใช้วิธีการสะกดคำอ่านทั้งหมด

ขั้นการนำไปใช้จะสอดคล้องกับทักษะการเขียน พบว่านักเรียนร้อยละ 25 มีความสามารถในการเขียนประโยคโดยใช้คำศัพท์เป้าหมาย และการนำความรู้ด้านโฟนิกส์ไปประยุกต์ใช้ในการอ่านและเขียน นักเรียนสามารถเทียบเสียงสะกดได้ถูกต้อง แต่ยังไม่สามารถเขียนคำออกมาไม่ถูกต้องตามรูปคำ เช่น เมื่อกำหนดให้เขียนประโยค 'I go to school.' จะเขียนได้ว่า 'I go to skool.'

จากที่ได้อธิบายมาแล้วข้างต้น สามารถกล่าวได้ว่าภาพรวมของความสามารถทางการอ่านและเขียนของนักเรียนที่เรียนโดยใช้วิธีโฟนิกส์นั้นอยู่ในระดับขั้นการสังเกต กล่าวคือ นักเรียนมีความสามารถในการอ่านออกเสียงคำศัพท์ที่เป็นคำศัพท์เป้าหมายได้ แต่ยังไม่สามารถนำความรู้ที่มีอยู่นั้น ไปใช้ในการเปรียบเทียบคำเพื่ออ่านออกเสียงคำศัพท์ที่มีลักษณะคล้ายกันได้ดีเท่าที่ควร ส่งผลต่อเนื่องทำให้ทักษะทางการเขียนของนักเรียนไม่สามารถพัฒนาตามด้วยต่อไปได้ เช่นเดียวกัน เนื่องจากยังไม่สามารถสะกดคำได้ นอกเหนือจากนี้คือไม่สามารถพัฒนาถึงขั้นการอ่านเพื่อความเข้าใจได้

เพื่อให้ได้ข้อมูลเชิงลึกเกี่ยวกับการเรียนภาษาอังกฤษแบบโฟนิกส์และเพื่อศึกษาความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อการเรียน ผู้วิจัยจึงได้สัมภาษณ์นักเรียนเกี่ยวกับประเด็นต่างๆ ที่พบเห็นจากการสังเกตพฤติกรรม ในระหว่างการสอน ผู้วิจัยสังเกตว่ามีนักเรียน 2 คน ที่จัดได้ว่ามีความสามารถระดับสูง 31 คนที่อยู่ในระดับปานกลาง และ 4 คน อยู่ในประเภทอ่อน ซึ่งเมื่อได้คะแนนสอบหลังการเรียนเรียนแล้ว ผู้วิจัยทดลองแบ่งนักเรียนตามคะแนนที่ได้โดยใช้เกณฑ์ + และ - 27 (Fan, 1952) ซึ่งได้ผลตรงกับการสังเกตของผู้วิจัย ดังนั้นผู้วิจัยจึงแบ่งนักเรียนเป็น 3 กลุ่มเพื่อประโยชน์ในการสัมภาษณ์ คือสัมภาษณ์นักเรียนทั้งหมด 2 คนที่มีผลการสอบอยู่ในระดับสูง 10 คนจากผู้ที่มีคะแนนระดับปานกลาง และ 6 คน ที่มีผลการสอบระดับต่ำ ผลการสัมภาษณ์ปรากฏในตารางที่ 4.6

ตารางที่ 4.6 ผลการสัมภาษณ์นักเรียนกลุ่มประชากร

ประเด็น	ระดับคะแนน	ความคิดเห็น
ความสามารถทางการ รู้จำคำ	สูง 1, 2 ปานกลาง 1, 2, 3, 5, 6, 7, และ 10	รู้ว่าคำที่ได้ยินมีตัวสะกดอย่างไร เช่น England, interacting โดยจะสะกดอ่านก่อน หากสะกดไม่ได้จะเทียบเสียงอักษร
	ปานกลาง 4, 8, และ 9	รู้ว่าคำที่ได้ยินมีตัวสะกดอย่างไร โดยการเทียบเสียงที่ได้ยินกับตัวอักษร และการสะกดหากคำนั้นสะกดได้
	ต่ำ 1-4	รู้ว่าคำที่ได้ยินบางคำมีตัวสะกดอย่างไร โดยการเทียบเสียงที่ได้ยินกับตัวอักษรซึ่งเป็นเสียงที่รู้จัก และบางครั้งเลือกโดยการเดา
ความสามารถทางการอ่าน ภาษาอังกฤษ	สูง 1	สามารถอ่านได้ทั้งระดับคำ และประโยคสั้นๆ คำไหนที่ไม่เคยเรียนจะสะกดอ่านในใจก่อน
	สูง 2	สามารถอ่านได้ทั้งระดับคำ และประโยคสั้นๆ โดยใช้การสะกดคำ คำที่ไม่เคยเรียนอ่านได้บ้าง แต่จะไม่รู้ความหมาย
	ปานกลาง 1	อ่านคำและประโยคสั้นๆ ได้ และเริ่มสะกดคำอ่านได้แล้วเมื่อเห็นคำที่ไม่รู้จัก
	ปานกลาง 2	เริ่มอ่านคำสั้นๆ และผสมในประโยคสั้นๆ ได้ แต่ต้องใช้เวลาสะกดนานในบางครั้ง
	ปานกลาง 3,4, และ 5	คำที่ไม่เคยเห็นต้องสะกดก่อนอ่านทุกครั้ง แต่คำที่เคยเห็นไม่ต้องสะกดแล้ว อ่านได้ทันที
	ปานกลาง 6, 7, 8, และ 9	อ่านคำศัพท์ที่ไม่ยาวมากได้ แต่จะอ่านช้าเวลาเจอคำที่มีสระสองตัวผสม เพราะอ่านได้หลายแบบไม่แน่ใจ
	ปานกลาง 10	อ่านคำสั้นๆ และประโยคสั้นๆ ที่เรียนมาได้ แต่คำที่ไม่ได้เรียนสะกดอ่านได้บางครั้ง แต่ไม่รู้ความหมาย
	ต่ำ 1	อ่านได้เฉพาะคำสั้นๆ ที่จำได้ เช่น dog, pen, bag
	ต่ำ 2	อ่านได้เฉพาะบางคำที่จำได้ และสะกดคำได้เฉพาะอักษรที่รู้จัก
	ต่ำ 3	ตัวอักษรภาษาอังกฤษยังจำชื่อได้ไม่หมด อ่านคำศัพท์ไม่ได้เลย
ต่ำ 4	จำชื่อตัวอักษรได้ แต่ยังไม่อ่านภาษาอังกฤษไม่ได้เลย	

ประเด็น	ระดับคะแนน	ความคิดเห็น
กิจกรรมที่ช่วยเรียนรู้การอ่านภาษาอังกฤษ	เก่ง 1	เรียนด้วยบัตรคำ ช่วยฝึกออกเสียงเพื่อสะกดได้ถูกต้อง และทำให้จำคำที่เห็นได้แม่นยำ
	เก่ง 2	การได้ทำใบงานชุดเดิมอักษรที่หายไป ช่วยให้สะกดคำ และเขียนได้ถูกต้องยิ่งขึ้น
	ปานกลาง 1, 6, 7, 8	กิจกรรมหาคำศัพท์ ทำให้ช่วยจำคำศัพท์ได้มากขึ้น พยายามเลือกคำที่มีอักษรตรงกับเสียงที่ได้ยิน ถึงแม้เขียนยังไม่คล่องแต่ก็สามารถเลือกคำได้
	ปานกลาง 5, 9	ชอบอ่านจากบัตรคำตามครู ชอบเวลาได้ฝึกออกเสียงเหมือนฝรั่ง ที่บัตรคำครูมีรูปภาพให้ดูด้วย เวลาฝึกอ่านสะกดคำง่ายขึ้น เพราะมีคำศัพท์ให้ดูอยู่แล้ว
	ต่ำ 1-4	ชอบกิจกรรมการหาคำศัพท์ เนื่องจากนักเรียนไม่ต้องอ่านหรือเขียน แค่เลือกคำศัพท์ที่มีโดยสามารถเอาได้ และก็เล่นสนุก เพราะมีเพื่อนๆ ช่วยหา และลุ้นอยู่ระหว่างทำกิจกรรม
ความสามารถทางการเขียนสะกดคำ	สูง 1, 2	เขียนคำศัพท์ระดับคำสั้นๆ ได้ เช่น pen, play สับสนบางคำที่ใช้สระประสม
	ปานกลาง 1,2, 5, 7, และ 10	เขียนคำสั้นๆ ตามที่เรียนมาได้บางคำ แต่บางครั้งต้องใช้เวลาในการสะกดนาน สับสนคำที่ต้องใช้สระผสม เช่น friend, bread
	ปานกลาง 3, 6	เขียนสะกดคำสั้นๆ ที่เรียนมาได้ บางคำที่ไม่ได้เรียนมาลองสะกดดูเขียนถูกบ้างผิดบ้าง
	ปานกลาง 4, 8, และ 9	ยังเขียนได้ไม่มาก เขียนได้เฉพาะคำสั้นๆ เช่น big, wet คำที่เรียนมาเขียนถึงสะกดแล้ว แต่ยังไม่เขียนผิดบ้าง
	ต่ำ 1-3	เขียนไม่ค่อยได้แม้แต่คำสั้นๆ ต้องออกเสียงให้ฟังถึงจะเขียนได้ บางคำเพราะจำตัวอักษรบางตัวไม่ได้
ต่ำ 4	เขียนได้เฉพาะคำที่จำได้ เช่น dog, big, do ส่วนใหญ่เขียนไม่ได้เลย แม้แต่ตัวอักษรบางตัวยังเขียนไม่ค่อยได้	

ประเด็น	ระดับคะแนน	ความคิดเห็น
ความรู้สึกต่อกิจกรรมที่ช่วยในการเขียน	สูง 1, 2	กิจกรรมการเขียนตามคำบอก การอ่านคำคล้องจอง ช่วยในการจดจำคำศัพท์มาก และทำทายความสามารถของตัวเองในการเขียน
	ปานกลาง 1, 2, 5, 7, และ 8	การอ่านคำคล้องจอง, เขียนคำศัพท์ในอากาศช่วย, การสร้างคำศัพท์ ช่วยทำให้จำคำศัพท์ และเขียนคำศัพท์ได้ถูกต้องมากขึ้น
	ปานกลาง 3, 10	กิจกรรมเขียนตามคำบอกทุกครั้งี่เรียน ทำให้ต้องจำคำศัพท์ให้ได้ และการอ่านคำคล้องจองรู้สึกทำให้ได้เปรียบเทียบคำศัพท์เวลาเขียนและสะกดได้
	ปานกลาง 4, 6, และ 9	สนุกทุกครั้งที่ได้เขียนคำศัพท์บนอากาศ หรือได้เขียนบนฝ่ามือของเพื่อน เพราะเมื่อเขียนผิดไม่มีใครเห็น และทำให้รู้ด้วยคำไหนที่ยังเขียนไม่ได้
	ต่ำ 1 – 4	กิจกรรมเขียนคำศัพท์บนอากาศ เพราะถ้าเขียนผิดไม่อายุไม่มีใครเห็น แต่ก็ยังไม่สามารถเขียนคำศัพท์ได้
ความสามารถทางการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ	สูง 1	อ่านเข้าใจเพิ่มมากขึ้น เฉพาะจากคำศัพท์ในเรื่องที่เรียนมา
	สูง 2	เริ่มอ่านหนังสือเข้าใจเพิ่มมากขึ้น แม้ว่าจะแปลได้ไม่หมดทุกคำ
	ปานกลาง 1, 3, และ 6	อ่านเข้าใจเพิ่มมากขึ้น แต่ยังไม่เข้าใจตลอดทั้งเรื่อง
	ปานกลาง 2, 4, 5, 7, 8, 9, และ 10	เข้าใจเพิ่มขึ้นจากแต่ก่อน โดยเฉพาะประโยคที่รู้ความหมายส่วนที่ไม่เข้าใจยังมีบ้าง เพราะไม่รู้ความหมายของคำศัพท์
	ต่ำ 1-4	อ่านไม่เนื้อเรื่องไม่ได้เลย แม้แต่คำศัพท์ที่ยังอ่านและไม่ทราบความหมาย คำศัพท์จำได้บางคำแต่น้อยมาก
ความรู้สึกต่อกิจกรรมที่ช่วยในการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ	สูง 1	ทบทวนและอ่านคำศัพท์ที่เรียนอยู่ทุกวัน และฝึกอ่านจากบัตรคำหรือแถบประโยค ทำให้ไม่ลืมคำศัพท์และเข้าใจความหมายง่ายยิ่งขึ้น
	สูง 2	จดคำศัพท์ลงในสมุดทำให้จำคำศัพท์มากขึ้น ช่วยให้เข้าใจเนื้อหาเรื่องที่อ่านมากขึ้น

ประเด็น	ระดับคะแนน	ความคิดเห็น
ความรู้สึกต่อกิจกรรมที่ช่วยในการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ (ต่อ)	ปานกลาง 1, 2, 3, 5, และ 10	ทวนคำศัพท์จากบัตรคำและจดคำศัพท์ ช่วยให้เรียนอ่านคำศัพท์ได้ง่ายขึ้นและเข้าใจความหมายของเนื้อหาที่เรียน เป็นการท้าทายว่าเข้าใจได้มากแค่ไหน แต่ยังไม่เข้าใจได้ไม่มากเพราะคำศัพท์จำได้ไม่มาก
	ปานกลาง 4, 6, 7, 8, และ 9	พยายามจะอ่านประโยคให้เข้าใจ จากแถบประโยคบนกระดาน มีหลายคำที่ไม่รู้ความหมาย แต่สามารถเข้าใจประโยคสั้นๆ ไม่ซับซ้อนมาก เช่น I like football.
	ต่ำ 1-4	พยายามจดคำศัพท์ลงสมุด เพื่อจะได้จำความหมายของคำมากยิ่งขึ้น
การทบทวนบทเรียนเมื่ออยู่ที่บ้าน	สูง 1	กลับไปทบทวนคำศัพท์ทุกวัน และฝึกอ่านคำศัพท์ที่เรียนและฝึกอ่านรูปประโยคจากที่จดในสมุด
	สูง 2	กลับไปทบทวนบ้าง และพยายามฝึกอ่านภาษาอังกฤษจากหลากหลายสิ่งของต่างๆ ที่สามารถอ่านได้
	ปานกลาง 1, 2, 5, และ 6	กลับไปทบทวนบ้างทุกวันที่ได้เรียนวิชาภาษาอังกฤษ คำไหนที่ทำไม่ได้ในคาบเรียนเอามาฝึกที่บ้าน
	ปานกลาง 3, 4, และ 10	ทบทวนเมื่อเตรียมตัวจะสอบ หรือผู้ปกครองสั่งให้อ่าน
	ปานกลาง 7, 8, และ 9	ไม่ได้กลับไปทบทวน นานๆ ถึงจะหยิบมาอ่าน เช่น ทบทวนก่อนสอบ เพราะต้องช่วยงานที่บ้าน
ต่ำ 1-4	ไม่ได้กลับไปทบทวนใดๆ และผู้ปกครองไม่ได้สั่งให้ทบทวน บางครั้งผู้ปกครองเตือนแต่ไม่ได้สนใจ	
การประยุกต์ความรู้ที่ได้รับจากการอ่านภาษาอาหรับ	สูง 1, 2 ปานกลาง 1, 2, 3, 5, และ 10	เสียงบางคำในภาษาอังกฤษตรงกับเสียงในภาษาอาหรับ เช่น เสียงเงอะ ทำให้ออกเสียงง่ายขึ้น แต่วิธีการสะกดคำอ่านที่เหมือนกัน เช่น คำว่า มาตา ในภาษาอาหรับจะสะกดว่า เมอะ-อา มา เอะ-ตา แต่การที่อ่านภาษาอาหรับช่วยการอ่านออกเสียงคำเฉพาะในภาษาอังกฤษมากกว่าการช่วยอ่านสะกดคำได้หลายเสียง
	ต่ำ 1-4	ดูไม่ออกว่าการอ่านอาหรับเหมือนการอ่านภาษาอังกฤษ เพราะอ่านไม่ได้ทั้งสองภาษา และระหว่างเรียนเล่นตลอด ไม่ได้สนใจฝึกอ่านทั้งสองภาษา

จากผลการสัมภาษณ์ในตารางที่ 4.6 สามารถสรุปผลโดยแยกกลุ่มตามผลสอบของนักเรียนได้ตามลำดับดังนี้ ทางด้านความสามารถในการรู้จำคำ พบว่าทั้งนักเรียนกลุ่มคะแนนสูงและปานกลางสามารถระบุคำที่ได้ยินได้ถูกต้องจากการสะกดคำและเทียบเสียงกับอักษรหากเป็นคำที่สะกดไม่ได้ ส่วนนักเรียนกลุ่มต่ำนั้นรู้ตัวสะกดคำที่ได้ยินได้บ้างคำ โดยการเทียบเสียงที่ได้ยินกับตัวอักษรที่ตนรู้จัก และบางครั้งก็เดา

ด้านความสามารถทางการอ่าน สรุปได้ว่านักเรียนกลุ่มสูงและปานกลางสามารถอ่านได้ทั้งระดับคำและประโยคสั้นๆ หากเป็นคำศัพท์ใหม่จะใช้วิธีการสะกดอ่านในใจก่อน นอกจากนี้ยังพบว่ากิจกรรมการทำใบงานชุดเติมอักษรที่หายไปเป็นกิจกรรมที่โปรดปรานของนักเรียนทั้งกลุ่มเก่งและปานกลาง เพราะช่วยให้สะกดคำและเขียนคำศัพท์ได้ถูกต้องยิ่งขึ้น และนักเรียนกลุ่มที่ได้คะแนนปานกลางและกลุ่มที่ได้คะแนนต่ำชอบกิจกรรมการหาคำศัพท์ เพราะนักเรียนให้ความเห็นว่าถึงแม้นักเรียนจะอ่านหรือจำคำศัพท์ได้ไม่หมดแต่ก็ร่วมทำกิจกรรมกับเพื่อนๆ ได้ โดยใช้วิธีการเปรียบเทียบอักษรกับเสียงที่ได้ยิน แต่นักเรียนทุกกลุ่มจะมีปัญหาในการอ่านคำสระผสม ส่วนนักเรียนกลุ่มคะแนนต่ำยังไม่สามารถอ่านคำศัพท์ได้เนื่องจาก แม้แต่ชื่อตัวอักษรภาษาอังกฤษนั้นยังจำไม่ได้

ส่วนความสามารถในการเขียนสะกดคำ พบว่านักเรียนกลุ่มคะแนนสูงและปานกลางสามารถตอบว่าเขียนสะกดคำสั้นๆ ได้ แต่ยังสับสนคำที่ใช้สระผสม และยังไม่สามารถเขียนในระดับประโยคได้ นอกจากประโยคสั้นๆ แต่สำหรับนักเรียนกลุ่มที่ได้คะแนนต่ำนั้นตอบว่าส่วนใหญ่เขียนคำศัพท์ไม่ได้แม้กระทั่งคำสั้น ๆ เช่น dog, big บางคนสามารถเขียนได้หากครูออกเสียงสะกดตัวอักษรให้ฟัง สำหรับกิจกรรมที่ช่วยส่งเสริมทักษะการเขียนนั้นพบว่านักเรียนกลุ่มคะแนนสูงและปานกลางชอบกิจกรรมการเขียนตามคำบอก และการอ่านคำคล้องจองเนื่องจากนักเรียนสามารถเปรียบเทียบคำศัพท์เวลาเขียนและสะกดคำได้ และยังพบว่านักเรียนกลุ่มคะแนนปานกลางและกลุ่มคะแนนต่ำนั้นเลือกกิจกรรมการเขียนคำศัพท์บนอากาศ หรือได้เขียนคำศัพท์บนฝ่ามือทำให้นักเรียนได้ตรวจสอบความสามารถในการเขียนของตนเองและไม่อายหากเขียนคำศัพท์ผิด

ประเด็นด้านความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ พบว่านักเรียนกลุ่มคะแนนสูงและกลุ่มปานกลางสามารถอ่านหนังสือเข้าใจเพิ่มมากขึ้น แต่ยังไม่เข้าใจตลอดทั้งเรื่อง เนื่องจากรู้ความหมายคำศัพท์น้อย และต้องใช้เวลาในการอ่านเพื่อทำความเข้าใจเรื่อง ส่วนนักเรียนกลุ่มคะแนนต่ำนั้นไม่สามารถอ่านได้ เนื่องจากแม้แต่ระดับคำยังอ่านไม่ได้และไม่รู้ความหมาย ทางด้านกิจกรรมที่ช่วยส่งเสริมการอ่านเพื่อความเข้าใจ พบว่าการใช้แถบประโยคและบัตรคำศัพท์ช่วยทำให้นักเรียนจดจำความหมายคำศัพท์และเข้าใจประโยคได้ง่ายยิ่งขึ้น

ประเด็นการทบทวนบทเรียนเมื่ออยู่ที่บ้าน พบว่านักเรียนเรียนกลุ่มคะแนนสูงจะทบทวนคำศัพท์ทุกวันและโดยฝึกจากคำศัพท์และรูปประโยคที่เรียน รวมถึงพยายามฝึกอ่านภาษาอังกฤษจากสิ่งแวดล้อมที่อยู่รอบตัว นักเรียนกลุ่มคะแนนปานกลางมีทั้งนักเรียนที่กลับไปทบทวนเป็นประจำและมีผู้ปกครองกดดันให้ทบทวน และบางส่วนไม่ได้ทบทวนมากเนื่องจากมีภาระต้องช่วยเหลืองานในครอบครัว ส่วนนักเรียนกลุ่มคะแนนต่ำนั้นไม่ได้กลับไปทบทวนเนื้อหาใดๆ และผู้ปกครองไม่ได้กดดันการเรียนให้นักเรียนมากเท่าที่ควร

4.2 สรุปผลการวิเคราะห์

จากผลการศึกษาคำใช้วิธีการสอนแบบโฟนิกส์ต่อความสามารถในการอ่านและเขียนของนักเรียน สรุปได้ว่านักเรียนมีทักษะทางการอ่านที่ดีที่สุด โดยเฉพาะอย่างยิ่งการรู้จำคำ (word recognition) เป็นทักษะที่นักเรียนทำคะแนนได้ดีที่สุด และสามารถทำได้ดีกว่าการอ่านออกเสียงระดับคำ (word pronunciation) รองลงมาคือการจับคู่ภาพและประโยคพบว่านักเรียนกลุ่มนี้แสดงความเข้าใจภาษาอังกฤษได้มากกว่าการอ่านเนื้อเรื่องและตอบคำถามเพื่อความเข้าใจ ส่วนทักษะที่นักเรียนทำได้น้อยมากคือทักษะการเขียน ไม่ว่าจะเป็นการเขียนระดับคำหรือระดับข้อความ (การเขียนบรรยายภาพ) ซึ่งการเขียนระดับข้อความเป็นทักษะที่นักเรียนทำได้น้อยที่สุด

ด้านผลการสังเกตพฤติกรรมระหว่างเรียนสรุปได้ว่า ความสามารถของนักเรียนส่วนใหญ่อยู่ที่ขั้นของการสังเกต (noticing) กล่าวคือนักเรียนสามารถอ่านออกเสียงคำศัพท์ได้ด้วยตัวเองและถูกต้องเมื่อครูกำหนดบัตรคำศัพท์ให้ แต่ไม่สามารถอ่านในระดับประโยคได้ ส่วนในขั้นของการเปรียบเทียบ (comparing) เมื่อให้นักเรียนนำความรู้ที่มีอยู่ไปเปรียบเทียบกับคำศัพท์ที่มีรูปคล้ายกันพบว่านักเรียนก็ยังอ่านไม่ได้ หรืออ่านได้เป็นส่วนน้อยมาก เช่นเดียวกับด้านความเข้าใจมีนักเรียนเป็นส่วนน้อยมากที่สามารถบอกความหมายทั้งคำศัพท์และประโยคได้อย่างสมบูรณ์ แต่พบว่าด้านทักษะการรู้จำของนักเรียนส่วนใหญ่สามารถฟังคำศัพท์และระบุคำได้ถูกต้อง และขั้นสุดท้ายคือการนำไปใช้ (integrating) พบว่านักเรียนแทบจะไม่สามารถเขียนประโยคโดยใช้คำศัพท์เป้าหมายได้ถูกต้อง

ด้านผลการสัมภาษณ์ซึ่งได้สอบถามจากตัวแทนนักเรียนตามกลุ่มคะแนนสอบที่ได้รับ เริ่มจากประเด็นความสามารถทางการรู้จำคำพบว่านักเรียนกลุ่มคะแนนสูงและปานกลางสามารถระบุคำที่ได้ยินโดยใช้การสะกดคำ หากสะกดไม่ได้จะเทียบเสียงที่ได้ยินกับตัวอักษร ส่วนนักเรียนที่อยู่ในกลุ่มคะแนนต่ำนั้นใช้วิธีการเทียบเสียงที่ได้ยินกับเสียงตัวอักษรที่ตนรู้จักเท่านั้น หากทำไม่ได้จะเลือกคำตอบโดยการเดา หรือบางครั้งแอบลอกข้อสอบจากเพื่อน

ส่วนผลสัมฤทธิ์ที่เกี่ยวกับความสามารถทางการอ่านภาษาอังกฤษ สรุปได้ว่า นักเรียนกลุ่มที่มีคะแนนสูงสามารถอ่านได้ทั้งระดับคำและประโยคสั้นๆ เมื่อพบคำศัพท์ใหม่ นักเรียนจะใช้วิธีการสะกดคำอ่านในใจก่อน และสามารถอ่านได้ทั้งๆที่ไม่รู้ความหมายของคำ นักเรียนกลุ่มคะแนนปานกลางนั้นเริ่มสะกดระดับคำ และอ่านประโยคสั้นๆ ได้ แต่ใช้เวลาในการสะกดนาน นอกจากนี้ยังพบว่ากิจกรรมการที่ช่วยในการอ่านภาษาอังกฤษคือ การทำใบงานชุดเดิมอักษรที่หายไปเป็นกิจกรรมที่นักเรียนกลุ่มคะแนนสูงและปานกลางชอบ ส่วนกิจกรรมการค้นหาคำศัพท์นั้นเป็นที่โปรดปรานของทั้งนักเรียนกลุ่มที่ได้คะแนนปานกลางและกลุ่มที่ได้คะแนนต่ำ

ประเด็นด้านความสามารถทางการเขียนนักเรียนกลุ่มคะแนนสูงและปานกลางสามารถเขียนสะกดคำสั้นๆ ได้ แต่ยังไม่ถึงระดับประโยค ส่วนนักเรียนกลุ่มคะแนนต่ำเขียนไม่ได้แม้แต่ระดับคำสั้นๆ ทางด้านกิจกรรมที่ช่วยเสริมทักษะการเขียนพบว่านักเรียนกลุ่มคะแนนสูงและปานกลางชอบกิจกรรมการเขียนตามคำบอกและการอ่านคำคล้องจอง แต่นักเรียนกลุ่มคะแนนต่ำชอบกิจกรรมการเขียนคำศัพท์บนอากาศ หรือเขียนคำศัพท์บนฝ่ามือ

ต่อมาคือผลการสัมฤทธิ์นักเรียนด้านความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ ซึ่งนักเรียนกลุ่มที่ได้คะแนนสูงและปานกลางตอบว่าอ่านหนังสือ ได้เข้าใจมากขึ้นแต่ยังไม่ได้ตลอดทั้งเรื่อง เนื่องจากรู้ความหมายของคำศัพท์น้อย และแสดงความคิดเห็นว่าแถบประโยคและบัตรคำศัพท์เป็นกิจกรรมการสอนที่ช่วยเสริมการอ่านเพื่อความเข้าใจยิ่งขึ้น ส่วนนักเรียนที่ได้คะแนนต่ำตอบว่าไม่สามารถอ่านเรื่องได้เข้าใจแต่อย่างใด

ด้านการทบทวนบทเรียนเมื่ออยู่ที่บ้าน นักเรียนนักเรียนกลุ่มที่ได้คะแนนสูงและปานกลางตอบว่ามีการกลับไปทบทวนคำศัพท์จากสมุดที่จด และมีผู้ปกครองคอยกวาดขันให้ทบทวน ในขณะที่นักเรียนที่ได้คะแนนต่ำนั้นไม่ได้กลับไปทบทวนเนื้อหา และผู้ปกครองก็ไม่ได้ใส่ใจดูแล

ประเด็นสุดท้ายคือการประยุกต์ความรู้ที่ได้รับจากการอ่านภาษาอาหรับ พบว่านักเรียนทั้งกลุ่มประชากรไม่สามารถถ่ายโอนความรู้ด้านไวยากรณ์ที่ใช้อ่านภาษาอาหรับมาช่วยในการอ่านภาษาอังกฤษ หากไม่ได้รับการชี้แนะอย่างกระฉับจากครูผู้สอน และมีเพียงนักเรียนกลุ่มคะแนนสูงและปานกลางเท่านั้นที่สามารถนำการออกเสียงตัวอักษรภาษาอาหรับบางตัว ใช้ในการออกเสียงคำในภาษาอังกฤษให้ถูกต้อง

4.3 อภิปรายผลการทดลอง

1. ความสามารถด้านการอ่าน และการเขียน

จากผลของการศึกษาการใช้วิธีการสอนแบบโฟนิกส์ต่อความสามารถในการอ่าน และเขียนของนักเรียนพบว่า หลังจากทดลองสอนโดยใช้วิธีการสอนแบบโฟนิกส์พบว่าในภาพรวม นักเรียนกลุ่มตัวอย่างต่างมีพัฒนาการทางการเรียนที่ดีขึ้นถึงแม้ว่าผลคะแนนการทดสอบความคงทนจะลดลงเมื่อเปรียบเทียบกับคะแนนหลังเรียนและลดลงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ หากพิจารณาในรายละเอียดจะพบว่าการสอนโฟนิกส์ส่งผลต่อทักษะการรู้จำคำ (word recognition) ของนักเรียนมากที่สุด ตามด้วยทักษะการอ่านระดับคำ (word pronunciation) กล่าวคือนักเรียนสามารถระบุคำศัพท์ตามที่ได้ยินได้ถูกต้องและอ่านคำศัพท์สั้นๆ ได้ ผลของการวิจัยนี้สอดคล้องกับผลการวิจัยของ Brackemyer, Fuca & Suarez (2001) ที่พบว่าวิธีการสอนแบบโฟนิกส์ช่วยให้นักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 มีทักษะในการอ่านที่ดีขึ้น โดยเฉพาะพัฒนาทางการรู้จำคำ (word recognition) และการอ่านคล่อง (reading fluency)

การที่นักเรียนที่เรียนการอ่านภาษาอังกฤษโดยใช้วิธีโฟนิกส์มีความสามารถในการรู้จำคำได้ดีกว่าการอ่านออกเสียงระดับคำอาจเป็นเพราะเหตุผลหลักๆ 3 ประการ เหตุผลประการแรกอาจเป็นเพราะนักเรียนเรียนรู้การใช้ความสัมพันธ์ระหว่างตัวอักษรและเสียงในการผสมเสียงให้เป็นคำอ่านตามรูปแบบของคำศัพท์หรือตามกฎที่เรียนมาได้ (Cooke, Slee & Young, 2008) และผลจากการสังเกตพฤติกรรมการอ่านระหว่างเรียนของนักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างของงานวิจัยนี้พบว่านักเรียนส่วนใหญ่สามารถอ่านออกเสียงคำศัพท์ได้ดีหากเป็นคำที่ประกอบด้วยพยัญชนะ สระ พยัญชนะ (CVC) ที่มีจำนวน 1-2 พยางค์ แต่ยังคงมีปัญหาในการอ่านออกเสียงคำที่มีสระผสม (diphthongs) เช่นคำว่า field, friend, playground เป็นต้น มีนักเรียนเพียงส่วนน้อยเท่านั้นที่สามารถอ่านได้จนถึงข้อความระดับประโยคสั้นๆ ซึ่งบางคนอ่านได้คล่องบางคนอ่านได้ค่อนข้างช้า ข้อค้นพบนี้ตรงกับผลการสัมภาษณ์นักเรียนที่ได้คะแนนสอบระดับปานกลางซึ่งเป็นประชากรส่วนใหญ่ที่ตอบว่าในกรณีที่เป็นคำที่ไม่รู้จักนักเรียนสามารถอ่านคำมีตัวสะกดที่ตรงกับเสียงและประโยคสั้นๆ ได้ และใช้วิธีสะกดคำอ่านในใจก่อนอ่านออกเสียง และจะอ่านได้ช้าหากเป็นคำที่เป็นสระผสม ซึ่งผลการศึกษาที่สอดคล้องกับผลการศึกษาของ Connelly, Johnston, & Thompson (2001) ที่พบว่านักเรียนที่ได้รับวิธีการสอนอ่านแบบโฟนิกส์สามารถอ่านคำที่มีเสียงและตัวอักษรตรงตามกฎได้ แต่จะไม่สามารถอ่านคำที่มีตัวสะกดที่ไม่เป็นไปตามกฎ นอกจากนี้ยังพบจากการสัมภาษณ์อีกว่าสาเหตุที่นักเรียนทำแบบทดสอบด้านการรู้จำคำได้สูง เนื่องจากนักเรียนเทียบเสียงที่

ไต่ยีนกับตัวอักษร และสะกดคำ ซึ่งแสดงให้เห็นว่านักเรียนได้ใช้ความสัมพันธ์ของเสียงและตัวอักษรมาประยุกต์ในการอ่านตามที่ได้เรียนจากวิธีสอนแบบโฟนิกส์ ส่วนนักเรียนกลุ่มที่ได้คะแนนต่ำนั้นทำข้อสอบโดยการเดา ดังปรากฏในตัวอย่างการให้เหตุผลของนักเรียน เช่น

“ตอนทำข้อสอบพยายามเทียบเสียง ถ้าไต่ยีนเสียงเทอะ ก็พยายามหาคำที่ขึ้นต้นด้วยตัว t ถ้าหาไม่เจอก็เดาเลย บางครั้งขอคูของเพื่อน”

ค.ญ.กึ่ง (นักเรียนที่ได้คะแนนต่ำ)

“ครั้งแรกต้องหาเสียงที่มีอักษรตรงกับคำที่ไต่ยีน แล้วจับเสียงสระให้ได้ แล้วลองสะกดดูว่าใช่หรือไม่ ถ้าสะกดไม่ได้ ก็ลองเดาหาคำที่ใกล้เคียงที่สุด”

ค.ญ. มา (นักเรียนที่ได้คะแนนระดับปานกลาง)

เหตุผลประการที่สองคือระยะเวลาและวิธีการสอนโฟนิกส์ของผู้วิจัย ในการศึกษาครั้งนี้ผู้วิจัยได้ใช้วิธีการสอนโฟนิกส์แบบสังเคราะห์ (synthetic phonics) ตามข้อเสนอแนะของ National Reading Panel (2000) นั่นคือ การสอนให้นักเรียนรู้จักแยกเสียงของตัวอักษรและผสมเสียงให้อ่านออกเสียงเป็นคำที่มีความหมาย (recognizable word) นอกจากนั้นการสอนโฟนิกส์แบบสังเคราะห์ยังมีความเหมาะสมกับระดับความสามารถของนักเรียนกลุ่มตัวอย่าง ดังที่ Shefelbine (1996 อ้างถึงใน Foes & Sloan, 1999) และ Johnston & Watson (2004) ได้กล่าวไว้ว่าการสอนโฟนิกส์แบบสังเคราะห์นั้น ผู้สอนต้องฝึกให้นักเรียนเรียนรู้ความสัมพันธ์ของเสียงและตัวอักษรเพื่อเชื่อมโยงต่อไปเป็นการสะกดคำ และยังเป็นวิธีการที่เหมาะสมกับนักเรียนที่เพิ่งเริ่มเรียนและมีความรู้ด้านเสียงตัวอักษรน้อย ซึ่งนักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างนี้ก็เป็นผู้เรียนที่มีลักษณะดังกล่าวและยังเรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศอีกด้วย ผู้วิจัยได้ใช้วิธีดังกล่าวในชั้นการสอนปรับพื้นฐาน โดยเริ่มจากให้นักเรียนรู้จักตัวอักษร (alphabetical knowledge) รวมถึงมีพื้นฐานของเสียงตัวอักษร (phonemic awareness) ตลอดจนหลักการผสมเสียงและสังเคราะห์เสียง ซึ่งสามารถกล่าวได้ว่าในชั้นการสอนปรับพื้นฐานนั้น นักเรียนกลุ่มประชากรสามารถอ่านคำศัพท์ได้โดยการออกเสียงและผสมตัวอักษรออกมาในระดับคำแบบพยัญชนะ สระ พยัญชนะ (CVC) เช่น dog, bin, cup เป็นต้น และจากการที่นักเรียนกลุ่มประชากรมีความรู้พื้นฐานทางภาษาอังกฤษน้อย ผู้วิจัยต้องขยายเวลาของการปรับพื้นฐานเป็น 8 ชั่วโมง จากเดิมที่วางแผนไว้เพียง 4 ชั่วโมง ทั้งนี้เพื่อให้นักเรียนสามารถอ่านสะกดคำที่เป็นพยัญชนะ สระ พยัญชนะ (CVC) ได้ ซึ่งเวลา 4 ชั่วโมงแรกนั้นเป็นการสอนให้นักเรียนรู้จักอักษรและเสียงตัวอักษร ในการสอนปรับพื้นฐาน 2 ชั่วโมงแรกนั้น ผู้วิจัย

สังเกตเห็นว่านักเรียนยังจำชื่อตัวอักษรภาษาอังกฤษได้ไม่ครบทุกตัว และยังสับสนระหว่างชื่อตัวอักษรและเสียงตัวอักษร ทั้งนี้อาจเป็นเพราะมีตัวอักษรจำนวนมากเกินกว่าที่จะจำได้ในระยะเวลาอันจำกัด เวลาที่มีทั้งหมด 35 ชั่วโมงจึงไม่เพียงพอสำหรับการฝึกฝนของนักเรียนให้บรรลุวัตถุประสงค์ของการสอนได้ จากที่กล่าวมาแล้วข้างต้นจะเห็นได้ว่าระยะเวลาในการทดลองอาจเป็นปัจจัยร่วมที่ทำให้การสอนไม่บรรลุวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ ทั้งนี้เพราะการสอนอ่านโฟนิกส์อย่างเป็นระบบให้ได้ผลดีนั้นต้องใช้เวลานานพอสมควร เช่นในการศึกษาของของ Johnston & Watson (2004) ซึ่งได้สอนตัวอักษรและเสียงของตัวอักษรให้กับนักเรียนอายุ 5 ขวบ วันละ 20 นาที ทุกๆวัน รวมระยะเวลา 16 สัปดาห์ นักเรียนจึงจะสามารถอ่านคำศัพท์ออกเสียงและผสมตัวอักษรที่เป็นพยัญชนะ สระ พยัญชนะ (CVC) ได้

เหตุผลประการสุดท้ายที่น่าจะเป็นคำอธิบายว่านักเรียนบางคนเรียนรู้ช้า อาจมาจากความไม่ใส่ใจในการเรียน จากการสังเกตพฤติกรรมระหว่างเรียนนั้นยังพบว่ามึนักเรียนส่วนหนึ่งที่ยังขาดความรู้พื้นฐานด้านเสียงและตัวอักษร เนื่องจากไม่ได้ให้ความสนใจระหว่างเรียนไม่ได้ปฏิบัติตามที่ครูสอน ชอบพูดคุยระหว่างเรียนและมีช่วงความสนใจต่อบทเรียนสั้นมาก และตรงกับผลสัมภณณ์นักเรียนที่ได้คะแนนสอบระดับต่ำที่ตอบว่ายังจำชื่อตัวอักษรภาษาอังกฤษได้ไม่หมด อ่านคำศัพท์ได้เฉพาะบางคำที่จำได้ เช่น dog, pen, bag ดังตัวอย่างการให้สัมภณณ์ของนักเรียน เช่น

“ผมอ่านคำภาษาอังกฤษเฉพาะคำที่จำได้ที่สั้นๆ แบบ dog, book, hen ขนาดตัวอังกฤษยังจำชื่อไม่ได้ทุกตัวเลย”

ด.ช. เลาะ (นักเรียนที่ได้คะแนนต่ำ)

หลังจากการสอนปรับพื้นฐานแล้ว 8 ชั่วโมง โดยที่นักเรียนส่วนใหญ่มีความรู้ด้านตัวอักษร การออกเสียง และอ่านคำพยางค์เดียวที่มีตัวสะกดแบบพยัญชนะ สระ พยัญชนะ ได้แล้ว ผู้วิจัยจึงเริ่มสอนเนื้อหาหลักที่ได้ออกแบบให้ตรงตามหลักสูตรกระทรวงศึกษาธิการ ซึ่งเป็นการเรียนเกี่ยวกับบริบทที่อยู่รอบๆ ตัว ประกอบด้วยบทเรียน 3 บท ได้แก่ At School, People around Us, Food and Drinks แต่ละบทเรียนมีคำศัพท์เป้าหมายที่มีความหมายบรรจุอยู่ตามความเหมาะสมของเนื้อหา ซึ่งกลายเป็นข้อจำกัดของการสอนทำให้ไม่สามารถสอนได้ตามลำดับการสอนโฟนิกส์แบบสังเคราะห์ได้ เช่นเนื้อหาในบทที่ 1 ทำให้ผู้วิจัยต้องสอนคำศัพท์ที่ขึ้นต้นด้วยเสียงผสม และมีสระผสม เช่นว่า study, student, school, field ทำให้กลายเป็นวิธีการสอนโฟนิกส์แบบสอดแทรกใน

บทเรียน (embedded phonics) ซึ่งวิธีนี้เป็นการสอนโฟนิกส์แบบแทรกหรือผสมผสานในบทเรียน เมื่อมีคำศัพท์ที่มีปัญหาในการออกเสียง จึงทำให้ผู้วิจัยไม่สามารถสอนอย่างเป็นระบบและไม่เป็นไปตามขั้นตอนการสอนโฟนิกส์ทั่วไป ดังที่ Bowey (2006) ได้เสนอแนะไว้ว่าต้องเริ่มสอนจากความเข้าใจหลักการของตัวอักษร (alphabetic principle) และต่อมาจึงเรียนความสัมพันธ์ระหว่างเสียงและตัวอักษร ตามด้วยของตัวอักษรผสมเช่น ng, th, ch, ck, sh, ai, ea, ee, er, ie, oo, oe, or, ow, ue เป็นต้น ซึ่งขั้นตอนนี้สามารถต่อด้วยกฎของ silent หรือคำคล้องจอง ตามด้วยการสอนสระผสม เช่น ai, ee, ea, ie, oe, และ ue นอกจากนั้นจากการวิเคราะห์ข้อมูลย้อนหลัง ซึ่งให้เห็นว่าในการสอนคำดังกล่าว (study, student, school, field) ผู้วิจัยสอนคำที่มีเสียงพยัญชนะเสียงสระที่มีเสียงเหมือนกันและต่างกัน รวมถึงการสอนคำที่มีพยัญชนะต้นเหมือนกันและตามด้วยสระตัวเดียวกันแต่ออกเสียงต่างกัน (study, student) ในบทเรียนเดียวกัน และในระหว่างการสอนผู้วิจัยมิได้เสริมแรงหรือยกตัวอย่างคำที่การอ่านลักษณะใกล้เคียงกับการอ่านคำดังกล่าว ผลการสอนในครั้งนี้จึงไม่ประสบความสำเร็จเท่าที่ควร ซึ่งตรงกับความเห็นของนักเรียนที่ได้จากการสัมภาษณ์ดังนี้

“ตอนเรียนแรกๆ เริ่มอ่านคำที่มีสระตัวเดียวได้ เช่นคำว่า fin คำว่า hen แต่พอเริ่มอ่าน English หรือ field เริ่มอ่านไม่ออกแล้ว เพราะสะกดคำอ่านไม่ถูก ”

ด.ญ.สาว (นักเรียนที่ได้คะแนนปานกลาง)

“ภาษาอังกฤษทำไมอ่านยากจัง มีกฎให้จำเยอะมากเกินไป โดยเฉพาะ ea ที่ครูให้จำเยอะมากๆ ที่จำได้คำว่า bread แต่พอ ea อีกคำอ่านว่า teacher bed, map, bag, com, book แต่พอเรียนต่อเริ่มเริ่มเหมือนเรียนกลับไปมา เดี่ยวยาก เดี่ยวง่าย”

ด.ญ.ดา (นักเรียนที่ได้คะแนนสูง)

ทักษะที่จะอภิปรายต่อมาก็คือทักษะการเขียนซึ่งเป็นทักษะที่จัดได้ว่านักเรียนทำคะแนนได้น้อยที่สุด ไม่ว่าจะเป็นการเขียนระดับคำหรือการเขียนบรรยายสั้นๆ ซึ่งผลการทดลองครั้งนี้สอดคล้องกับผลการวิจัยของ Cunningham, Perry, Stanovich, & Share (อ้างถึงใน Bowey, 2006) ที่อธิบายไว้ว่าการเขียนสะกดคำภาษาอังกฤษเป็นสิ่งที่ยาก เนื่องจากหน่วยเสียงเดียวกันสามารถเขียนได้หลายรูปแบบ ผลการทดสอบของงานวิจัยนี้สอดคล้องกับผลการสังเกตพฤติกรรมและผลการสัมภาษณ์ที่พบว่านักเรียนเขียนคำศัพท์เป้าหมายได้ถูกต้องน้อยมาก และเขียนได้เฉพาะคำสั้นๆ หรือคำที่มีเสียงตรงตามรูปของตัวอักษร เช่น คำว่า football, big, dad และพบว่านักเรียนสามารถสะกดคำอ่านของคำเหล่านั้นได้ถูกต้องขณะเรียน แต่เมื่อสอบเขียนตามคำบอก นักเรียนที่เขียนผิดเขียนออกมาเป็นรูปคำที่ผิด เช่น do เขียนเป็น du ทั้งนี้ให้นักเรียนให้เหตุผลว่าเพราะใช้

หลักการเทียบเสียงของโฟนิกส์ (ตัวอักษร u ออกเสียงเป็น อู) หรือคำว่า school นักเรียนเขียนเป็น skool เป็นเพราะใช้วิธีการเทียบเสียงแบบโฟนิกส์ที่เรียนมาว่า c ออกเสียง /k/ แต่นักเรียนที่เขียนถูกให้สัมภาษณ์ว่าเขียนคำนี้ได้ถูกต้องเพราะใช้วิธีการท่องศัพท์ จากผลการสัมภาษณ์นักเรียนที่มีระดับคะแนนสูงและกลางพบว่า นักเรียนสามารถเขียนคำศัพท์ระดับคำสั้นๆ ตามที่เรียนมาได้ แต่บางครั้งต้องใช้เวลาในการสะกดนานมีทั้งเขียนถูกและผิด รวมถึงสับสนคำที่ต้องใช้สระผสม เช่น คำว่า bread เขียนเป็น bred คำว่า friend เขียนเป็น fren เป็นต้น กล่าวได้ว่าการที่นักเรียนจะเขียนคำศัพท์ได้นั้นต้องเริ่มจากการมีความรู้ด้านตัวอักษร ต่อไปจนถึงเสียงของตัวอักษร กฎของการออกเสียง (Clark, 1988 อ้างถึงใน Roberts & Meiring, 2006) ผลการทดลองครั้งนี้แตกต่างจากผลการวิจัยของ Yen (2004) ที่พบว่าการสอนอ่านโดยวิธีโฟนิกส์สามารถทำให้นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ในประเทศไต้หวันซึ่งไม่มีความรู้ด้านโฟนิกส์มาก่อน สามารถอ่านและเขียนคำศัพท์ได้อย่างถูกต้องโดยใช้ระยะเวลาในการสอนรวมทั้งสิ้น 20 ชั่วโมง (12 ชั่วโมงแรกสอนโฟนิกส์ 8 ชั่วโมงหลังเป็นการฝึกอ่านระดับประโยคและเนื้อเรื่อง)

จากที่อภิปรายข้างต้น สามารถอนุมานได้ว่า สาเหตุที่นักเรียนยังมีความสามารถในการเขียนต่ำนั้นอาจเป็นเพราะกิจกรรมการสอนที่มุ่งเน้นให้นักเรียนฝึกอ่านมากกว่าการเขียน และกิจกรรมการฝึกเขียนที่ใช้ยังไม่เพียงพอ เพราะในการทดลองนี้ผู้วิจัยเป็นตัวอย่างในการเขียนน้อย เช่นเมื่อให้นักเรียนสะกดคำก็ควรเขียนคำนั้นให้นักเรียนดูบนกระดานเพื่อให้นักเรียนได้เห็นความสัมพันธ์ของคำที่นักเรียนออกเสียงได้กับตัวสะกด ดังที่ Clifford (1997 อ้างถึงใน Dahl & Scharer, 2000) และ Johnston & Watson (2004) เสนอแนะไว้ว่าการเขียนสาธิตการเขียนคำศัพท์บนกระดานหรือการใช้ตัวอักษรแม่เหล็กแปะบนกระดานพร้อมกับการออกเสียงไปด้วยระหว่างที่เขียนเป็นการช่วยให้ผู้เรียนวัยเด็กได้เห็นสิ่งที่ป็นรูปธรรมมากกว่าการออกเสียงซึ่งเป็นนามธรรม และเพื่อให้นักเรียนรู้กระบวนการคิดของครูว่าขณะที่เขียนนั้นต้องคิดอย่างไร นอกจากนี้ในการทดลองนี้ผู้วิจัยมีแบบฝึกหัดที่เน้นให้นักเรียนได้ฝึกเขียนน้อยมาก ซึ่งแตกต่างจากการวิจัยของ Garfield (1996 อ้างถึงใน Dahl & Scharer, 2000) ที่ได้สอนทั้งการสอนอ่านและเขียนเท่าๆ กัน พร้อมกับให้นักเรียนฝึกฝนการใช้โฟนิกส์ในบริบทที่เป็นการเขียนระดับข้อความ

สำหรับความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจนั้น พบว่านักเรียนมีคะแนนสอบสูง ซึ่งผลของการวิจัยนี้สอดคล้องผลการศึกษาของ Curtis 1980; Stanovich 1990; Vellution 1991 (อ้างถึงใน Connelly, Johnston, & Thompson, 2001) และได้อธิบายเพิ่มเติมว่าทักษะการรู้จำคำ (word recognition) เป็นเครื่องมือทำนายความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจที่ดีที่สุด เนื่องจากความสัมพันธ์จากทักษะการรู้จำคำนั่นเอง แต่เมื่อเปรียบเทียบผลการสอบกับข้อมูลเชิง

คุณภาพที่ได้จากการสังเกตพฤติกรรมการเรียนและการสัมภาษณ์ผู้เรียน ผู้วิจัยพบว่าความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจที่ได้จากการทดสอบนั้นไม่สอดคล้องกับความสามารถจริงของนักเรียน ซึ่งวัดจากการสังเกตพฤติกรรมระหว่างเรียนจากข้อสังเกตบางประการ กล่าวคือ ขณะสอนพบว่านักเรียนส่วนใหญ่สามารถบอกความหมายคำศัพท์ระดับคำได้ แต่เมื่อพบคำศัพท์เดิมในระดับประโยคกลับมีนักเรียนจำนวนน้อยมากที่สามารถบอกความหมายของคำ/ประโยคได้อย่างสมบูรณ์ ระหว่างที่ทำแบบฝึกหัดการอ่านเพื่อความเข้าใจซึ่งนักเรียนจะใช้เวลาในการทำแบบฝึกหัดในการอ่านที่มีมีความยาวประมาณ 100 คำ เกินกว่า 1 ชั่วโมงและซักถามทั้งครูและเพื่อนนักเรียนด้วยกันตลอดเวลา และสอดคล้องกับผลสัมภาษณ์นักเรียนที่ได้คะแนนสอบระดับปานกลางซึ่งเป็นประชากรส่วนใหญ่ที่ตอบว่านักเรียนต้องใช้เวลาในการอ่านเพื่อทำความเข้าใจเนื้อเรื่อง ซึ่งยังเข้าใจได้ไม่หมด เพราะไม่รู้ความหมายของคำศัพท์

ปัญหาการอ่านเพื่อความเข้าใจของนักเรียนที่ไม่ได้พัฒนาความสามารถได้นั้น อาจเกิดจากนักเรียนไม่เคยได้รับการสอนและทำแบบฝึกหัดการอ่านเพื่อความเข้าใจมาก่อน รวมถึงการสอนการอ่านเพื่อความเข้าใจในการทดลองครั้งนี้ ซึ่งผู้วิจัยได้ทำการสอนเพียงหนึ่งคาบเท่านั้น ซึ่งมีเนื้อเรื่องและแบบฝึกหัดให้นักเรียนได้ฝึกฝนเพียงแค่ครั้งเดียว จึงเป็นการสอนที่มีจำนวนความถี่น้อยมากทำให้การสอนนั้นไม่ได้ประสบความสำเร็จ ดังผลการศึกษาของ Chall, 1997 (อ้างถึงใน Connelly, Johnston, & Thompson, 2001) พบว่าการสอนโฟนิกส์นั้นใช้เวลาถึง 2 ปีเพื่อให้นักเรียนพัฒนาถึงขั้นความสามารถทางการอ่านเพื่อความเข้าใจ อนึ่งการสอนทักษะนี้ในชั้นการใช้คำถามเพื่อตรวจสอบความรู้ความเข้าใจจากการอ่านเรื่อง Connelly, Johnston, & Thompson (2001) ได้เสนอให้มีการใช้ประโยคคำถามลักษณะ Wh-questions เช่น What is the lion doing?, Where do the monkeys live? นอกจากนี้ในการสอนโฟนิกส์ต้องมีการแทรกกิจกรรมการอ่านเพื่อความเข้าใจ 2-3 ครั้งต่อสัปดาห์ แต่ถึงกระนั้นในชั้นการสอนของผู้วิจัยไม่ได้ใช้คำถามลักษณะนี้ แต่ใช้การตรวจสอบความเข้าใจโดยใช้คำถามแบบภาษาไทยจึงทำให้นักเรียนไม่คุ้นชิน และทำแบบฝึกได้ไม่เพียงพอ รวมถึงกิจกรรมการอ่านที่แทรกในการสอนโฟนิกส์เป็นเพียงการฝึกอ่านแค่ระดับประโยคสั้นๆและตรวจสอบความเข้าใจอย่างง่าย เช่น His favorite subject is English. แต่ครูไม่ได้ถามความเข้าใจโดยใช้ประโยคคำถาม Wh-questions จึงทำให้สอนไม่ได้ครบกระบวนการสอนอ่านเพื่อความเข้าใจ

สาเหตุประการต่อมาอาจเกิดจากลักษณะของข้อสอบแบบปรนัย ทำให้ง่ายต่อการเดาข้อสอบดังผลสัมภาษณ์ของนักเรียนดังนี้

“ผมอ่านเรื่องไม่ออกเลย ไม่รู้เรื่องซักรักตัวที่ทำเสร็จเดาทั้งนั้น บางข้อก็แอบดูของเพื่อนด้วย”

ค.ช. ยา (นักเรียนที่ได้คะแนนต่ำ)

“ตอนทำข้อสอบที่ครูให้อ่านเรื่องยาวๆ หนูอ่านไม่ออกเลยคะ เจอคำที่ครูเคยสอนด้วย แต่อ่านไม่ออก แปลไม่ถูก แต่โชคคือข้อสอบเป็นกากบาทเลยเดาได้ แล้วเพื่อนก็ให้ลอกด้วยคะ”

ค.ญ. กิ่ง (นักเรียนที่ได้คะแนนต่ำ)

นอกจากนั้นการที่ข้อสอบทดสอบความเข้าใจมีเพียง 10 ข้อ (ตอนละ 5 ข้อ) ซึ่งถือว่าน้อยมาก เมื่อคำนวณค่าเฉลี่ยเป็นจำนวนร้อยละ ผลคะแนนที่ได้จึงออกเป็นค่าตัวเลขที่สูง ทำให้ผลคะแนนไม่สะท้อนกับความสามารถที่แท้จริงของนักเรียน

2. ความจำระยะยาวกับการเรียนรู้แบบ implicit knowledge/explicit learning

ผลการศึกษาพบว่าโดยภาพรวมนั้นความสามารถทางการอ่านและการเขียนของนักเรียนลดลงโดยเฉพาะการอ่านและเขียนในระดับประโยค แต่ความสามารถด้านการอ่านเพื่อความเข้าใจเพิ่มขึ้น ถึงแม้จะเป็นที่ยอมรับกันว่าผู้เรียนมีความสามารถในการจำลดลงเมื่อผ่านการเรียนไปแล้วระยะหนึ่ง (Atkinson & Shiffrin, 1968 อ้างถึงใน Craik & Watkins, 1973) แต่จากการศึกษาครั้งนี้ ผู้วิจัยจะอ้างอิงแนวคิดและทฤษฎีการสังเกตของ Schmidt (1990) และ Ellis (1997) ในการอธิบายสาเหตุหลักๆของการที่นักเรียนกลุ่มประชากรมีความสามารถในการจำลดลง ดังนี้

จากทฤษฎีการสังเกตของ Schmidt (1990) ที่กล่าวว่า การสังเกตมีบทบาทสำคัญในการเรียนภาษาอังกฤษ ผู้เรียนภาษาที่สองจะไม่มีการเรียนรู้รูปแบบและลักษณะของภาษา หากไม่มีการสังเกต และแนวคิดดังกล่าวสอดคล้องแนวคิดของ Ellis (1997) เกี่ยวกับการสังเกตที่ช่วยให้เกิดการเรียนรู้ 3 ประการคือ 1. การสังเกต (Noticing) คือ การให้ความสนใจต่อสิ่งที่จะเรียนรู้ (Input) 2. การเปรียบเทียบ (Comparing) คือ การเปรียบเทียบความรู้เดิมกับความรู้ที่ได้รับ และ 3. การนำไปใช้ (Integrating) คือ การที่ผู้เรียนสามารถสร้างความรู้ของตนเองที่ได้จากการสังเกต นอกจากนี้ Schmidt (1990) ยังเสนอแนวความคิดว่าการสังเกตที่เกิดขึ้นระหว่างการเรียนรู้นั้นจะเกิดได้ก็ต่อเมื่อมีปัจจัยต่างๆ ดังนี้ 1. การสอน (instruction) เป็นปัจจัยสำคัญที่ช่วยให้ผู้เรียนสังเกตเห็น โครงสร้างหรือลักษณะทางภาษา 2. ความถี่ของการได้พบตัวภาษาและโอกาสในการฝึก

(frequency) ที่ผู้เรียนได้พบจากการสอนหลายๆ ครั้งและการฝึกพูดซ้ำๆ ทำให้โอกาสในการสังเกตเกิดได้ง่ายขึ้น 3. ลักษณะเด่นของภาษา (unusual features) ช่วยเพิ่มโอกาสในการสังเกตง่ายยิ่งขึ้น 4. ระดับทักษะความสามารถ (skill level) ของผู้เรียนแต่ละคนในการสังเกตที่แตกต่างกัน เอื้อต่อการเปรียบเทียบโครงสร้างทางภาษาที่เรียนผ่านมากับสิ่งที่เรียนมาใหม่ 5. ความท้าทายของชิ้นงาน (task demands) หมายถึง ชิ้นงานที่ออกแบบขึ้นเพื่อท้าทายให้ให้ผู้เรียนต้องการฝึกหัดการใช้ภาษา และ 6. ความรู้เดิมทางภาษา (existing linguistic knowledge) เป็นความรู้ที่มีอยู่เดิมของผู้เรียนมีส่วนช่วยให้ผู้เรียนสังเกตเห็นโครงสร้างทางภาษาได้ง่ายยิ่งขึ้น

จากการวิเคราะห์ขั้นตอนและองค์ประกอบของการสอนของผู้วิจัยโดยการเปรียบเทียบกับปัจจัยทั้ง 6 ประการข้างต้น พบว่าประการแรกคือ การสอน การทดลองครั้งนี้มุ่งเน้นการฝึกให้นักเรียนอ่านและสะกดคำศัพท์จากบัตรตัวอักษร (flashcard) ซึ่งเป็นการเน้นความรู้ในระดับตัวอักษร (alphabetical knowledge) และระดับหน่วยเสียง (phonemic representation) มากกว่าการใช้บัตรรูปภาพ (picture card) เพื่อให้นักเรียนจำความหมายของคำศัพท์ได้ ซึ่งกระบวนการสอนดังกล่าวนี้ Craik (2002) รวมทั้ง Craik & Watkins (1973) ได้แสดงความเห็นไว้ว่า การฝึกบ่อยๆ (rehearsal) จะส่งผลต่อการที่ความจำระยะสั้นเปลี่ยนเป็นความจำระยะยาวได้ก็ต่อเมื่อการฝึกนั้นเป็นการฝึกอย่างมีความหมาย และการที่นักเรียนในการทดลองนี้ยังไม่สามารถพัฒนาความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจได้นั้นอาจเป็นเพราะนักเรียนจำความหมายของคำศัพท์ไม่ได้ถึงแม้จะออกเสียงคำนั้นๆ ได้ ดังที่ Eldredge, Quinn & Butterfield (2001) ได้กล่าวไว้ว่าความรู้ด้านคำศัพท์มีความสัมพันธ์กับการอ่านเพื่อความเข้าใจ

ประการที่สองคือความถี่ของการได้พบตัวภาษาและโอกาสในการฝึก ในการทดลองครั้งนี้นักเรียนได้เรียนภาษาอังกฤษเพียงสัปดาห์ละ 2 ชั่วโมง และได้มีโอกาสทบทวนความรู้เฉพาะในชั่วโมงเรียนเท่านั้น ซึ่งข้อมูลเกี่ยวกับการขาดโอกาสในการทบทวนนั้นสอดคล้องกับข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์ของนักเรียนที่พบว่า มีเพียงนักเรียนที่ได้คะแนนระดับสูงและปานกลางเพียงบางส่วนที่กลับไปทบทวนบทเรียนจากสมุดที่จดหรือหัดอ่านคำที่อ่านไม่ได้ในห้องเรียน ดังคำสัมภาษณ์ของนักเรียนต่อไปนี้

“กลับไปทวนคำศัพท์ที่บ้านบางครั้ง วันไหนที่เรียนอังกฤษจะนึกอยากอ่าน จะเอาคำที่อ่านหรือเขียนไม่ได้มาหัดเอง”

ค.ญ. เสา (นักเรียนที่ได้คะแนนปานกลาง)

“ไม่เคยกลับไปอ่านคำศัพท์ที่เรียนมาเลย จ๊ี้เกียจอ่าน พ่อแม่ก็ไม่ได้สั่งให้อ่านด้วย”

ค.ช. หมาน (นักเรียนที่ได้คะแนนต่ำ)

หากจะพิจารณาถึงปริมาณการฝึกในห้องเรียนนั้น ถึงแม้ผู้วิจัยจะมีแบบฝึกหัดแต่ละทักษะให้นักเรียนฝึกแต่ก็ยังไม่ฝึกไม่บ่อยครั้ง เช่น มีแบบฝึกทักษะการอ่านเพื่อความเข้าใจให้นักเรียนฝึกทำเพียงหนึ่งแบบฝึกหัดต่อการเรียนหนึ่งบทเรียนเท่านั้น หรือมีแบบฝึกหัดเขียนคำศัพท์เพียง 1 หรือ 2 แบบฝึกหัดต่อการเรียนการออกเสียงและความหมายของคำศัพท์แต่ละชุดเท่านั้น และในแต่ละแบบฝึกหัด นักเรียนมีโอกาสฝึกเขียนระดับประโยคเพียง 1 ครั้งต่อคำ (เช่น The school is next to the hospital.) ซึ่งจะเห็นได้ว่าความถี่ของการฝึกเขียนคำศัพท์เป้าหมาย (school, next to, และ hospital) ไม่มากพอที่จะทำให้เด็กเกิดการเรียนรู้จากการสังเกตและจดจำแล้วถ่ายโอนความรู้นั้นให้อยู่ในความจำระยะยาวได้ ดังที่ Waugh & Norman (1965 อ้างถึงใน Craik & Watkins, 1973) เสนอว่าการทำซ้ำๆ (rehearsal) ทำให้ผู้เรียนได้เก็บข้อมูลในรูปแบบของความจำระยะสั้น (short-term store) และทำให้เกิดการถ่ายโอนข้อมูลเหล่านั้นเป็นข้อมูลความจำระยะยาวที่ถาวร (permanent long-term store) และความเห็นของ Atkinson & Shiffrin (1968 อ้างถึงใน Craik & Watkins, 1973) ก็ยังสอดคล้องความเห็นของ Waugh & Norman ที่กล่าวว่าหน้าที่หลักของการฝึกซ้อม (rehearsal) คือการเก็บหรือบันทึกข้อมูลในปริมาณน้อยไว้ในความทรงจำระยะสั้นโดยการฝึกซ้อมบ่อยๆ และการที่ข้อมูลใดๆ ที่อยู่ในรูปของความจำระยะสั้นสามารถถ่ายโอนไปเป็นความจำระยะยาว

ประการที่สามได้แก่ลักษณะเด่นของภาษา (unusual features) การทดลองสอนด้วยวิธีโฟนิกส์ในตอนต้นนั้นเป็นไปตามลำดับการสอนคือเริ่มสอนจากง่ายไปยาก ทำให้นักเรียนได้ฝึกสังเกตรูปแบบของภาษาที่ชัดเจนและง่ายต่อการสะกดคำอ่าน เช่น bat, rat, hat ซึ่งผู้วิจัยได้ทำอักษรที่เสียงส่วนท้ายพยางค์ (rime) ให้เป็นสีแดงเพื่อให้นักเรียนสังเกตเห็น โครงสร้างของเสียงส่วนท้ายพยางค์ เพื่อช่วยให้ง่ายต่อการอ่านสะกดคำ การเน้นส่วนของคำดังกล่าวสอดคล้องกับความเห็นของ Widowson (1975 อ้างถึงใน Ellis, 1997) ที่กล่าวไว้ว่าการที่ข้อความหรือคำมีลักษณะโครงสร้างที่แปลกนั้นจะดึงดูดความสนใจนักเรียนจากสัญลักษณ์เหล่านั้น และจากผลการสังเกตพฤติกรรม

ระหว่างเรียนและการให้สัมภาษณ์ของนักเรียนพบว่านักเรียนส่วนใหญ่สามารถอ่านคำศัพท์สั้นๆ ที่เป็นพยัญชนะ สระ พยัญชนะ (CVC) ได้ โดยการสังเกตตัวอักษรและเทียบเสียง ดังนี้

“ก่อนจะอ่านผมจะดูตัวภาษาอังกฤษตัวแรกแล้วก็ตัวหลังสุด ก่อนแล้วนี่ก็เสียงของมัน แล้วมาผสมรวมกับสระ อ่านได้บ้างไม่ได้บ้างปนกันไป”

ด.ช. นนท์ (นักเรียนที่ได้คะแนนปานกลาง)

“คำไหนที่ครูให้อ่านช้าบ่อยๆ เหมือนตัวสีแดงๆ ที่เจอตอนเรียน ส่วนใหญ่หนูจะอ่านได้หมด อ่านไม่ได้บางคำ แต่ก็ลองสะกดเทียบเสียงดู ถ้าคุ้นๆ เหมือนที่เคยอ่านน่าจะอ่านถูกหรือผิดปนไป”

ด.ญ. ชีร่า (นักเรียนที่ได้คะแนนปานกลาง)

แต่เมื่อเข้าสู่บทเรียนคำศัพท์ที่เรียนไม่ได้เป็นไปตามลำดับชั้นการสอน เช่น คำว่า *play*, *English*, และ *math* คำเหล่านี้มีทั้งคำที่เป็นคำควบกล้ำ (cluster) และคำที่มีเสียงลักษณะพิเศษ แต่ด้วยข้อจำกัดที่ต้องนำคำที่ไม่เป็นไปตามลำดับของการสอนเหล่านี้มาสอนในชั่วโมงแรกของบทเรียนหลังจากผ่านการเรียนปรับพื้นฐานแล้ว 8 ชั่วโมง และด้วยข้อจำกัดด้านเวลาเรียนซึ่งมีเพียง 2 ชั่วโมงต่อสัปดาห์ทำให้นักเรียนได้เห็นตัวอย่างของคำศัพท์ที่มีลักษณะใกล้เคียงกันน้อยมาก ประกอบกับคำศัพท์เป็นจำนวนมากที่นักเรียนต้องเรียนจึงทำให้ผู้วิจัยจะต้องเร่งทำการสอนเพื่อให้นักเรียนได้เรียนเนื้อหาครบทุกบทเรียน ถึงแม้ว่าผู้วิจัยจะเขียนคำศัพท์เป้าหมายด้วยสีแดงเพื่อให้นักเรียนได้สังเกตและจดจำโครงสร้างคำได้มากขึ้น แต่ก็ยังไม่ช่วยให้นักเรียนทุกคนเกิดการสังเกตได้ ทำให้ความสามารถของนักเรียนอยู่เพียงแค่ระดับการอ่านคำสั้นๆ และการรู้จำคำ ไม่สามารถขยายผลต่อระดับการอ่านเพื่อความเข้าใจ และพัฒนาถึงขั้นการเขียนคำศัพท์ได้

ประการที่สี่คือระดับทักษะความสามารถ (Skill level) ซึ่งกล่าวได้ว่าความสามารถของกลุ่มประชากรก่อนการทดลองนั้นอยู่ในระดับต่ำกว่าเกณฑ์ที่กระทรวงศึกษาธิการกำหนด กล่าวคือนักเรียนกลุ่มนี้ยังจำชื่อตัวอักษรภาษาอังกฤษไม่ได้และไม่รู้จักเสียงของตัวอักษรภาษาอังกฤษ ดังนั้นนักเรียนทั้งหมดจึงขาดความตระหนักในหน่วยเสียงและถึงจะมีความรู้ด้านคำศัพท์พื้นฐานมาบ้างแล้วแต่ก็ไม่มากนัก และเป็นความรู้คำศัพท์โดดๆ ที่ไม่อยู่ในบริบท ทั้งยังไม่มีพื้นฐานทางไวยากรณ์ และเมื่อเริ่มสอนปรับพื้นฐานทำให้นักเรียนได้พัฒนาความรู้เพิ่มมากขึ้น

นักเรียนเริ่มอ่านในระดับคำสั้นๆ ได้ อย่างไรก็ตามยังพบว่ายังมีกลุ่มตัวอย่างอีกส่วนหนึ่งซึ่งเป็นเพียงส่วนน้อยที่ยังขาดความตระหนักในหน่วยเสียง ทำให้ยังอ่านระดับคำไม่ได้ และเมื่อเข้าสู่บทเรียนเนื้อหาหลักจึงเป็นเรื่องยากสำหรับนักเรียนที่มีพื้นฐานด้านความตระหนักในหน่วยเสียงไม่เพียงพอที่จะสังเกตรูปแบบของตัวสะกดเพื่อนำไปสู่การอ่าน อย่างไรก็ตามถึงแม้ว่าจะมีนักเรียนที่มีพื้นฐานด้านเสียงของตัวอักษรแล้ว แต่จากสังเกตพฤติกรรมระหว่างเรียนพบว่า เมื่อผู้วิจัยนำเข้าสู่เนื้อหาหลักนักเรียนยังมีการรับรู้การสะกดคำช้า นักเรียนรู้จักสังเกตเห็นลักษณะที่โดดเด่นจากคำศัพท์ที่ครูนำมาสอนได้ แต่ในขั้นของการเปรียบเทียบนำความรู้ใหม่มาผสมผสานกับความรู้เดิมที่มีนั้นพบว่าย่ำช้ามาก มีเพียงนักเรียน 1-2 คนเท่านั้นที่มีความสามารถถึงขั้นของการเปรียบเทียบ (comparing) แล้วพัฒนาสู่การนำไปใช้ได้ (integrating) เช่น เมื่อครูสอนเสียง -ay นักเรียนสามารถอ่านคำว่า day, say, may, และ lay ได้ แต่เมื่อมีพยัญชนะควบกล้ำ (cluster) เช่น gray, play นักเรียนจะผสมคำอ่านใหม่ได้ช้ามาก

ประการสุดท้ายคือความท้าทายของชิ้นงาน (Task demands) และความรู้เดิมทางด้านภาษาของผู้เรียน (existing linguistic knowledge) การทดลองครั้งนี้ผู้วิจัยได้เตรียมแบบฝึกหัดเพื่อให้นักเรียนทบทวนความรู้หลังจากเรียนจบแต่ละหน่วยเสียงโดยใช้แบบฝึกหัดประเภทเติมตัวอักษรที่หายไป (missing words) คำละ 1 ครั้ง เช่น คำว่า b _ _ k, r _ _ m เพื่อทบทวนการสะกดคำอ่านและความหมายที่ถูกต้อง จากผลการสังเกตพบว่านักเรียนทำแบบฝึกหัดนี้ได้ดีทุกครั้งหลังเรียน แต่เมื่อเรียนชั่วโมงถัดไปผู้วิจัยจะทบทวนโดยการให้นักเรียนเขียนตามคำบอก ซึ่งนักเรียนส่วนใหญ่ก็เขียนสะกดคำไม่ได้ ปัญหานี้อาจเกิดขึ้นเพราะไม่ได้ฝึกอย่างสม่ำเสมอตั้งแต่แรก ประกอบกับแบบฝึกหัดชุดนี้มุ่งเน้นให้นักเรียนฝึกเขียนสะกดคำมากกว่าการกระตุ้นให้นักเรียนใช้ความรู้จากการเรียนด้วยวิธีการสอนแบบโฟนิกส์ และพบว่าชุดแบบฝึกหัดนี้ไม่ได้มีการออกแบบกำหนดเสียงเป้าหมายที่ต้องการให้นักเรียนฝึกอย่างชัดเจน แต่ละแบบฝึกหัดพบวาประกอบด้วยเสียงที่แตกต่างกันมากกว่า 2 เสียง เช่น ใบงานชุดที่ 5 (ภาคผนวก ก) กำหนดให้นักเรียนเติมอักษรดังนี้ school, study, table พบว่ามีเสียงที่หลากหลายนักเรียนไม่ได้ฝึกการทำซ้ำเพื่อให้เกิดความชำนาญ จึงทำให้การทำแบบฝึกหัดนี้ไม่ได้เกิดผลประโยชน์แก่นักเรียนเท่าที่ควร นักเรียนเพียงแค่ได้ทบทวนคำศัพท์ที่เรียนไปเท่านั้นซึ่งไม่ได้ก่อให้เกิดความรู้ที่ติดตัวแก่นักเรียน

นอกจากนี้พบว่าในการศึกษาคั้งนี้ไม่มีแบบฝึกหัดการอ่านและเขียนที่ทำทายความสามารถของนักเรียน เช่น การฝึกให้นักเรียนได้อ่านเรื่องราวสั้นๆ ที่มีคำศัพท์เป้าหมายอยู่ เนื้อเรื่องที่เหมาะสมกับวัยจะช่วยให้นักเรียนสนใจที่จะค้นหาความหมายของคำจากเรื่องที่อ่านหรือการฝึกให้นักเรียนแต่งประโยคสั้นๆ โดยใช้คำศัพท์เป้าหมาย ซึ่งเป็นการเสริมแรงให้นักเรียนหัดเขียนสะกดคำเป้าหมายและคำอื่นๆเพื่อสื่อความหมายที่ตนต้องการ จะเห็นว่าการให้นักเรียนฝึกเขียนบรรยายสถานที่ตั้งของโรงเรียน เช่น The school is next to the hospital. นั้นไม่ได้เกิดจากความต้องการในการสื่อสารของผู้เรียน แบบฝึกหัดดังกล่าวจึงไม่เกิดความท้อทายต่อการสังเกตการสะกดคำและการเรียนรู้ของนักเรียนกลุ่มนี้ แต่เป็นการฝึกซ้ำๆ เพียงแค่ระดับคำ

ต่อมาในแบบฝึกกิจกรรมระดับประโยคซึ่งฝึกในชั้นการเขียนตอบคำถามสั้นๆ และฝึกความเข้าใจมีจำนวนน้อยมากคือเพียง 2-3 กิจกรรม ซึ่งเป็นแบบฝึกหัดที่ต้องการให้นักเรียนได้เกิดการสังเกตและสร้างสรรค์เดิมที่มีผสมกับความรู้ใหม่

แต่เมื่อผู้วิจัยได้วิเคราะห์ความท้อทายของชิ้นงานหรือแบบฝึกหัดแล้วพบว่า เป็นแบบฝึกหัดที่ยากเกินความสามารถของนักเรียนเพราะไม่ได้รับการฝึกฝนด้านการอ่านเพื่อความเข้าใจที่มีความยาวของเรื่องประมาณ 100 คำ และการที่มีการฝึกการอ่านเพื่อความเข้าใจเพียงบทละ 1 เรื่องเท่านั้นซึ่งถือได้ว่า นักเรียนได้ฝึกการใช้ความรู้ในทักษะนี้น้อยมาก ส่งผลให้นักเรียนไม่ได้พัฒนาความสามารถถึงชั้นการอ่านเพื่อความเข้าใจได้ ทำให้นักเรียนคิดว่าการอ่านเพื่อความเข้าใจเป็นเรื่องยากและและเนื้อหายาวเกินความสามารถ กลายเป็นความเบื่อหน่ายและส่งผลต่อความรู้สึกของนักเรียนที่ไม่อยากร่วมทำแบบฝึกหัดนั้นด้วย จะเห็นได้ว่าลักษณะชิ้นงานในการทดลองครั้งนี้ไม่ได้เป็นไปตามลำดับที่เท่าๆ กัน กล่าวคือมีการฝึกฝนระดับคำรูปแบบซ้ำๆ ต่อมาฝึกฝนในระดับประโยคเพียงแค่ 2-3 กิจกรรม ซึ่งยังไม่เพียงพอที่จะให้นักเรียนได้ทำทายความสามารถของนักเรียนและเกิดการฝึกฝนโดยการใช้ความรู้ที่ได้รับจากการเรียนมาแก้ไขเพื่อหาคำตอบจากชิ้นงานที่ผู้วิจัยได้ออกแบบให้ และเกิดการพัฒนาชิ้นงานในลักษณะที่ก้าวกระโดดคือ นักเรียนได้รับการฝึกฝนระดับประโยคยังไม่มากพอที่จะทำให้นักเรียนอ่านและเข้าใจประโยคหรือข้อความสั้นๆ ได้อย่างคล่องแคล่ว จึงถือเป็นเรื่องยากที่จะพัฒนาความสามารถต่อไประดับเนื้อเรื่อง ถึงแม้ว่าการทำกิจกรรมการอ่านเพื่อความเข้าใจนั้น เป็นการทำทายความสามารถของนักเรียนมากแต่พบเพียงครั้งเดียว ทำให้นักเรียนได้ฝึกพัฒนาความสามารถจากกิจกรรมชิ้นงานเหล่านี้อย่างไม่สมบูรณ์แบบดังตัวอย่างการให้เหตุผลของนักเรียน เช่น

“เวลาทำแบบฝึกหัดเรื่องอ่านยาวๆ พอเห็นตัวหนังสือแล้วหมดแรงเลย อ่านได้ นะแต่ไม่ชอบทำ เรื่องที่ครูให้อ่านไม่สนุก ยาวเกินไป อ่านตั้งนานกว่าจะอ่านจบ บางประโยคก็อ่านไม่รู้เรื่อง ต้องตอบแบบเดาๆ โขคดีที่แค่ครั้งเดียวไม่เอาแล้ว ไม่สนุกเหมือนแบบฝึกหัดอันอื่น ”

ค.ญ. ชิม (นักเรียนที่ได้รับคะแนนสูง)

“ไม่ชอบทำแบบฝึกหัดที่ครูให้อ่านเรื่องยาวๆ ยากจะตาย เรื่องก็ไม่สนุก แกรม อ่านยังไม่ทันเลยขนาดอาจทั้งคาบยังไม่จบ ไม่รู้เรื่องด้วย”

ค.ช. เล็ก (นักเรียนที่ได้คะแนนปานกลาง)

3. ความพันธึของการเรียนอ่านภาษาอังกฤษและการอ่านภาษาอาหรับแบบโฟนิกส์

การทดลองสอนภาษาอังกฤษแบบโฟนิกส์ครั้งนี้พบว่า นักเรียนกลุ่มตัวอย่าง มีจำนวนถึงร้อยละ 76 ที่เป็นักเรียนไทยมุสลิมซึ่งอาศัยอยู่ในพื้นที่จังหวัดสตูล แม้ว่านักเรียนจะอาศัยอยู่ในพื้นที่จังหวัดชายแดนที่มีอาณาเขตติดต่อกับประเทศมาเลเซียและประชากรชาวจังหวัดสตูลสามารถใช้ภาษามลายูเพื่อติดต่อสื่อสารกับชาวมาเลเซียได้ แต่ก็พบว่านักเรียนกลุ่มตัวอย่างนั้นไม่สามารถใช้ภาษามลายูในการสื่อสารได้ นักเรียนสามารถฟังและเข้าใจความหมายของคำศัพท์เพียงบางคำเท่านั้น เช่น คำว่า มากัน แปลว่ากิน บายู แปลว่า เสื่อ เป็นต้น นั้นหมายความว่าภาษาที่หนึ่งของนักเรียนคือภาษาไทย นอกจากนี้ยังพบว่ากิจกรรมประจำวันของนักเรียนทุกๆ วัน นอกจากการเรียนหนังสือภาคบังคับระหว่างวันจันทร์ถึงวันศุกร์แล้ว เมื่อถึงเวลาเย็นหลังจากพระอาทิตย์ตกดินนักเรียนเหล่านี้จะต้องเรียนการอ่านคัมภีร์อัลกรุอ่านซึ่งเป็นคัมภีร์ที่รวบรวมคำสอนและหลักการปฏิบัติตลอดจนเป็นแนวทางในการดำเนินชีวิตของชาวมุสลิมซึ่งเขียนบรรยายเป็นภาษาอาหรับสำหรับวิธีการอ่านนั้นจะใช้วิธีการสอนอ่านแบบโฟนิกส์ โดยปกติแล้วผู้ปกครองจะให้นักเรียนเริ่มอ่านคัมภีร์ตั้งแต่อายุชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 หรือหลังจากนั้นขึ้นอยู่กับสภาพความใส่ใจของครอบครัวและผู้ปกครองของนักเรียนสามารถอ่านภาษาอาหรับได้ เริ่มแรกของการฝึกอ่านนั้นนักเรียนจะได้เรียนรู้จักชื่อตัวอักษรและเสียงของภาษาอาหรับก่อน ถือเป็นขั้นปูพื้นฐานความรู้ด้านตัวอักษรและเสียงก่อน (Phonemic awareness) เช่น ตัวอาลีฟ (ا) ออกเสียงเป็น /a:/ ตัวบา (ب) ออกเสียงเป็น /b/ และนักเรียนจะได้เรียนเรื่องเสียงของสระซึ่งมีทั้งเสียงสั้นและเสียงยาว ได้แก่ อะ-อา, อิ-อี, อุ-อู จากนั้นจึงเรียนการผสมอักษรเป็นคำ ซึ่งพบว่ามีทั้งคำระดับคือพยางค์เปิด (CV, CVV) และพยางค์ปิด (CVC, CVVC, CVCC) ตัวอย่างเช่นคำว่า دَرَسَ อ่านว่า ดาราซา سُنَّ อ่านว่า ซุนชีนา เป็นต้น จากตัวอย่างข้างต้นจะเห็นได้ว่าเสียงสระในภาษาอาหรับนั้นจะมีเสียงน้อยกว่าจึงไม่

สลับซับซ้อนมากเมื่อผสมเป็นคำอ่าน นอกจากนี้ในภาษาอาหรับนั้น ไม่มีลักษณะคำที่มีการอ่านแบบจำคำ (sight word) ทำให้นักเรียนนั้นไม่ต้องจำกฎในการสะกดคำอ่านมาก จึงทำให้นักเรียนสามารถอ่านภาษาอาหรับได้ดีกว่าภาษาอังกฤษ ดังผลสัมฤทธิ์ของนักเรียนต่อไปนี้

“อ่านภาษาอาหรับง่ายกว่าอ่านอังกฤษเยอะ สะกดคำก็ง่ายด้วย สระมีน้อยกว่าด้วย สระอังกฤษตัว a ออกได้ตั้งหลายเสียงมันไปหมด แกรมบางคำยังต้องจำแบบพิเศษอีก เช่น คำว่า English, with”

ด.ช. อิช (นักเรียนที่ได้คะแนนปานกลาง)

“ตัวภาษาอังกฤษมี 26 ตัว น้อยกว่าภาษาอาหรับที่มี 28 ตัว แต่ภาษาอังกฤษอ่านยากกว่ามากๆ สระภาษาอังกฤษอ่านได้ตั้งหลายเสียง งง มากต้องจำ go กับ do ก็อ่านไม่เหมือนกัน”

ด.ญ. ชิม (นักเรียนที่ได้คะแนนสูง)

นอกจากนี้ผู้วิจัยได้สัมภาษณ์นักเรียนเกี่ยวกับการประยุกต์ใช้ความรู้จากการอ่านภาษาอาหรับในการอ่านภาษาอังกฤษ ซึ่งพบว่า นักเรียนยังไม่สามารถเชื่อมโยงความรู้จากการเรียนอ่านแบบโฟนิกส์ในทั้งสองภาษาได้ ทางด้านการใช้เสียงตัวอักษรมาผสมเป็นคำอ่านนั้น ผู้วิจัยสังเกตเห็นว่านักเรียนรู้วิธีการสะกดคำของภาษาอาหรับ เช่น คำว่า ماء (น้ำ) นักเรียนสามารถสะกดได้ว่า เนอะ-อา- นา + เดอะ-อา-ดา แต่นักเรียนไม่สามารถคิดหรือเปรียบเทียบได้ว่าวิธีการอ่านของทั้งสองภาษานั้นเหมือนกัน ระหว่างสัมภาษณ์ผู้วิจัยจึงชี้ให้เห็นว่าการอ่านของทั้งสองภาษานั้นมีวิธีการผสมคำที่เหมือนกัน และพบว่านักเรียนเข้าใจและเห็นภาพมากยิ่งขึ้นเมื่อผู้วิจัยออกเสียงสะกดคำอ่านของทั้งสองภาษาให้นักเรียนฟัง ดังผลการให้สัมภาษณ์ของนักเรียนต่อไปนี้

“ไม่เคยคิดเลยว่าอ่านอาหรับกับอ่านอังกฤษจะเหมือนกัน ตัวอักษรคนละแบบกันเลย ไม่คิดเลย ถ้าครูไม่บอกว่าอ่านเหมือนกันไม่รู้เลย แต่พออ่านดู ก็สะกดเหมือนกันจริงๆ ด้วยค่ะ คำว่า มาตา สะกดว่า เมอะ อา มา เดอะ อา ตา ถ้าภาษาอังกฤษคำว่า cat ก็สะกดว่า เคอะ แอะ เทอะ แคท”

ด.ญ. ดา (นักเรียนที่ได้คะแนนสูง)

“ผมอ่านอาหรับก็ยังไม่ได้ ที่ไปอ่านทุกเย็นก็ไปเล่นกับเพื่อนไม่ค่อยได้อ่าน คำที่อ่านได้ก็เพราะเจอบ่อยๆ เลยจำ ไม่คิดเลย ผมอ่านไม่ออกทั้งภาษาอาหรับ ทั้งภาษาอังกฤษไม่รู้หรอกว่าอ่านเหมือนกันหรือเปล่า”

ด.ช. ยา (นักเรียนที่ได้คะแนนต่ำ)

แต่ในกรณีที่ในภาษาอาหรับมีหน่วยเสียงนั้นอยู่แล้วการออกเสียงในระดับหน่วยเสียงของนักเรียนจะง่ายขึ้น จากผลการสัมภาษณ์ของนักเรียนและผลการสังเกตของผู้วิจัยได้ข้อมูลที่สอดคล้องกันว่านักเรียนสามารถนำเสียงภาษาอาหรับที่ตรงกับเสียงภาษาอังกฤษช่วยในการอ่านออกเสียง เช่น เสียง /ŋ/ ในคำว่า sing เสียง ถึงแม้ว่าเสียง “ง” จะมีในภาษาไทย แต่ทั้งในภาษาอาหรับและภาษาอังกฤษจะมีตำแหน่งการเกิดเสียงตำแหน่งเดียวกันคือเสียงนาสิก (nasal sound) และจากการสังเกตพฤติกรรมระหว่างเรียนเพิ่มเติมพบว่านักเรียนที่มีพื้นฐานจากการอ่านภาษาอาหรับ สามารถอ่านออกเสียงอักษรได้ถูกต้องและง่ายกว่านักเรียนที่ไม่มีพื้นฐานหรือนักเรียนไทยพุทธนั่นเอง โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อผู้วิจัยบอกนักเรียนว่าเสียงเหล่านี้ เช่น เสียง /ŋ/ เสียง /ʃ/ เสียง นั้นตรงกับเสียงตัวอักษร ج /dʒi:m/ ในภาษาอาหรับซึ่งมีเสียง /dʒ/ ทำให้นักเรียนคิดและออกเสียงได้อย่างถูกต้องมากยิ่งขึ้น แต่ก็ยังพบว่าหน่วยเสียงที่มีปัญหามากที่สุดทั้งสำหรับเด็กนักเรียนไทยมุสลิมและนักเรียนพุทธคือ เสียง /dʒ/ มีเพียงนักเรียนไทยมุสลิมเพียงบางส่วนเท่านั้นที่สามารถออกเสียง /dʒ/ ในคำว่า fridge ได้ถูกต้อง

ในบทนี้ ผู้วิจัยได้รายงานผลการศึกษของการนำการสอนอ่านแบบโฟนิกส์ไปใช้กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 พร้อมทั้งวิเคราะห์และอภิปรายผลการศึกษา ผลการศึกษาโดยภาพรวมพบว่านักเรียนกลุ่มประชากรมีความสามารถด้านการอ่าน (decoding skill) ดีกว่าการเขียน (encoding skill) และยังพบอีกว่าความรู้ในการอ่านภาษาอาหรับโดยใช้วิธีโฟนิกส์ที่ได้จากการเรียนนอกเวลาไม่มีความสัมพันธ์ต่อการเรียนอ่านภาษาอังกฤษแบบ โฟนิกส์มากเท่าที่ควร บทต่อไปจะเป็นบทสรุป รวมทั้งจะเป็นนำเสนอข้อเสนอแนะสำหรับการนำวิธีโฟนิกส์ไปใช้ในการสอนให้เกิดประสิทธิภาพมากขึ้น และสำหรับการทำวิจัยในอนาคต

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัยและข้อเสนอแนะ

บทนี้เป็นการนำเสนอสรุปผลการศึกษาทันทีของงานวิจัยในครั้งนี้ นอกจากนี้ผู้วิจัยได้รวบรวมข้อเสนอแนะสำหรับการนำผลจากการวิจัยไปใช้ในการเรียนการสอน รวมทั้งการพัฒนางานวิจัยต่อไปในอนาคต เพื่อเป็นประโยชน์ในการนำการสอนอ่านแบบโฟนิกส์ไปพัฒนาการเรียนการสอนภาษาอังกฤษให้ดียิ่งขึ้นต่อไป

5.1 สรุปผลการศึกษา

งานวิจัยกึ่งทดลองครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาหาคำตอบจากคำถามการวิจัย 5 ประการ ดังต่อไปนี้

1. ความสามารถด้านการอ่านและการเขียนของนักเรียนก่อนและหลังการเรียนภาษาอังกฤษโดยใช้วิธีการสอนแบบโฟนิกส์มีความแตกต่างกันหรือไม่ อย่างไร ถ้ามี ขนาดของผลเป็นอย่างไร
2. ความคงทนของความสามารถด้านการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่เรียนโดยใช้วิธีการสอนแบบโฟนิกส์เป็นอย่างไร ถ้ามี ขนาดของผลเป็นอย่างไร
3. อุปสรรคและปัญหาในการเรียนการสอนอ่านและเขียนภาษาอังกฤษโดยใช้วิธีการสอนแบบโฟนิกส์ได้แก่อะไรบ้าง
4. ปัจจัยที่ช่วยส่งเสริมการเรียนการสอนอ่านและเขียนภาษาอังกฤษโดยใช้วิธีการสอนแบบโฟนิกส์ได้แก่อะไรบ้าง
5. ความรู้เกี่ยวกับการอ่านภาษาอาหรับที่ได้รับจากการเรียนนอกเวลา มีความสัมพันธ์กับการเรียนภาษาอังกฤษแบบโฟนิกส์หรือไม่ อย่างไร

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 37 คน ซึ่งเป็นชั้นเรียนที่ผู้วิจัยได้รับมอบหมายให้รับผิดชอบการสอนวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐานในภาคการเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2553 โรงเรียนไทยรัฐวิทยา ๔๐ (บ้านควนโพธิ์) อำเภอเมืองจังหวัดสตูล การทดลองครั้งนี้ผู้วิจัยเป็นผู้ดำเนินการทดลองสอนนักเรียนกลุ่มประชากรด้วยตนเอง โดยใช้แบบแผนการวิจัยแบบการทดลองแบบกลุ่มเดียว(one group pre-test post-test design) และมีการทดสอบวัดความคงทนของความรู้ด้านการอ่านและเขียน 6 สัปดาห์หลังจากเสร็จสิ้นการทดลอง

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยมีทั้งหมด 5 รายการ คือ 1. ข้อสอบวัดความสามารถด้านการอ่านและเขียน เพื่อใช้ทดสอบก่อนและ หลังเรียน และทดสอบความคงทนของความสามารถด้านการอ่านและเขียนของกลุ่มประชากร 2. แผนการสอนปรับพื้นฐาน 4 แผนสำหรับการสอน 8 ชั่วโมง 3. แผนการสอนตามเนื้อหาที่สอดคล้องกับหลักสูตรกระทรวงศึกษาธิการจำนวน 3 บท เวลาที่ใช้ในการสอน 27 ชั่วโมง 4. แบบสังเกตพฤติกรรมระหว่างเรียน โดยมีผู้วิจัยเป็นผู้บันทึกทำชั่วโมงทุกครั้งของการสอน และ 5. แบบสัมภาษณ์กึ่งมีโครงสร้าง ซึ่งสัมภาษณ์นักเรียนเป็นกลุ่มๆ ละ 2-5 คน ใช้เวลากลุ่มละประมาณ 20 นาที การวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติเพื่อตอบคำถามเชิงปริมาณ ใช้ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย \bar{X} (ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และ Paired Sample *t*-test และค่าขนาดของผล (effect size) ส่วนการตอบคำถามวิจัยที่เป็นคำถามเชิงคุณภาพ ผู้วิจัยใช้วิธีการจัดหมวดหมู่ข้อมูลเพื่อวิเคราะห์พฤติกรรมระหว่างเรียนของนักเรียน และเพื่อหาความเหมือนและความต่างของความคิดเห็นของนักเรียนที่ได้จากการสัมภาษณ์

ผลการศึกษาสรุปได้ดังนี้

1. ความแตกต่างของผลสัมฤทธิ์ด้านการอ่านและเขียนของนักเรียนก่อนและหลังการเรียน ภาษาอังกฤษโดยใช้วิธีการสอนโฟนิกส์

หลังจากนักเรียนได้เรียนโดยใช้วิธีการสอนแบบ โฟนิกส์ พบว่าความสามารถทางด้านการอ่านของนักเรียนนั้นทำได้ดีกว่าการเขียน และทักษะการอ่านออกเสียงระดับคำเป็นทักษะที่นักเรียนทำได้ดีที่สุด ตามด้วยทักษะการรู้จำคำ ทักษะการจับคู่ภาพและประโยค และต่อการอ่านเนื้อเรื่องแล้วตอบคำถาม ส่วนความสามารถทางการเขียนทั้งการเขียนระดับคำและประโยคนั้นนักเรียนได้คะแนนต่ำใกล้เคียงกัน โดยมีการเขียนระดับประโยคที่นักเรียนทำได้น้อยที่สุด แม้ว่าระดับคะแนนการเขียนของนักเรียนยังอยู่ในระดับที่ต้องปรับปรุง แต่เมื่อเทียบกับความสามารถก่อนเรียนซึ่งนักเรียนไม่สามารถเขียนได้เลย จึงอาจกล่าวได้ว่าความสามารถทางการเขียนของนักเรียนนั้นได้พัฒนาขึ้นมาก และจากบทสัมภาษณ์และการสังเกตพฤติกรรมสรุปได้ว่าความสามารถทางการอ่านของนักเรียนนั้นอยู่ในระดับขั้นของการสังเกต (noticing) หมายถึงผู้เรียนต้องสังเกตหรือใส่ใจสิ่งที่จะต้องเรียนรู้ (input) โดยให้ความสนใจเพียงแก่ลักษณะเฉพาะของภาษา เช่น ไวยากรณ์ หรือคำศัพท์เท่านั้น กล่าวคือนักเรียนสามารถอ่านออกเสียงศัพท์เป้าหมายได้อย่างถูกต้อง แต่ยังไม่สามารถพัฒนาการเขียนได้

2. ความคงทนของความสามารถด้านการอ่านและเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่เรียนด้วยวิธีวิธีการสอนแบบโฟนิกส์ และ ขนาดของผลหรือค่าของความแตกต่าง

หลังจากเรียนเสร็จสิ้นไปแล้ว 6 สัปดาห์พบว่าความคงทนความรู้ด้านการอ่านและเขียนของนักเรียนลดลง แต่เมื่อพิจารณาความสามารถในทักษะย่อยพบว่าทักษะการรู้จำคำ (word recognition) กลายเป็นทักษะที่นักเรียนสามารถยังคงจำได้ในระยะยาวได้ดีกว่าการอ่านระดับคำ ซึ่งค่าของความแตกต่างระหว่างคะแนนสอบหลังเรียนและคะแนนสอบเพื่อวัดความคงทนหรือขนาดของผลอยู่ในระดับกลาง (0.43) ลำดับที่สามคือทักษะความสามารถในการทำข้อสอบแบบจับคู่ภาพและประโยค และสุดท้ายคือการอ่านเนื้อเรื่องและตอบคำถามเพื่อความเข้าใจ ซึ่งพบว่านักเรียนยังคงมีความคงทนของความรู้ด้านการอ่านเพื่อเข้าใจ โดยที่คะแนนของการทดสอบการจับคู่ภาพและประโยคของนักเรียนเพิ่มขึ้น แต่คะแนนการอ่านเพื่อความเข้าใจกลับลดลง จึงกล่าวได้ว่านักเรียนมีความสามารถด้านการอ่านเพื่อความเข้าใจในรูปของข้อความและประโยคสั้นๆ ได้ดีกว่าการอ่านระดับเนื้อเรื่อง ถึงแม้ว่าการอ่านเพื่อความเข้าใจจะลดลงแต่นักเรียนได้เพิ่มความคล่องแคล่วในการอ่านเพิ่มมากขึ้น แต่อย่างไรก็ตามจากผลการสังเกตพบว่าคะแนนสอบ 2 ทักษะหลังนั้นไม่ได้สะท้อนความสามารถที่แท้จริง เนื่องจากนักเรียนนั้นยังอ่านหนังสือได้ช้าและตรงกับบทสัมภาษณ์ของนักเรียนหลายคนที่ต้องอาศัยเวลาในการอ่านเพื่อความเข้าใจ และข้อสอบเป็นแบบปรนัยจึงง่ายต่อการเดาและลอกคำตอบจากเพื่อน

ส่วนความคงทนด้านการเขียนนั้นลดลง แต่ถึงแม้ว่าในภาพรวมความคงทนด้านนี้จะลดลงและก็ได้ลดลงมากจากคะแนนหลังเรียน เมื่อนำคะแนนหลังเรียนและคะแนนวัดความคงทนมาเปรียบเทียบพบว่ามีความแตกต่างในระดับเล็ก (0.05) เมื่อเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนในระดับคำและระดับประโยค พบว่านักเรียนสามารถทำคะแนนในการเขียนระดับคำเพิ่มขึ้นเล็กน้อย จากการสังเกตพบว่านักเรียนนั้นสามารถเขียนในระดับคำสั้นๆ ได้โดยใช้หลักการสะกดคำแบบโฟนิกส์

3. อุปสรรคและปัญหาในการเรียนการสอนอ่านและเขียนภาษาอังกฤษโดยใช้วิธีการสอนแบบโฟนิกส์

จากการสังเกตระหว่างการสอนและการสัมภาษณ์ทำให้ผู้วิจัยพบว่ามีปัจจัยหลายปัจจัยด้วยกันที่ยังเป็นอุปสรรคในการสอนอ่านและเขียนภาษาอังกฤษโดยใช้วิธีการสอนแบบโฟนิกส์ ปัญหาแรกคือการที่นักเรียนขาดความรู้พื้นฐานด้านตัวอักษร (alphabetical knowledge) และด้านเสียงของตัวอักษร (phonemic awareness) ซึ่งทำให้การสอนเป็นไปอย่างล่าช้า

ต่อมาคือลักษณะของภาษาอังกฤษ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเสียงสระซึ่งมีทั้งเสียงสั้นและยาว รวมทั้งสระผสม (diphthongs) ที่สามารถออกเสียงได้หลายรูปแบบ ตลอดจนคำศัพท์ที่มีตัวเขียนไม่ตรงกับรูปของการสะกดคำ ปัจจัยนี้ทำให้นักเรียนทุกคนเกิดความสับสนในการอ่าน และสุดท้ายคืออุปสรรคด้านเวลา เนื่องจากการสอนโฟนิกส์นั้นต้องอาศัยเวลาในการฝึกฝนเพื่อให้เกิดความถี่ได้มากที่สุด แต่ด้วยเวลาในการเรียนจำกัดที่มีเพียง 2 ชั่วโมง/ สัปดาห์ และเนื้อหาการสอนที่มีมาก ส่งผลให้นักเรียนขาดการทบทวนความรู้เก่าและฝึกฝนเนื้อหาใหม่ได้ไม่เพียงพอ

4. ปัจจัยที่ช่วยส่งเสริมการเรียนการสอนอ่านและเขียนภาษาอังกฤษโดยใช้วิธีการสอนแบบโฟนิกส์

จากผลการสัมภาษณ์นักเรียนพบว่ากิจกรรมการสอนที่ส่งเสริมให้นักเรียนได้ร่วมทำทั้งรายบุคคลและกลุ่มล้วนช่วยให้นักเรียนมองเห็นการเรียนเป็นรูปธรรมมากยิ่งขึ้น กิจกรรมที่ช่วยส่งเสริมการอ่านระดับคำที่ช่วยให้นักเรียนเกิดการรู้จำคำมากที่สุดคือ การค้นหาคำศัพท์ (word search) และการฝึกอ่านคำศัพท์จากบัตรภาพคำศัพท์และการอ่านจากแถบประโยคนั้นพบว่าช่วยให้นักเรียนได้ฝึกการอ่านให้คล่องแคล่วมากยิ่งขึ้น ทั้งนี้ยังทำให้นักเรียนได้เพิ่มคลังคำศัพท์ให้แก่นักเรียนจากการเห็นภาพที่สื่อความหมาย โดยเฉพาะอย่างยิ่งการฝึกอ่านจากแถบประโยคนอกจากจะฝึกฝนการอ่านแล้วช่วยให้นักเรียนฝึกอ่านในระดับการอ่านเพื่อความเข้าใจได้ดีมาก

ด้านกิจกรรมที่ช่วยส่งเสริมการเขียนภาษาอังกฤษนั้น ได้แก่ กิจกรรมการเขียนคำศัพท์บนอากาศหรือบนฝ่ามือ ซึ่งทำได้ดีกับนักเรียนระดับความสามารถปานกลางและอ่อน เนื่องจากนักเรียนไม่ได้รู้สึกอายเมื่อเขียนผิด ต่อมากิจกรรมการเขียนตามคำบอก และการอ่านคำคล้องจองที่ช่วยให้นักเรียนได้เปรียบเทียบคำศัพท์จากการสะกดคำและนำสู่การเขียนได้

5. ความสัมพันธ์ระหว่างความรู้เกี่ยวกับการอ่านภาษาอาหรับที่ได้รับจากการเรียนนอกเวลากับการเรียนภาษาอังกฤษแบบโฟนิกส์

โดยภาพรวมนักเรียนนั้นยังไม่สามารถถ่ายโอนความรู้จากการอ่านภาษาอาหรับซึ่งเป็นการอ่านแบบโฟนิกส์มาช่วยในการอ่านภาษาอังกฤษหากไม่ได้รับการสอนและชี้แนะอย่างชัดเจนจากครูผู้สอน และมีเพียงนักเรียนบางส่วนเท่านั้นที่นำการออกเสียงภาษาอาหรับบางตัวใช้ในการออกเสียงคำภาษาอังกฤษได้อย่างถูกต้อง

5.2 ข้อเสนอแนะ

ข้อค้นพบในงานวิจัยนี้ ผู้วิจัยได้แบ่งการนำเสนอออกเป็น 2 ส่วนคือ 1) ข้อเสนอแนะด้านการสอนภาษาอังกฤษโดยใช้วิธีโฟนิกส์ 2) ข้อเสนอแนะด้านการวิจัย โดยจะนำเสนอตามหัวข้อเรียงตามลำดับต่อไปนี้

5.2.1. ข้อเสนอแนะด้านการสอนภาษาอังกฤษโดยใช้วิธีการสอนแบบโฟนิกส์

ประเด็นต่างๆ ที่อาจเป็นประโยชน์ต่อผู้สอนที่ต้องการนำการสอนอ่านแบบโฟนิกส์ไปใช้ในการสอน ได้แก่

1. ระยะเวลาการสอนปรับพื้นฐาน ในงานวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้กำหนดระยะเวลาการสอนโฟนิกส์ขั้นปรับพื้นฐานไว้ 4 ชั่วโมง แต่เมื่อดำเนินการสอนพบว่าระยะเวลาไม่เพียงพอที่จะให้นักเรียนมีความตระหนักในหน่วยเสียง (phonemic awareness) และเรียนรู้วิธีการสะกดคำอ่านแบบโฟนิกส์นั้น จึงควรใช้ระยะเวลาการสอนในขั้นนี้ประมาณ 8-12 ชั่วโมง และควรจัดทำนอกเวลาเรียนหรือก่อนเริ่มเปิดภาคเรียนเพื่อไม่ให้กระทบกับเวลาเรียนตามเนื้อหาที่ได้กำหนดไว้

2. การนำวิธีการสอนแบบโฟนิกส์ไปใช้ในการสอนซ่อมเสริม หลังจากการสอนปรับพื้นฐานพบว่านักเรียนส่วนใหญ่มีความสามารถทางการอ่านที่ระดับคำสั้นๆ (CVC) แต่เมื่อเข้าสู่เนื้อหาหลักซึ่งมีเนื้อหาคำศัพท์ตามบริบทที่กำหนดโดยกระทรวงศึกษาธิการ การสอนจึงไม่เป็นไปตามลำดับการสอนโฟนิกส์ผลการวิจัยจึงไม่ประสบความสำเร็จเท่าที่ควร ดังนั้นควรสอนโฟนิกส์คู่ขนานไปกับการสอนตามบริบท โดยจัดให้การสอนโฟนิกส์อยู่ในคาบสอนซ่อมเสริม

3. การเพิ่มปริมาณและกิจกรรมในการสอนเขียน จากผลการวิจัยพบว่านักเรียนกลุ่มตัวอย่างยังมีความสามารถในการเขียนต่ำ เพราะการทดลองครั้งนี้มุ่งเน้นการสอนอ่านมากกว่าการเขียน จึงควรสอนทั้งการอ่านและเขียนให้เท่าๆ กัน พร้อมกับให้นักเรียนฝึกออกเสียงระหว่างเขียนไปด้วยเพื่อช่วยให้นักเรียนมองเห็นเป็นรูปธรรมมากยิ่งขึ้น และควรเพิ่มกิจกรรมหรือใบงานที่เน้นให้นักเรียนได้เขียนมากยิ่งขึ้น

4. การสอนให้นักเรียนมีความรู้เกี่ยวกับคำศัพท์พื้นฐาน จากการสอนที่พบว่าเป็นไปอย่างค่อนข้างช้า นั่นสาเหตุสำคัญสาเหตุหนึ่งคือการทำให้นักเรียนมีคลังคำศัพท์น้อย ดังนั้นในการทดลองครั้งนี้จึงเท่ากับต้องพัฒนาความสามารถในการรู้จำคำศัพท์ ความหมาย การอ่านออกเสียงและการเขียนสะกดคำไปพร้อมๆ กัน ต่างจากนักเรียนที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาแม่ที่รู้คำศัพท์พื้นฐานมาแล้วว่าคำนั้นๆ ออกเสียงอย่างไร (oral vocabulary) การเรียนแบบโฟนิกส์จึงเป็นการเชื่อมโยงตัวสะกดให้สัมพันธ์กับการออกเสียง เพื่อลดปริมาณในการจำของนักเรียน นักเรียน

ควรได้รับการสอนคำศัพท์เพื่อให้เกิดความแม่นยำทั้งในด้านความหมายและการออกเสียงก่อนเริ่มการสอน โดยวิธีโฟนิกส์

5. การสอนอ่านเพื่อความเข้าใจ หากนักเรียนมีคลังคำศัพท์ที่กว้างขึ้นและสามารถสะกดคำอ่านของคำศัพท์ที่ตนเองรู้ได้อย่างรวดเร็ว จะช่วยให้สามารถพัฒนาความสามารถด้านการอ่านเพื่อความเข้าใจได้ ควรฝึกใช้คำถาม Wh-question ในการตรวจสอบความเข้าใจระหว่างสอน เพื่อให้ นักเรียนคุ้นชินกับลักษณะคำถาม ตลอดจนการแทรกกิจกรรมการสอนอ่านเพื่อความเข้าใจอย่างสม่ำเสมอ

6. การเป็นแม่แบบในการออกเสียง เพื่อให้การสอนประสบความสำเร็จมากยิ่งขึ้น ครูผู้สอนจำเป็นต้องเป็นตัวอย่างการอ่านออกเสียงที่ถูกต้อง เพราะนักเรียนจะลอกเลียนแบบการอ่านมาจากครู และควรนำเนื้อหาการสอนที่เรียนผ่านมานำมาทบทวนอย่างสม่ำเสมอทั้งในเรื่องการอ่านและการเขียน โดยการฝึกทำแบบฝึกหัดทบทวนที่มีรูปแบบที่หลากหลาย เพื่อเพิ่มความถี่ในการสังเกต จดจำและฝึกฝนของนักเรียน

5.2.2. ข้อเสนอแนะด้านการวิจัย

1. ในการทำวิจัยครั้งต่อไปก่อนดำเนินการสอนด้วยวิธีโฟนิกส์ ผู้วิจัยต้องเตรียมตัวและมั่นใจในความสามารถของนักเรียนเกี่ยวกับด้านการรู้จักตัวอักษรภาษาอังกฤษ (alphabetical knowledge) และนักเรียนมีคำศัพท์ (oral vocabulary) ที่เกี่ยวข้องกับบริบทที่จะเรียนได้มากที่สุด

2. เพื่อให้มั่นใจว่าผลสัมฤทธิ์ที่เกิดขึ้นเป็นผลของการทดลองโดยตรง การวิจัยครั้งต่อไป ควรทำการวิจัยเชิงเปรียบเทียบระหว่างกลุ่มทดลองที่เรียนด้วยวิธีโฟนิกส์ และกลุ่มควบคุมที่เรียนด้วยวิธีการสอนแบบปกติ

3. เพื่อให้ได้ผลการวิจัยที่สะท้อนความสามารถของนักเรียนยิ่งขึ้น ควรมีการทดสอบการอ่านโดยใช้คำศัพท์ใหม่ที่มีลักษณะใกล้เคียงกับคำศัพท์เป้าหมาย เพื่อดูความสามารถในขั้นการนำไปใช้ (Integrating) หมายถึงการที่ผู้เรียนสามารถนำความรู้ของตนเองได้จากการสังเกตของนักเรียนในการนำความรู้ที่มีอยู่ไปเปรียบเทียบกับสิ่งที่ได้รับใหม่และสังเคราะห์เป็นความรู้ใหม่ จากทฤษฎีการสังเกต (Noticing Hypothesis) ของ Schmidt (1990)

4. ในการสัมภาษณ์ผู้เรียนที่มีอายุน้อยและไม่มีประสบการณ์การให้สัมภาษณ์ ควรทำการสัมภาษณ์แบบกลุ่มย่อยประมาณกลุ่มละ 3-5 คน ทั้งนี้เพื่อลดความประหม่า

5. ข้อเสนอในการวัดความสามารถในการอ่านควรมีจำนวนข้อมากพอสมควรเพื่อเพิ่มความน่าเชื่อถือทางสถิติ

6. ควรใช้วิธีการสอนแบบอื่นร่วมด้วยเช่นการสอนอ่านแบบจำคำ (whole language approach) ในการสอนคำศัพท์ที่ไม่สามารถอ่านได้ตรงตามหลักการของโฟนิกส์ โดยเฉพาะ

เอกสารอ้างอิง

เอกสารอ้างอิงภาษาไทย

กระทรวงศึกษาธิการ. (2536). หนังสืออ้างอิง คำเขียนเทียบศัพท์อิสลามศึกษา ระดับ

ประถมศึกษาและมัธยมศึกษา. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว.

กระทรวงศึกษาธิการ. (2544). หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544. กรุงเทพฯ:

โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว.

กระทรวงศึกษาธิการ. (2551). ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลางกลุ่มสาระการเรียนรู้

ภาษาต่างประเทศ. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย จำกัด

จารุวรรณ สายสิงห์. (2546). การผสมผสานการเรียนการสอนแบบโพลีนิคส์และการสอนภาษา

โดยรวมเพื่อส่งเสริมความสามารถในการอ่านออกเสียง ความเข้าใจในการอ่านเขียนสะกด
คำ และความคิดเห็นต่อการอ่านของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4. วิทยานิพนธ์ศึกษา
ศาสตรมหาบัณฑิต. เชียงใหม่: มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.

จิรนนท์ เมฆวงษ์. (2547). การพัฒนาความสามารถในการออกเสียงภาษาอังกฤษและความคงทนใน

การเรียนรู้คำศัพท์ด้วยวิธีการสอนแบบโพลีนิคส์. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต.
เชียงใหม่: มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.

จิตรา วณิชนันท์. (2542). การพัฒนาความสามารถในการฟัง และการอ่านคำภาษาอังกฤษของ

นักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โดยใช้วิธีการสอนโพลีนิคส์. การประชุมทางวิชาการ
ของมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ครั้งที่ 38.

บัณฑิต นัทรวิโรจน์. (มปป.). การสอนอ่านภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษา. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์

พัฒนาศึกษา.

มณีรัตน์ สุกโชติรัตน์. (2548). อ่านเป็น เรียนเก่ง: สอนเก่ง. กรุงเทพฯ : นานมีบุ๊คพับลิเคชั่น.

อับดุลลอฮ์ หนุ่มสุข. (2551). ความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับภาษาอาหรับ. สืบค้นเมื่อ 14 พฤษภาคม 2554, จาก <http://www.islammore.com/main/content.php?page=sub&category=4&id=145>

อินทิรา ศรีประสิทธิ์. (2552). ทฤษฎีใหม่ในการสอนภาษาอังกฤษ สำหรับคนไทยที่รวม การวางพื้นฐาน ด้วย Phonemic awareness & Phonics ตามด้วย การสอน อ่านเป็น คำ (whole language) เพื่อแก้ปัญหาอาการภาษาอังกฤษบกพร่อง (dyslexia) ของคนไทย. (ออนไลน์). สืบค้นเมื่อ 27 มีนาคม 2553, จาก <http://www.cyber-smart.org/references/drintira'sunesco%20papaer.doc>

เอกสารอ้างอิงภาษาอังกฤษ

- Allen, L. (1998). An integrated strategies approach: Making word identification instruction work for beginning readers. **The Reading Teacher**, 52(3), 254-268.
- Ali, A. (2007). **A Case Study to Evaluate Young Learners to Tought Reading and Spelling Through Word Recognition and Phonics**. Research paper. Thailand, Thammasat University.
- Anderson, N. J. (2008). **Practical English Language Teaching: Reading**. New York: McGraw-Hill.
- Appleton, B., Karlson, S., & Mendez, D. (2002). **Improving Student Reading by Implementing Phonics Programs**. Saint Xavier University, Illinois.
- Bailey, S., Borczak, C., & Stankiewicz, A. (2002). **Improving Student Writing Skills Through the Use of Phonics**. Saint Xavier University, Illinois.
- Bald, J. (2007). **Using Phonics to Teach Reading and Spelling**. London: Paul Chapman Publisher.
- Berto, R. (2009). **Using ZOO® Phonics with Kindergarten Students**. A thesis for master. Nevada: Sierra Nevada College.
- Blevins, W. (1998). **Phonics from A to Z**. New York: scholastic.
- Brackemyer, J., Fuca, D., & Suarez, K. (2001). **Improving Reading Skills through Phonics Instruction in the Primary Grades**. A thesis for master. Illinois: Saint Xavier University.

- Cihon, T. M. (2002). Using visual phonics as a strategic intervention to increase literacy behaviors for kindergarten participants at-risk for reading failure. **when you complete the CBA Learning Module Series within 6 months before the exam!**, 5(3), 138.
- Connelly, V., Johnston, R., & Thompson, G.B. (2001). The effect of phonics instruction on the reading comprehension of beginning readers. **Reading and Writing: An Interdisciplinary Journal**, 17, 423- 457.
- Cooke, N., Slee, J., & Young, C. (2008). How is Contextualized Spelling Used to Support Reading in First-Grade Core Reading Programs? **Reading Improvement**, 45(1), 26.
- Chandavimol, M. (1998). Reading Comprehension: An Active Engagement or a Passive Experience?. **PASAA**. 28 (December, 1998), 31-42.
- Chiramanee, N. (1992). **Poor Reading in English as a Foreign Language: A Reading Problem or a Language Problem for Thai Students?** Ph.D. Thesis. University of Sydney.
- Cross, J., Council, B., & Nagoya, J. (2002). Noticing'in SLA: Is it a valid concept. **TESL-EJ**, 6(3), 1-9.
- Dahl, K. L. & Scharer, P. L. (2000). Phonics Teaching and Learning in Whole Language Classrooms: New evidence from research. **The Reading Teacher**, 53, No. 7, April.
- Diller, D. (2007). **Making the most of Small Groups: Differentiation for All**. Portland: Stenhouse Publishers.
- Ellis, R. (1997). **SLA Research and Language Teaching**. Oxford: Oxford University Press.
- Ehri, L, C. (2003). **Systematic Phonics Instruction: Findings of the National Reading Panel**.
- Ehri, L.C., Satlow, E., & Gaskins, I.W. (2009). Grapho-phonemic enrichment strengthens keyword analogy instruction for struggling young readers, **Reading & Writing Quarterly**, 25, 162-191.
- Fan, Chung- Teh. (1952). **The Item Analysis Table**. New Jersey: Educational Testing Services.
- Foes, K., Sloan, M., (1999). **Improving student Independent Reading Skills Through Direct Phonics Instruction**. Master's Action Research Project. Illinois: Sanit Xavier University & IRI/ Sky Light Chicago Illinois.

- Gunning, D., Ellis, E.S.; & B.K. Lenz. (2000). **Teaching adolescents with learning disabilities: Strategies and methods.** (2nd ed.). Denver: Love.
- Gunning, T. (2006). **Assessing and Correcting Reading and Writing Difficultures** (3rd ed.). Boston: Pearson Education.
- Harris, A. J., & Sipay, E. R. (1990). **How to increase reading ability** (9th ed.). New York: Longman.
- Izumi, S. (2002). Output, input enhancement, and the noticing hypothesis. *SSLA*, 24, 541-577.
- Jones, S.A., Deterding, D. (2007). **Phonics and Beginning Reading.** Singapore: McGraw-Hill Education.
- Hafner, L. E & Jolly, H. B. (1982). **Teaching reading to children.** New York: Macmillan.
- Mungsiri, P. (2002). **Strategies for Reading: Instructional Materials for First Year Farm Mechanic Students at Rajamangala Institute of Technology, Southern Campus, Songkla.** Minor Thesis. Prince of Songkla University.
- Nicholson, T. (1999, May). Do Children read words better in context or in lists: *Journal of Education Psychology*. 83: 444- 450. (retrieved June 12, 2010): www.nichd.nih.gov/publications/nrp/report.htm
- Johnston, R.S. & Watson, J.E. (2004). Accelerating the development of reading, spelling and phonemic awareness skills in initial readers. **Reading and Writing: An Interdisciplinary Journal**, 17, 327- 185.
- Mayfield, T., & Poulter, S. (2002). On the Road to Success: Assuring Students Can Read and Write by the Eighth Grade.
- National Reading Panel. (2000). **Teaching children to read: An evidence-based assessment of the scientific research literature on reading and its implications for reading instruction.** Bethesda, MD: National Institute of Child Health & Human Development, National Institutes of Health. Available (retrieved February 5, 2011): www.nichd.nih.gov/publications/nrp/report.htm
- Pollard-Durodola, S. D., & Simmons, D. C. (2009). The role of explicit instruction and instructional design in promoting phonemic awareness development and transfer from Spanish to English. **Reading and Writing Quarterly**, 25, 139-161.

- Popielarczyk, H. (2003). **Implementing the Phonic “marking system” in the First Grade Cast-a-Spell curriculum to Improve Student Reading and Spelling Accuracy.** A Thesis for Master. Connecticut: Central Connecticut State University.
- Rice, M.S. (2009). **Making connections: Reading comprehension skills and strategies.** Educators publishing service.
- Roberts, T. A. & Meiring, A. (2006). Teaching Phonics in the Context of Children’s Literature or Spelling: Influences on First- Grade Reading, Spelling, and Writing Fifth- Grade Comprehension. **Journal of Education Psychology**, 98, 690- 713.
- Helen E. Rosica. (2005) **The Effectiveness of the Wilson Reading Program in Improving Spelling and Decoding Skills of a Selected Sample of Special Needs Children.** A Thesis for Master. Rowan University.
- Schmidt, R. (1990). The role of consciousness in second language learning. *Applied Linguistics*, 11, 127-158. Cambridge: Cambridge University Press.
- Schmidt, R. (1993). Awareness and second language acquisition. **Annual Review of Applied Linguistics**, 13, 206- 226. Cambridge: Cambridge University Press.
- Slavin, et,al., (2007). The effect of Davis learning strategies of first grade word recognition and subsequent special education. **Reading Improvement**, 38, No.2.
- Yang, M.H. (2009). **The effects of Onsets-rime Focused Phonics Remedial Instruction.** Research paper. Taiwan, National Chung Cheng University.
- Yen, H.Y., (2004). **An Examination of the Effect of Explicit Phonics Instruction and Authentic Readings on EFL Elementary Pupils.** Thesis for Master. Taiwan. National Cheng Kung University.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก
แผนปรับปรุงพื้นฐานความรู้ 1

วิชา ภาษาอังกฤษพื้นฐาน 5

ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5

หน่วย Alphabet

ระยะเวลา 60 นาที

จุดประสงค์การเรียนรู้

1. นักเรียนสามารถบอกชื่อตัวอักษรภาษาอังกฤษทั้งตัวพิมพ์ใหญ่และพิมพ์เล็กได้
2. นักเรียนสามารถเขียนตัวอักษรภาษาอังกฤษทั้งตัวพิมพ์ใหญ่และพิมพ์เล็กได้
3. นักเรียนแยกข้อแตกต่างระหว่างอักษรตัวอักษรพิมพ์ใหญ่และพิมพ์เล็กได้

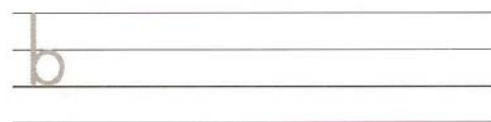
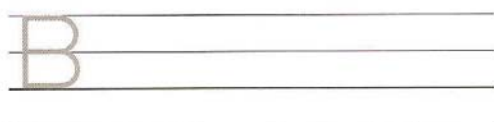
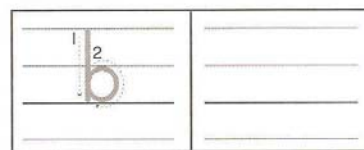
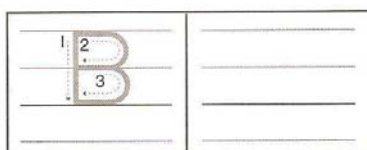
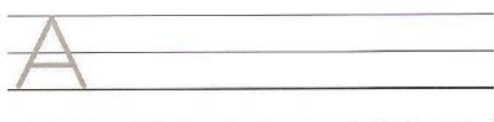
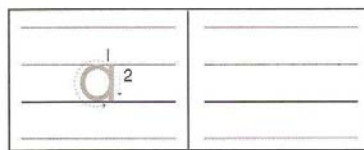
กิจกรรมการเรียนรู้

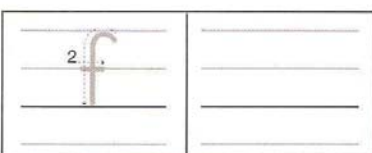
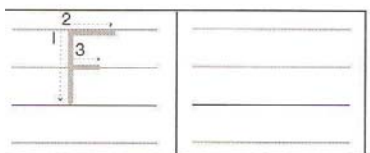
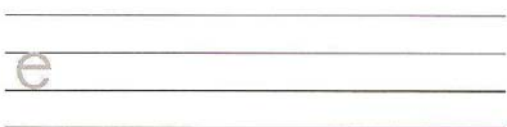
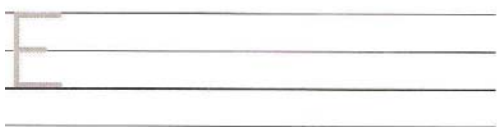
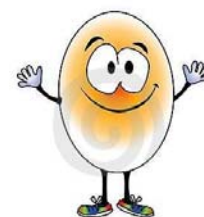
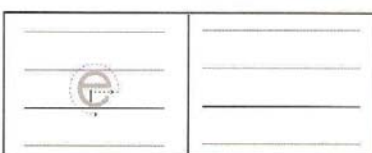
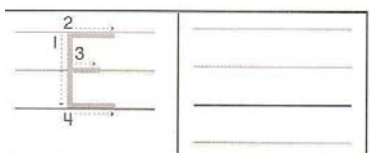
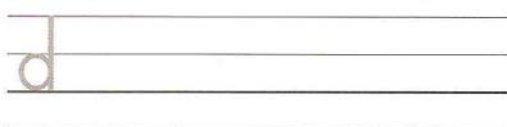
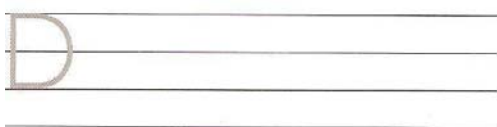
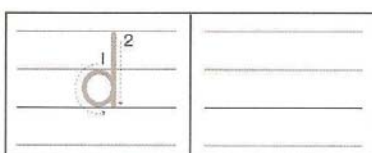
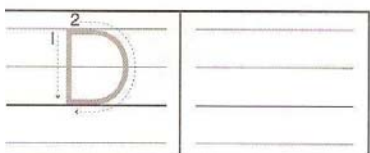
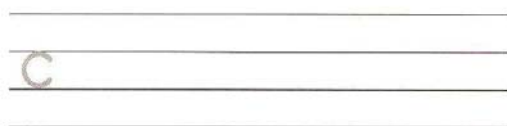
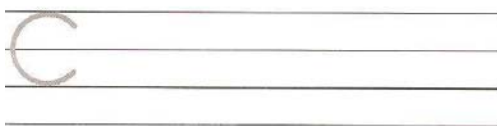
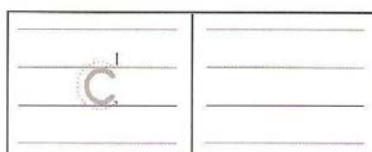
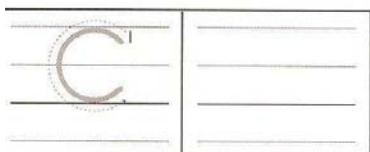
กิจกรรม	เวลา (นาที)	สื่อการสอน
<p>Warm- up</p> <p>1. ฟังเพลง ABC</p> <p>2. สุ่มหยิบบัตรตัวอักษรพิมพ์ใหญ่ พิมพ์เล็กคู่กัน ให้ นักเรียนบอกชื่อตัวอักษรจนครบ</p>	10	<p>-เพลง ABC</p> <p>-บัตรอักษรพิมพ์ใหญ่ พิมพ์เล็กคู่กัน</p>
<p>Presentation</p> <p>3. ครูแจกบัตรตัวอักษรทั้งพิมพ์ใหญ่ และพิมพ์เล็ก และให้นักเรียนหาคู่ตัวอักษรของตนให้พบและยืนคู่กัน</p> <p>4. เปิดเพลง ABC อีกรอบและให้ชูป้ายอักษรให้ตรงกับเพลง</p>	20	<p>-บัตรอักษรพิมพ์ใหญ่ 1 ชุด</p> <p>-บัตรอักษรพิมพ์เล็ก 1 ชุด (บัตร 1 แผ่น/ 1 ตัวอักษร)</p> <p>-เพลง ABC</p>
<p>Practice</p> <p>5. ออกเสียงพยัญชนะ และลากเส้นตัวอักษรให้นักเรียน ดูทีละเส้น และให้นักเรียนลากตามในอากาศ</p> <p>6. แจกใบงานเขียนตัวอักษรให้นักเรียน ฝึกเขียน ในชั้นเรียน</p>	10	<p>-ใบงานฝึกเขียน Alphabet (1)</p>
<p>Production</p> <p>7. ครูเรียกชื่ออักษรให้นักเรียนที่มีบัตรชูขึ้น และบอก ชื่อตัวอักษรพร้อมกัน</p> <p>8. ทำใบงานชุดเติมพยัญชนะที่หายไป</p>	20	<p>-บัตรอักษรพิมพ์ใหญ่ 1 ชุด</p> <p>-บัตรอักษรพิมพ์เล็ก 1 ชุด (บัตร 1 แผ่น/ 1 ตัวอักษร)</p> <p>- ใบงานชุดเติมพยัญชนะ ที่หายไป (2)</p>

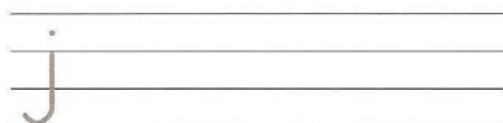
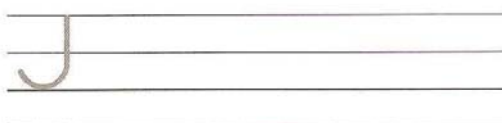
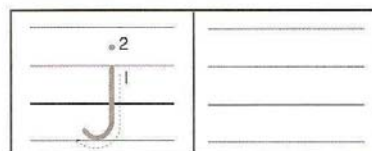
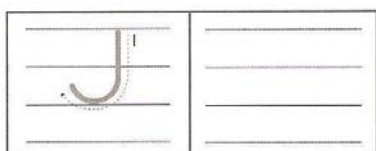
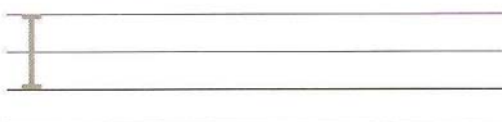
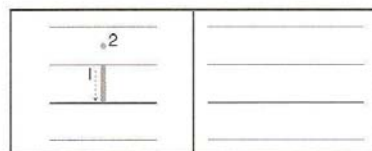
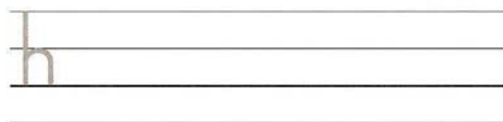
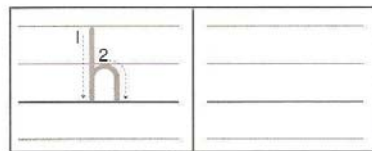
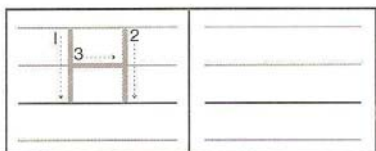
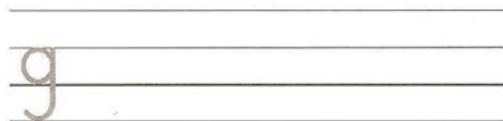
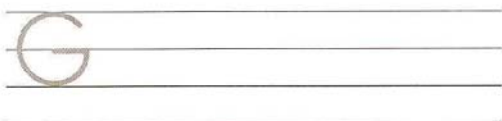
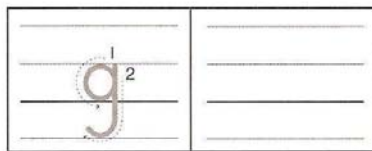
The alphabet

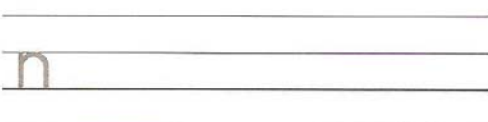
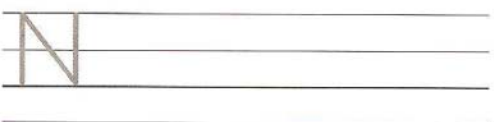
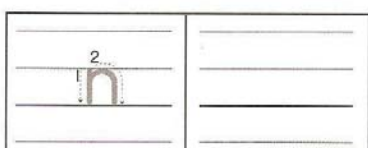
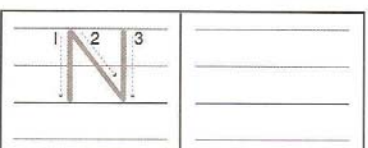
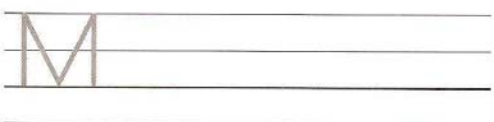
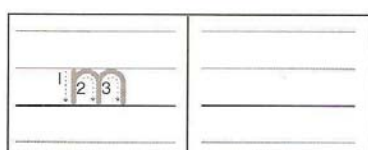
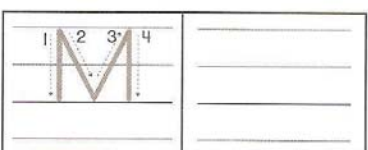
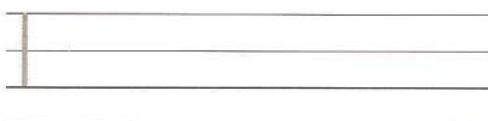
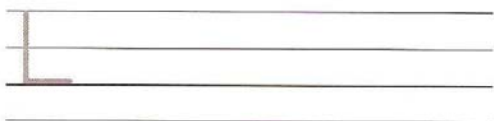
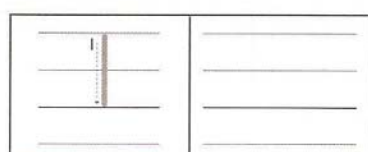
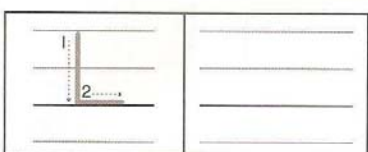
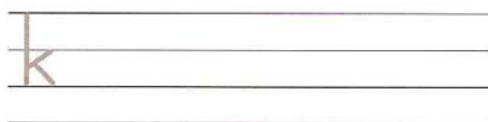
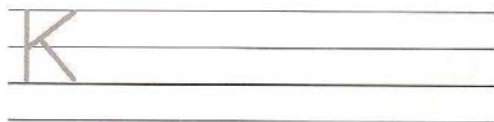
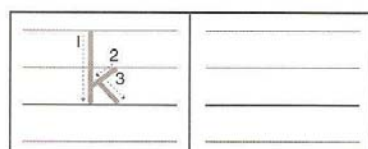
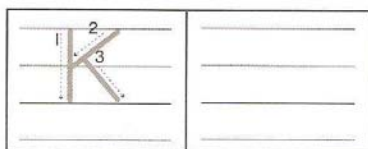
Aa Bb Cc Dd Ee Ff Gg
 Hh Ii Jj Kk Ll Mm Nn
 Oo Pp Qq Rr Ss Tt Uu
 Vv Ww Xx Yy Zz

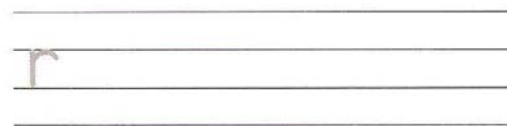
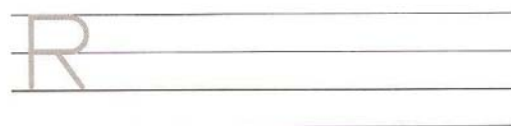
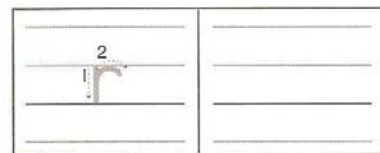
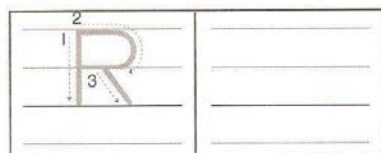
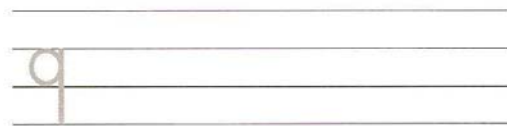
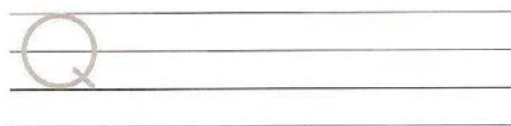
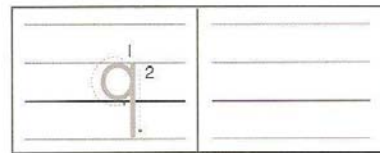
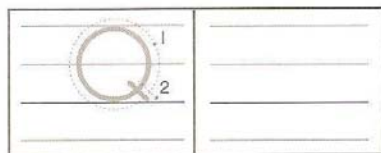
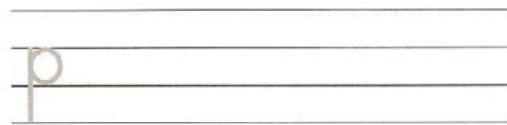
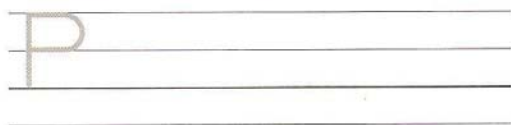
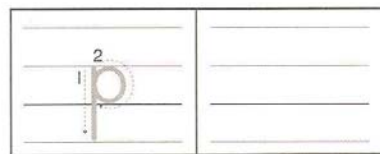
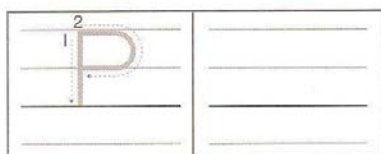
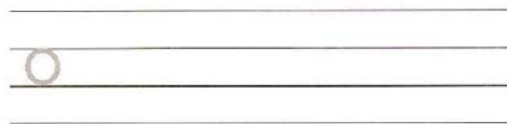
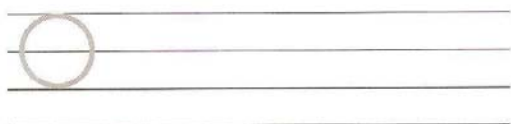
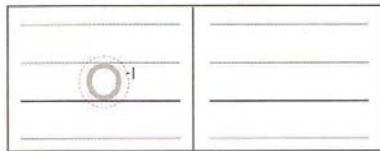
A. Write.

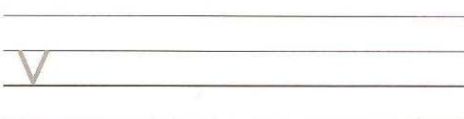
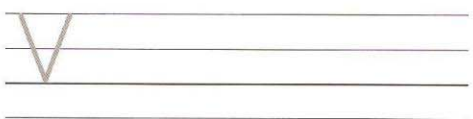
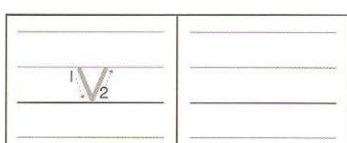
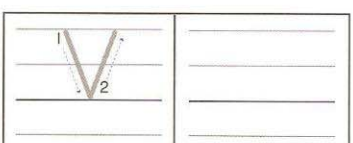
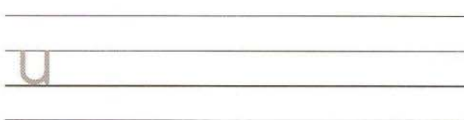
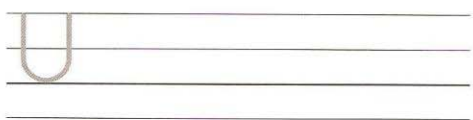
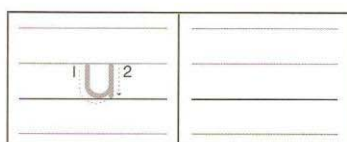
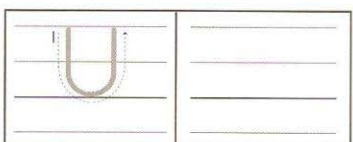
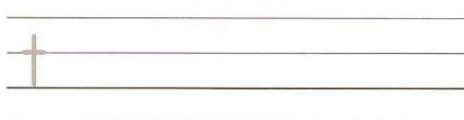
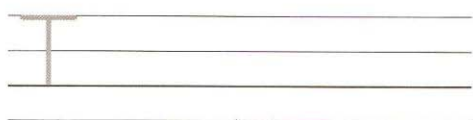
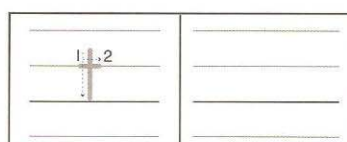
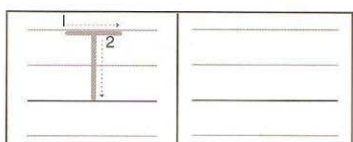
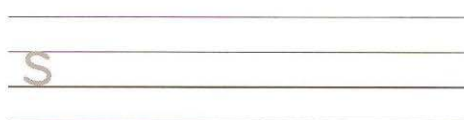
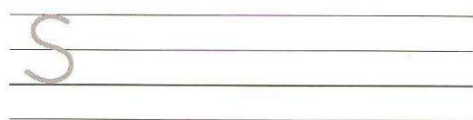
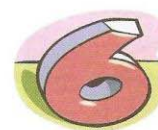
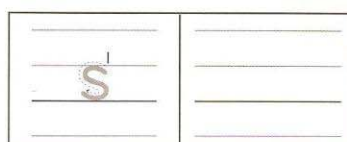
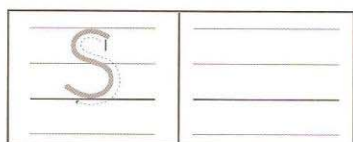

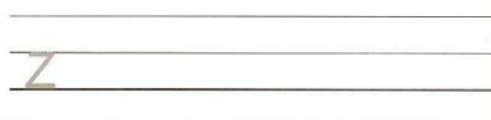
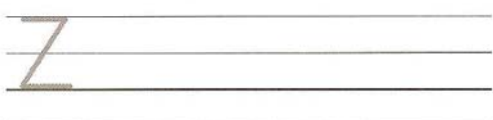
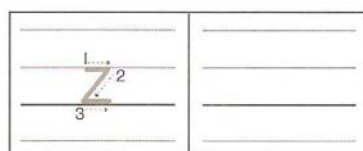
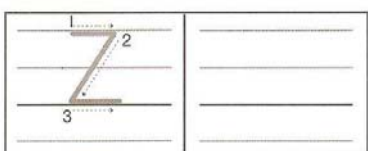
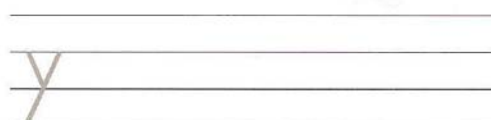
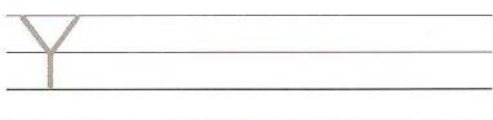
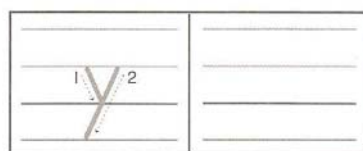
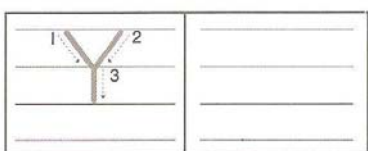
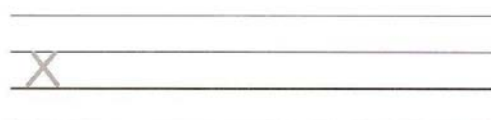
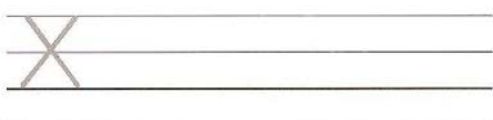
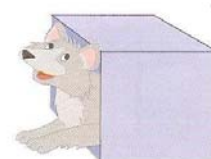
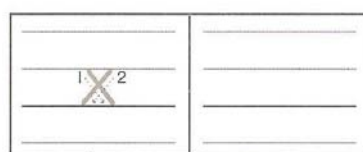
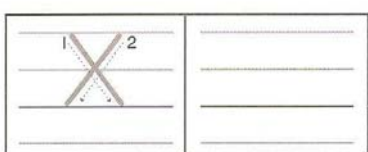
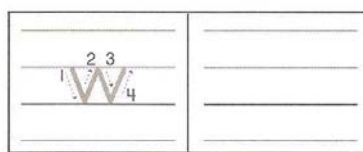
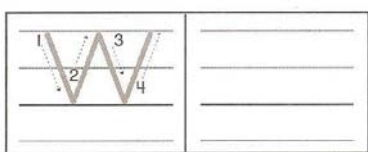

ใบงานที่ 2

จงเขียนอักษรที่ขาดหายไปในช่วงว่าง

A	—	C	—	E	—
—	H	I	—	K	L
M	—	—	P	—	R
S	—	U	—	W	—
—	Z				

จงเขียนอักษรที่ขาดหายไปในช่วงว่าง

—	b	c	—	—	f
—	h	—	j	—	l
m	—	o	—	—	r
s	—	—	v	—	x
—	Z				

Name _____ NO. _____ Class _____

แผนปรับพื้นฐานความรู้ 2

วิชา ภาษาอังกฤษพื้นฐาน 5

ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5

หน่วย Alphabet sounds

ระยะเวลา 60 นาที

จุดประสงค์การเรียนรู้

4. นักเรียนสามารถออกเสียงตัวอักษรภาษาอังกฤษได้
5. นักเรียนรู้คำศัพท์ที่ใช้เป็นตัวอย่างในการออกเสียงตัวอักษรภาษาอังกฤษได้
6. นักเรียนสามารถเขียนอักษรภาษาอังกฤษได้

กิจกรรมการเรียนรู้

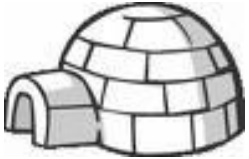

กิจกรรม	เวลา (นาที)	สื่อการสอน
<p>Warm up</p> <p>1. ฟังเพลง ABC สุ่มหยิบบัตรตัวอักษร 8-10 อักษร และให้นักเรียนบอกชื่อตัวอักษร</p> <p>2. ฟังเพลง Phonics ABC และฝึกร้องตาม ครูอธิบาย ABC คือ ตัวเขียน (รูปตัวอักษร) และเสียง /a/, /b/, /k/.... คือ รูปเสียงของอักษร</p>	10	<p>- บัตรตัวอักษร</p> <p>- เพลง Phonics ABC</p>
<p>Presentation</p> <p>3. ชูบัตรภาพซึ่งตรงตามตาราง phonics และออกเสียงตามที่ละภาพจนครบทุกภาพ</p>	10	<p>- บัตรภาพ</p> <p>(ตามตาราง phonics)</p>
<p>Practice</p> <p>4. แจกตาราง Phonics ให้นักเรียนทุกคน และพับกระดาษให้เห็นเฉพาะภาพ และตัวอักษร</p> <p>5. ชี้ไปที่ตัวอักษร ออกเสียง ชี้ไปที่ภาพ และออกเสียงคำศัพท์ตามภาพ</p> <p>6. ฝึกเขียนอักษรในอากาศ</p> <p>7. พับกระดาษใหม่โดยให้เห็นภาพตัวอักษรและคำศัพท์เท่านั้น ครูชี้ไปที่ตัวอักษรและคำศัพท์ทุกตัวที่ออกเสียง</p>	30	<p>- ตาราง Phonics</p> <p>(ตรงตามเพลง Phonics ABC)</p>
<p>Production</p> <p>8. นักเรียนคลี่กระดาษออกและฝึกเขียนคำศัพท์ใน column สุดท้าย พร้อมฝึกออกเสียงตัวอักษรไปใน</p>	10	<p>- ตาราง Phonics</p> <p>- เพลง Phonics ABC</p>

กิจกรรม	เวลา (นาที)	สื่อการสอน
ขณะที่เขียน 9. เปิดเพลง Phonics ABC และฝึกร้องตามอีกครั้ง		

พยางค์ Phonics

Read and write.

	<p>A a</p>	<p><u>a</u>pple</p>	<p>a _____ _____</p>
	<p>B b</p>	<p><u>b</u>ook</p>	<p>b _____ _____</p>
	<p>C c</p>	<p><u>c</u>at</p>	<p>c _____ _____</p>
	<p>D d</p>	<p><u>d</u>og</p>	<p>d _____ _____</p>
	<p>E e</p>	<p><u>e</u>lephant</p>	<p>e _____ _____</p>
	<p>F f</p>	<p><u>f</u>ish</p>	<p>f _____ _____</p>

	G g	gorilla	g _____ _____
	H h	hat	h _____ _____
	I i	igloo	i _____ _____
	J j	jacket	j _____ _____
	K k	key	k _____ _____
	L l	lion	l _____ _____

	<p>M m</p>	<p><u>m</u>ouse</p>	<p>m _____ _____</p>
	<p>N n</p>	<p><u>n</u>ut</p>	<p>n _____ _____</p>
	<p>O o</p>	<p><u>o</u>ctopus</p>	<p>o _____ _____</p>
	<p>P p</p>	<p><u>p</u>anda</p>	<p>p _____ _____</p>
	<p>Q q</p>	<p><u>q</u>ueen</p>	<p>q _____ _____</p>
	<p>R r</p>	<p><u>r</u>ing</p>	<p>r _____ _____</p>

	S s	<u>s</u> ock	s _____ _____
	T t	<u>t</u> iger	t _____ _____
	U u	<u>u</u> mbrella	u _____ _____
	V v	<u>v</u> iolin	v _____ _____
	W w	<u>W</u> atch	w _____ _____
	X x	<u>b</u> ox	x _____ _____

	Y y	<u>y</u> acht	y _____ _____
	Z z	<u>z</u> ebra	z _____ _____

แผนปรับปรุงพื้นฐานความรู้ 3

วิชา ภาษาอังกฤษพื้นฐาน 5

ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5

หน่วย Consonants

ระยะเวลา 60 นาที

จุดประสงค์การเรียนรู้

7. นักเรียนสามารถออกเสียงตัวอักษรภาษาอังกฤษได้
8. นักเรียนบอกเสียง initial sounds ได้
9. นักเรียนบอกเสียง final sounds ได้
10. นักเรียนทบทวนการเขียนตัวอักษรภาษาอังกฤษที่ถูกต้อง

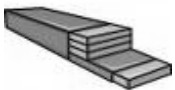

กิจกรรมการเรียนรู้

กิจกรรม	เวลา (นาที)	สื่อการสอน
Warm- up 1. โขว์บัตรภาพตามตารางโฟนิกส์และออกเสียงพร้อมกัน	5	- บัตรภาพ ตารางโฟนิกส์
Presentation 2. ครูเขียนพยัญชนะในอากาศ นักเรียนทาย พร้อมออกเสียงพยัญชนะ 3. นักเรียนจับคู่กับเพื่อน ผลัดกันเขียนตัวอักษรบนหลังและออกเสียง	15	
Practice 4. แจกใบงานเขียนตัวอักษร initial sounds ให้นักเรียนฝึกครั้งละ 1 แผ่น 5. ครูออกเสียงตัวอักษรที่เว้นว่างในคำ และให้นักเรียนเขียนเติมให้สมบูรณ์ 6. ครูและนักเรียนอ่านด้วยกัน พร้อมกับชี้คำอ่านไปด้วย 7. แจกใบงานเขียนตัวอักษร final sounds ฝึกครั้งละ 1 แผ่น 8. ครูออกเสียงตัวอักษรที่เว้นว่างในคำ และให้นักเรียนเขียนเติมให้สมบูรณ์ 9. ครูและนักเรียนอ่านด้วยกัน พร้อมกับชี้คำอ่านไปด้วย	30	- ใบงาน initial sounds - ใบงาน final sounds
Production 10. ครูหยิบบัตรภาพ นักเรียนบอกคำศัพท์ พร้อมบอกเสียง ทั้ง initial sounds และ final sounds	10	- บัตรภาพ

Initial sounds worksheet

Listen and write the letter in the blank. Then read.

	___ag ___ag ___ag ___ag
	___ed ___ed ___ed ___ed
	___at ___at ___at ___at
	___og ___og ___og ___og
	___in ___in ___in ___in
	___ox ___ox ___ox ___ox

	___um ___um ___um ___um
	___ot ___ot ___ot ___ot
	___et ___et ___et ___et
	___og ___og ___og ___og
	___op ___op ___op ___op
	___ut ___ut ___ut ___ut
	___ig ___ig ___ig ___ig

	___un ___un ___un ___un
	___it ___it ___it ___it
	___en ___en ___en ___en
	___an ___an ___an ___an
	___et ___et ___et ___et

Name..... Class No.....

Final sounds worksheet

Listen and write the letter in the blank. Then read.

	be__ be__ be__ be__
	pi__ pi__ pi__ pi__
	ba__ ba__ ba__ ba__
	do__ do__ do__ do__
	lo__ lo__ lo__ lo__
	gu__ gu__ gu__ gu__
	fi__ fi__ fi__ fi__

	va__ va__ va__ va__
	te__ te__ te__ te__
	ru__ ru__ ru__ ru__
	mo__ mo__ mo__ mo__
	ca__ ca__ ca__ ca__
	fo__ fo__ fo__ fo__
	ho__ ho__ ho__ ho__
	je__ je__ je__ je__

	nu__ nu__ nu__ nu__
	__it __it __it __it
	__et __et __et __et

Name..... Class No.....

แผนปรับพื้นฐานความรู้ 4

วิชา ภาษาอังกฤษพื้นฐาน 5

ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5

หน่วย Vowels

ระยะเวลา 60

นาที

จุดประสงค์การเรียนรู้

11. นักเรียนสามารถออกเสียงตัวอักษรภาษาอังกฤษได้
12. นักเรียนสามารถบอกเสียง vowel ได้
13. นักเรียนสามารถอ่านสะกดคำแบบ โฟนิิกส์ได้
14. นักเรียนบอกเสียง initial sounds ได้
15. นักเรียนบอกเสียง final sounds ได้

กิจกรรมการเรียนรู้

กิจกรรม	เวลา (นาที)	สื่อการสอน
<p>Warm-up +Presentation</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. ครูแสดงบัตรภาพ นักเรียนบอกคำศัพท์ และออกเสียงของ initial and final sounds เปลี่ยนภาพเรื่อยๆ 2. ครูยกเสียงตัวอย่าง initial and final sounds เช่น /b/, /g/ 3. โดยครูบอกให้นักเรียนทราบว่า เสียงเหล่านี้ คือ เสียงพยัญชนะ 4. ครูแสดงป้ายสระ a, e, i, o, u และให้นักเรียนออกเสียงสระ 5. ครูอธิบายข้อแตกต่างระหว่างเสียงสระ และเสียงพยัญชนะ 6. ครูคิดป้ายคำศัพท์ cat บนกระดาน และให้นักเรียนออกเสียงสะกดตามครู ได้แก่ /c/ + /æ/ + /t/ = cat /h/ + /e/ + /n/ = hen /p/ + /i/ + /g/ = pig /d/ + /o/ + /g/ = dog /b/ + /u/ + /g/ = bug 	20	<ul style="list-style-type: none"> - บัตรภาพ - บัตรสระ - บัตรคำ

กิจกรรม	เวลา (นาที)	สื่อการสอน
<p>Practice</p> <p>4. ครูแสดงบัตรคำและนักเรียนฝึกอ่านออกเสียงคำ และให้นักเรียนฝึกเขียนในอากาศ เช่น cat, cap, dog</p> <p>5. แจกใบงานชุดเติมสระ 1 (vowel sounds worksheet1)</p>	20	- ใบงานชุดเติมสระ 1,2 (vowel sounds worksheet)
<p>6. ครูออกเสียงคำและให้นักเรียนเลือกคำที่ได้ยิน เติมตัวเลขตามลำดับคำที่ได้ยิน</p> <p>7. ครูสุ่มถามคำตอบจากนักเรียนช่วยกันเฉลย และอ่านออกเสียงพร้อมกัน</p> <p>8. แจกใบงานชุดเติมสระ 2 (vowel sounds worksheet1) นักเรียนบอกคำศัพท์ตามภาพที่เห็น และเลือก first letter, middle letter, last letter ตามคำศัพท์ และเขียนคำศัพท์ เฉลยครั้งละ 1 คำ</p>		
<p>Production</p> <p>7. แบ่งนักเรียนออกเป็นกลุ่มละ 2-3 คน และแจกชุดจิกซออักษรภาษาอังกฤษ</p> <p>8. ครูบอกคำศัพท์ ให้นักเรียนช่วยกันต่อคำศัพท์ กลุ่มที่เสร็จก่อนให้ออกมาเฉลย และให้นักเรียนสะกดคำอ่านพร้อมๆ กัน</p>	10	- จิกซอตัวอักษร

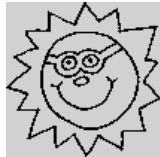

ฟังและใส่หมายเลขตามลำดับคำที่ได้ยิน

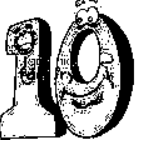

☐	☐	☐	☐
1. can	bag	map	fat
☐	☐	☐	☐
2. sun	hut	bug	cup
☐	☐	☐	☐
3. pot	hot	dog	mop
☐	☐	☐	☐
4. fin	pig	sit	six
☐	☐	☐	☐
5. wet	bed	jet	ten

Name..... No

Vowel sound worksheet

จงออกเสียงคำศัพท์ และเลือกวงกลมอักษรแต่ละช่อง หลังจากนั้นเขียนคำศัพท์ที่ถูกต้อง

say	circle	circle	circle	write			
	h	c	e	a	d	t	_____
	f	v	a	o	m	n	_____
	p	b	e	i	k	g	_____
	j	f	o	i	m	n	_____
	s	z	e	u	m	n	_____
	m	n	i	u	t	d	_____

say	circle	circle	circle	write			
	m	s	o	u	b	p	_____
	d	b	o	u	p	g	_____
	p	t	e	i	m	n	_____
	w	v	u	e	t	d	_____

Name..... No

ภาคผนวก ข
แผนการเรียนรู้ที่ 1

วิชา ภาษาอังกฤษพื้นฐาน 5

ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5

หน่วย At School

ระยะเวลา 60 นาที

จุดประสงค์การเรียนรู้

1. นักเรียนสามารถออกเสียง initial sounds ได้แก่ /b/, /k/, /m/, /r/ ได้ถูกต้อง
2. นักเรียนสามารถออกเสียง final sounds ได้แก่ /k/, /m/, /s/, /θ/ ได้ถูกต้อง
3. นักเรียนสามารถออกเสียงสระ /æ /, /u:/, /u/ ได้ถูกต้อง
4. นักเรียนสามารถอ่านออกเสียงข้อความ และประโยคสั้น ๆ ในบริบทที่เกี่ยวกับโรงเรียนได้ถูกต้อง
5. นักเรียนสามารถฟังและเขียนคำศัพท์สั้น ๆ ในบริบทที่เกี่ยวกับโรงเรียนได้ถูกต้อง

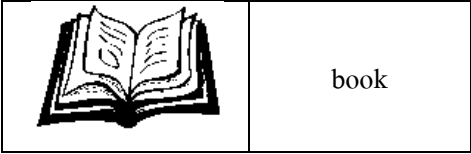
คำศัพท์

book, look, good, broom, room, pool, math, classroom, lab, map, mat

Target words : book, math, classroom

กิจกรรมการเรียนรู้

กิจกรรม	เวลา	สื่อการสอน
<p><u>Warm-up</u></p> <p>1. ครูแสดงบัตรอักษรและนักเรียนออกเสียงจากบัตรตัวอักษรที่กำหนด ได้แก่ /b/, /m/, /f/, /r/, /s/</p> <p>2. นักเรียนอ่านออกเสียงคำศัพท์จากบัตรคำเพื่อทบทวนคำศัพท์ ได้แก่ cat, van, pig, sit</p>	5	<ul style="list-style-type: none"> - บัตรอักษร - บัตรคำ
<p><u>Presentation</u></p> <p>3. ครูแสดงภาพ ได้แก่ หนังสือ ห้องเรียน วิชาคณิตศาสตร์ ให้นักเรียนดู พร้อมออกเสียงหลาย ๆ ครั้ง นักเรียนออกเสียงตามทั้งห้อง และรายบุคคล อย่างน้อยภาพละ 5 ครั้ง</p> <p>Ss: book/ math/ classroom</p>	10	<ul style="list-style-type: none"> - บัตรภาพ

กิจกรรม	เวลา	สื่อการสอน
<p>4. ครูสลับภาพไปมาให้ให้นักเรียนออกเสียงจนนักเรียนจำคำศัพท์และออกเสียงได้ถูกต้อง</p> <p><u>Practice</u></p> <p>5. แสดงบัตรภาพคำศัพท์ ซี่ที่คำศัพท์และสะกดตามครู</p> <div data-bbox="347 566 820 719" style="border: 1px solid black; padding: 5px; margin: 10px 0;"> </div> <p style="text-align: center;">/b/ + /u:/ + /k/ = book</p> <p>6. ปรับการสะกดคำของนักเรียนให้เร็วขึ้น</p> <p style="text-align: center;">/b/ + /u:k/ = book</p> <p>7. ตัดบัตรคำศัพท์ ตัดบนกระดาน และให้นักเรียนอ่าน book, look, hook, cook</p> <p>8. แสดงบัตรภาพคำศัพท์ ซี่ที่คำศัพท์และสะกดตาม</p> <p style="text-align: center;">/r/ + /u:m/ = room</p> <p>9. ครูเขียนคำศัพท์ room จากนั้นครูเขียนอักษร b เพิ่ม</p> <p>เป็นคำว่า broom และให้นักเรียนอ่าน ครูแก้ไขการออกเสียงให้ถูกต้อง</p> <p>10. ครูตัดบัตรคำศัพท์บนกระดานและให้นักเรียนฝึกอ่าน</p> <p style="text-align: center;">room, broom, boot, root, food, pool</p> <p>ครูสลับบัตรคำศัพท์ไปมาให้นักเรียนอ่าน สุ่มเลขที่นักเรียนอ่านออกเสียง</p> <p>11. ครูตัดแถบประโยค และให้นักเรียนฝึกอ่านทั้งห้องและรายบุคคล</p> <p>Ss: A book and broom are in the room.</p> <p>Ss: I look at a good cook book.</p> <p>Ss: My boot is in the pool.</p>	30	<ul style="list-style-type: none"> - บัตรภาพคำศัพท์ - บัตรคำ - แถบประโยค

กิจกรรม	เวลา	สื่อการสอน
<p>12. ให้นักเรียนสังเกตการอ่านออกเสียงระหว่างคำว่า book และ room เพื่อให้เห็นความแตกต่างระหว่างเสียงสั้นและเสียงยาว ครูออกเสียงคำศัพท์และให้นักเรียนบอกคู่ไหนสั้น คู่ไหนยาว ได้แก่</p> <p style="padding-left: 40px;">book broom</p> <p style="padding-left: 40px;">cook cool</p> <p style="padding-left: 40px;">hook room</p> <p>13. ครูแสดงบัตรภาพคำศัพท์ classroom ซึ่ที่คำศัพท์และนักเรียนสะกดตาม</p> <p style="padding-left: 40px;">/k/ + /æ/ + /s/ = class</p> <p style="padding-left: 40px;">/r/ + /u:m/ = room</p> <p>นำคำศัพท์ทั้ง 2 คำ ผสมกันและให้นักเรียนอ่าน</p> <p>14. แสดงบัตรภาพคำศัพท์ math ซึ่ที่คำศัพท์และสะกดตาม /m/ + /æ/ + /th / = math และฝึกออกเสียง /th/ ทั้งห้องและรายบุคคล</p> <p>15. แสดงป้ายภาพคำศัพท์ ได้แก่ fat, sad, map, class, lab และให้นักเรียนฝึกอ่าน จนนักเรียนจำคำศัพท์และออกเสียงได้ถูกต้อง</p> <p style="padding-left: 40px;">f/ + / æ t/ = fat /s/ + / æ d/ = sad</p> <p style="padding-left: 40px;">/l/ + / æ b/ = lab /m/ + / æ p/ = map</p> <p style="padding-left: 40px;">/m/ + / æ t/ = mat /k/ + / æ s/ = class</p>		<ul style="list-style-type: none"> - บัตรอักษร - บัตรคำ - ใบงาน

กิจกรรม	เวลา	สื่อการสอน
<p>16. นักเรียนแต่ละคู่สลับกันเขียนคำศัพท์ที่หลังของเพื่อนตามที่ครูบอก ช่วยกันเฉลยคำสะกดที่ถูกต้อง</p> <p><u>Production</u></p> <p>17. นำบัตรคำศัพท์ที่เรียนมาต่อเป็นกลุ่มคำสั้นๆ และให้นักเรียนฝึกอ่าน fat cat, classroom, good map, good book, cook book</p> <p>18. ครูคิดแถบประโยคบนกระดานและให้นักเรียนฝึกอ่าน</p> <p>A fat cat is on a mat. A mat is on a fat cat. A cat is sad. The good map is on the cook book. The Math book is in the classroom. A book and broom are in the classroom.</p> <p>19. นักเรียนทำใบงานส่งภายในคาบ</p>	15	<ul style="list-style-type: none"> - แถบประโยค - บัตรคำศัพท์ - ใบงานชุดที่ 1,2

ใบงานชุดที่ 1

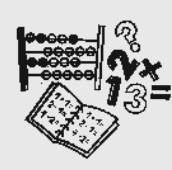

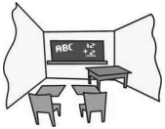
Listen and underline the word.

1. boot book broom boom
2. kook cool cook clock
3. room roof rock road
4. good goose groom goof
5. mad mask mat math
7. fat fast far farm
6. card class car cast

Name..... Class..... No.....

ใบงานชุดที่ 2

Fill in the blanks.

1. 	bo _ _ k
2. 	_ _ r _ _ _ m
3. 	c _ _ _ _
4. 	m _ _ _ h
5. 	_ _ _ p
6. 	c _ _ _ s _ _ r _ _ _ m

Name..... No.....

แผนการเรียนรู้ที่ 2

วิชา ภาษาอังกฤษพื้นฐาน 5

ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5

หน่วย At School

ระยะเวลา 60 นาที

จุดประสงค์การเรียนรู้

1. นักเรียนสามารถออกเสียง initial sounds ได้แก่ /d/, /s/, /w/, /tʃ/ ได้ถูกต้อง
2. นักเรียนสามารถออกเสียง final sounds ได้แก่ /l/, /r/, /ŋ/ ได้ถูกต้อง
3. นักเรียนสามารถออกเสียงสระ /e/, /i/, /ai/, /ʌ/ ได้ถูกต้อง
4. นักเรียนสามารถอ่านออกเสียงข้อความ และประโยคสั้น ๆ ในบริบทที่ เกี่ยวกับโรงเรียนได้ถูกต้อง
5. นักเรียนสามารถฟังและเขียนคำศัพท์สั้น ๆ ในบริบทที่ เกี่ยวกับโรงเรียนได้ถูกต้อง

ไวยากรณ์

A: What subject do you like?

B: I like Math/ English.

คำศัพท์

well, like, bell, subject, English, science

Target words : well, like, subject, English, math

กิจกรรมการเรียนรู้

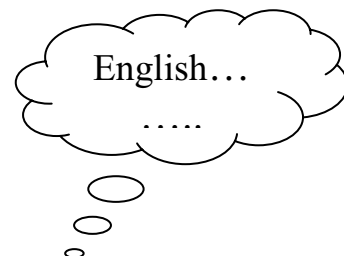
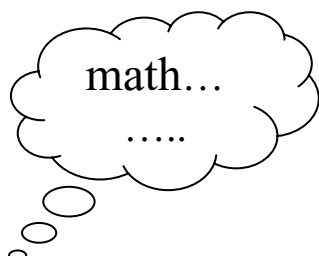
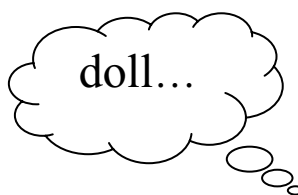
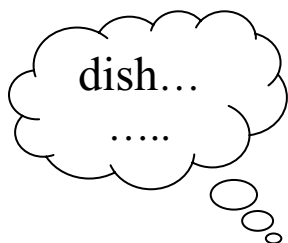
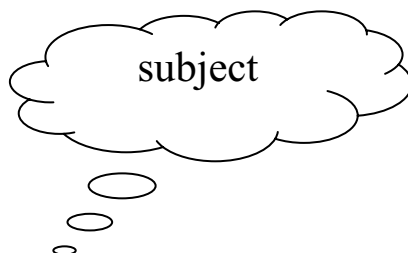
กิจกรรม	เวลา	สื่อการสอน
<p><u>Warm-up</u></p> <p>4. นักเรียนอ่านออกเสียงคำศัพท์จากบัตรคำที่ครูแสดง เพื่อทบทวนคำศัพท์ ได้แก่ book, math, classroom</p> <p>5. นักเรียนออกมาเขียนตามคำบอก กลุ่มละ 5 คน เริ่มจากกลุ่ม 1 โดยเพื่อนนักเรียนที่เหลือช่วยบอกคำศัพท์ 5 คำ เช่น book, math เป็นต้น จากนั้นช่วยกันตรวจสอบความถูกต้องทั้งห้องและให้คะแนนกลุ่ม</p> <p>6. ครูแสดงบัตรอักษรและออกเสียงจากตัวอักษรที่กำหนด ได้แก่ /s/, /w/, /e/, /i/</p>	5	- บัตรคำ

กิจกรรม	เวลา	สื่อการสอน
<p><u>Presentation</u></p> <p>7. ครูแสดงภาพตามความหมายคำ ได้แก่ well, subject, English ให้นักเรียนดู พร้อมออกเสียงหลายๆ ครั้ง</p> <p>8. นักเรียนออกเสียงตามทั้งห้องและรายบุคคล ทั้งห้องและรายบุคคลอย่างน้อยภาพละ 5 ครั้ง</p>	10	<ul style="list-style-type: none"> - บัตรภาพ คำศัพท์
<p><u>Practice</u></p> <p>9. แสดงบัตรภาพคำศัพท์ ซึ่งที่คำศัพท์และ สะกดตามครู</p> <div data-bbox="328 1039 821 1216" style="border: 1px solid black; padding: 5px; display: flex; align-items: center; justify-content: center;"> <div style="margin-left: 20px;">well</div> </div> <p style="text-align: center;">/w/ + /e/ + /l/ = well</p> <p style="text-align: center;">ปรับการสะกดให้เร็วขึ้น /w/ + /e/ = well</p> <p>10. ครูติดบัตรคำบนกระดาน โดยเปลี่ยนพยัญชนะต้น สะกดคำอ่าน ได้แก่ sell, fell, bell, dell, well</p> <p>11. แสดงภาพปลา นักเรียนบอกคำศัพท์ และพยายามบอกตัวสะกด</p> <p>T: What is it?</p> <p>Ss: It is a fish.</p> <p>Ss: /f/ , /i/.....</p> <p>12. เฉลยคำศัพท์โดยใช้บัตรภาพคำศัพท์ นักเรียนฝึกออกเสียง /ʃ/ โดยแบ่งเป็นแถว และเดี่ยว</p>	30	<ul style="list-style-type: none"> - แถบประโยค - บัตรภาพ คำศัพท์ - บัตรคำ

กิจกรรม	เวลา	สื่อการสอน
<p><u>Production</u></p> <p>13. ตัดแถบประโยค นักเรียนฝึกอ่าน</p> <p>Fish is in a dish.</p> <p>A fish is in a dish.</p> <p>Fish look at a big pig.</p> <p>We sell fish.</p> <p>I like English.</p> <p>I like Math.</p> <p>14. นักเรียนทำใบงานส่งภายในคาบ</p>	15	<ul style="list-style-type: none"> - แถบประโยค - ใบงาน 3,4

ใบงานชุดที่ 3

ฟังและใส่หมายเลขตามลำดับคำที่ได้ยิน

Name..... No.....

ใบงานชุดที่ 4

จงเติมอักษรลงในช่องว่างที่กำหนดให้

1.		__ ish
2.		d_____
3.		En__ l____ h
4.		__ el __
5.		b_____
6.		s_____
		sc__ en__ e

Name..... No.....

แผนการเรียนรู้ที่ 3

วิชา ภาษาอังกฤษพื้นฐาน 5

ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5

หน่วย At School

ระยะเวลา 60 นาที

จุดประสงค์การเรียนรู้

1. นักเรียนสามารถออกเสียง initial sounds ได้แก่ /st/, /sk/, /k/ ได้ถูกต้อง
2. นักเรียนสามารถออกเสียง final sounds ได้แก่ /i/, /t/, /l / ได้ถูกต้อง
3. นักเรียนสามารถออกเสียงสระ /ə/, /ɒ /, / u:/, /ju:/, /ʌ/ ได้ถูกต้อง
4. นักเรียนสามารถเปลี่ยนคำกริยาตามประธานของประโยคได้ถูกต้อง (subject verb agreement)
4. นักเรียนสามารถอ่านออกเสียงข้อความ และประโยคสั้น ๆ ในบริบทที่ เกี่ยวกับโรงเรียน ได้ถูกต้อง
5. นักเรียนสามารถฟังและเขียนคำศัพท์สั้นๆ ในบริบทที่ เกี่ยวกับโรงเรียน ได้ถูกต้อง

ไวยากรณ์

Subject verb agreement : He likes computer. They like computer.

คำศัพท์

computer, student, study, school, stand-up, table, chair

Target words : study, student, school, computer

กิจกรรมการเรียนรู้

กิจกรรม	เวลา	สื่อการสอน
<p><u>Warm-up</u></p> <ol style="list-style-type: none"> 1. ครูแสดงบัตรคำศัพท์ นักเรียนอ่านออกเสียงคำศัพท์จาก เพื่อทบทวนคำศัพท์ ได้แก่ book, math, classroom, well, subject, English 2. ครูให้นักเรียนกลุ่มที่ 2 ออกมาเขียนตามคำบอก จากคำศัพท์ที่เรียนคาบ กลุ่มละ 5 คน สมาชิกในกลุ่มทุกคนจะต้องได้เขียนคนละ 1 คำ โดยมีเพื่อนนักเรียนกลุ่มที่เป็นคนบอกคำศัพท์ 5 คำจากคาบที่แล้วเช่น English, subject เป็นต้น ช่วยกันตรวจความถูกต้องทั้งห้องและให้คะแนนกลุ่ม 	5	-บัตรคำศัพท์

กิจกรรม	เวลา	สื่อการสอน
<p><u>Presentation</u></p> <p>3. ครูแสดงภาพ ได้แก่ study, student, computer, table, chair ให้นักเรียนดู พร้อมออกเสียงหลายๆ ครั้ง นักเรียนออกเสียงตามทั้งห้องและรายบุคคล อย่างน้อยภาพละ 5 ครั้ง</p> <p>4. ครูสลับภาพไปมา และสุ่มเรียกเลขที่นักเรียนให้บอกคำศัพท์จากภาพ</p>	10	- บัตรภาพคำศัพท์
<p><u>Practice</u></p> <p>5. ครูติดบัตรคำบนกระดานให้นักเรียนอ่านตามลำดับ</p> <p>SS: an and tand stand</p> <p>6. ครูแก้ไขการอ่านคำว่า stand ที่ถูกต้องให้นักเรียน และอธิบายการออกเสียง เมื่อตามหลัง S จะออกเสียง /st/ และให้นักเรียนฝึกออกเสียง</p> <p>7. ครูติดบัตรภาพคำศัพท์ ซี่ที่คำศัพท์และสะกดตาม โดยสอนให้นักเรียนขีดเส้นใต้สระ ได้แก่ stand = /stænd / study = /st ^ di / understand = / ^ n/ + /d ə r/ + /stænd / stamp = /stæmp/ student = /stju: / + /d ə nt/</p> <p>8. ครูติดบัตรคำบนกระดานให้นักเรียนอ่านตามลำดับ</p> <p>SS: an can scan ครูแก้ไขการอ่านคำว่า scan ที่ถูกต้องให้นักเรียนออกมาเฉลยบนกระดานแต่ละข้อ</p> <p>9. ครูติดแถบประโยคและให้นักเรียนอ่านบนกระดานและให้นักเรียนสังเกตคำกริยาของ</p>	30	-บัตรภาพคำศัพท์ - แถบประโยค - ใบงาน 5

กิจกรรม	เวลา	สื่อการสอน
<p>แต่ละชุดประโยค เริ่มจาก ชุดที่ 1 - ชุดที่ 2</p> <p>The student is at school.</p> <p>The students are at school.</p> <p>A cat is on a chair.</p> <p>Cats are on a chair.</p> <p>Books are on the table.</p> <p>The books are on the table.</p> <p>----- ชุดที่ 1-----</p> <p>She likes computer.</p> <p>They like computer.</p> <p>He studies English.</p> <p>We study English.</p> <p>----- ชุดที่ 2-----</p> <p>ครูให้นักเรียนสังเกตประธาน และคำกริยาของประโยค และช่วยกันอภิปรายวิธีการใช้ของแต่ละชุดประโยค</p>		-
<p>Production</p> <p>10. แบ่งนักเรียนออกเป็นกลุ่ม กลุ่มละ 8 คน สมาชิกจะได้รับบัตรคนละ 1 ใบ เพื่อเล่นเกมทายคำศัพท์ โดยนักเรียนนั่งเป็นวงกลม คนแรกได้บัตรภาพ คนต่อมาได้บัตรคำ สลับต่อไปเรื่อยๆ จนครบ 8 บัตร นักเรียนคนแรกแสดงบัตร นักเรียนที่เหลือบอกคำศัพท์ ตามภาพหรือคำศัพท์ที่เห็น</p> <p>11. นักเรียนทำใบงานชุด 6</p>	15	<ul style="list-style-type: none"> - บัตรคำศัพท์และบัตรภาพ - ใบงาน 6

ใบงานชุดที่ 5

จงเติมอักษรลงในช่องว่างที่กำหนดให้

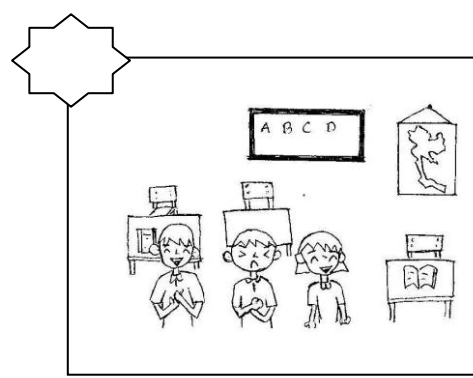
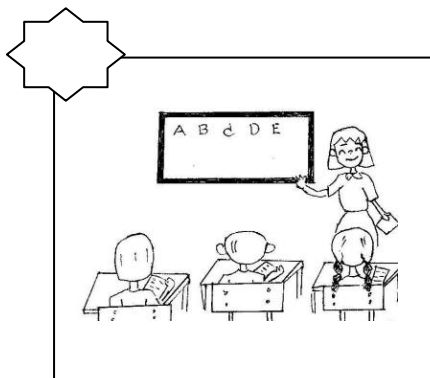
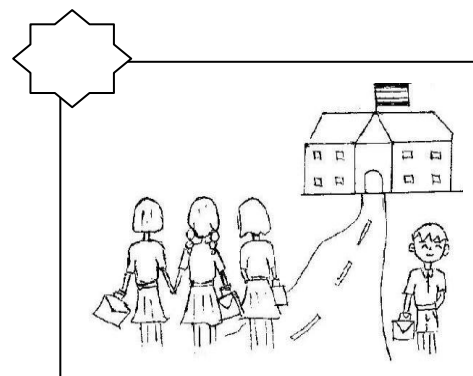
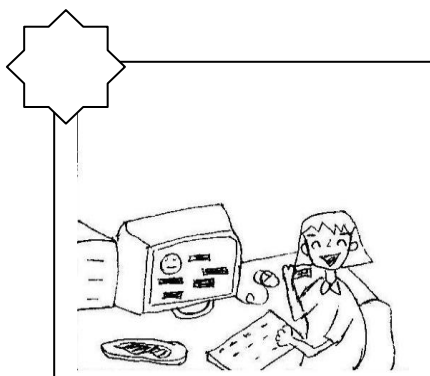
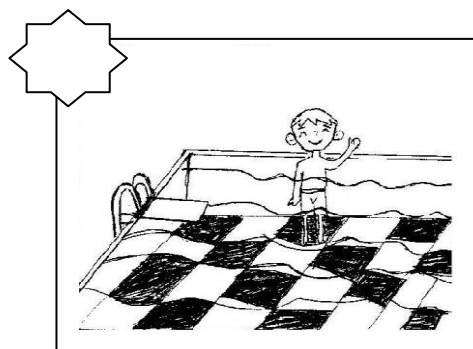
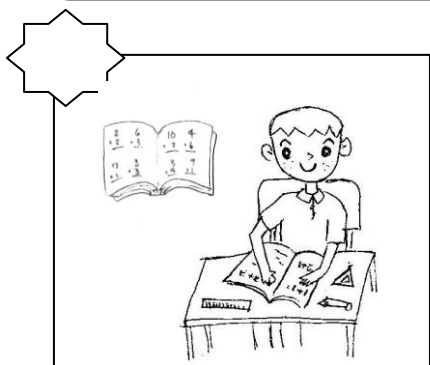
1. 	__ch__ __ l
2. 	st__ d
4. 	__ __ ud __ nt
5. 	__ __ bl__
6. 	ch__ __ r
7. 	c __mp__ __er

Name No

ใบงานชุดที่ 6

ให้นักเรียนจับคู่ภาพให้ตรงกับประโยคที่กำหนดให้

a. We study English.	b. The student is at school.
c. She likes computer.	d. He stands in the pool.
e. Students are in the classroom.	f. He looks at Math book.
g. The students are at school.	h. He looks at the computer.

Name Class..... No

แผนการเรียนรู้ที่ 4

วิชา ภาษาอังกฤษพื้นฐาน 5

ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5

หน่วย At School

ระยะเวลา 60 นาที

จุดประสงค์การเรียนรู้

1. นักเรียนสามารถออกเสียง initial sounds ได้แก่ /f/, /n/, /k/, /o/, /t/, /pl/, /gr/ ได้ถูกต้อง
2. นักเรียนสามารถออกเสียง final sounds ได้แก่ /n/, /st/, /l /, /d/ ได้ถูกต้อง
3. นักเรียนสามารถออกเสียงสระ /e/, / u:/, /u/, /i:/, /ɔ:/, /au/ ได้ถูกต้อง
4. นักเรียนสามารถใช้รูปแบบประโยค Present Simple Tense ได้ถูกต้อง
5. นักเรียนสามารถใช้และเข้าใจคำบุพบท (prepositions) ในประโยคได้ถูกต้อง
6. นักเรียนสามารถอ่านออกเสียงข้อความ และประโยคสั้น ๆ ในบริบทที่ เกี่ยวกับโรงเรียน ได้ถูกต้อง
7. นักเรียนสามารถฟังและเขียนคำศัพท์สั้น ๆ ในบริบทที่ เกี่ยวกับโรงเรียน ได้ถูกต้อง

ไวยากรณ์

There is/ There are

Prepositions: next to, opposite

คำศัพท์

football, all, hall, next to, opposite, canteen, rest room, playground

Target words : football, all, next to, opposite, playground

กิจกรรมการเรียนรู้

กิจกรรม	เวลา	สื่อการสอน
<p><u>Warm- up</u></p> <p>1. ครูแสดงบัตรคำศัพท์ และให้นักเรียนอ่านออกเสียงเพื่อทบทวนคำศัพท์ ได้แก่ student, study, computer, school, English, Math, classroom</p> <p>2. นักเรียนกลุ่มที่ 3 ออกมาเขียนคำศัพท์ที่เรียนจากคาบที่แล้ว คนละ 1 คำ โดยมีนักเรียนต่างกลุ่มช่วยบอกคำศัพท์ จากนั้นช่วยกันตรวจทั้งห้องและให้คะแนนกลุ่ม</p>	15	<ul style="list-style-type: none"> - บัตรคำศัพท์ - บัตรภาพคำศัพท์

กิจกรรม	เวลา	สื่อการสอน
<p><u>Presentation</u></p> <p>3. ครูแสดงภาพคำศัพท์ที่ได้แก่ football, hall, wall, canteen, next to, opposite, under, rest room, playground และให้นักเรียนฝึกออกเสียงตามครู 4 -5 ครั้ง ครูสลับภาพไปมาให้ นักเรียนบอกคำศัพท์</p> <p><u>Practice</u></p> <p>4. ครูเปิดบัตรคำศัพท์ football และให้นักเรียน แยกคำอ่านเป็น 2 พยางค์ โดยให้นักเรียน เริ่มสะกดคำว่า foot และคำว่า ball ตามลำดับ</p> <p>football = /fut/ + /b ɔ: l/</p> <p>5. ครูปิดตัว b ที่คำว่า ball และสุ่มให้นักเรียน อ่านออกเสียง all = / ɔ: l/</p> <p>ครูเปลี่ยนพยัญชนะต้นบนกระดาน และให้นักเรียนแต่ละแถวอ่าน ได้แก่ all, ball, fall, call, wall, hall, mall</p> <p>6. ครูแสดงบัตรภาพคำศัพท์ wall อีกครั้งโดยให้นักเรียนสะกดคำอ่าน wall = /w ɔ: l/</p> <p>7. ครูเปิดคำศัพท์ hall ให้นักเรียนอ่าน และพลิกรูปภาพให้นักเรียนดู เพื่อตรวจสอบความถูกต้อง</p> <p>8. ครูแสดงบัตรภาพ playground เริ่มสอนทีละพยางค์ เริ่มจากคำว่า play ครูปิดอักษร p และนักเรียนสะกดคำตามครู /l/ + /ei/ = lay จากนั้นจึงเปิดอักษร p ให้นักเรียนเห็นคำเต็ม ครูให้นักเรียนสะกดคำอ่านเอง และแก้ไขให้ถูกต้อง /pl/ + /ei/ = play</p>	30	<ul style="list-style-type: none"> - บัตรคำศัพท์ - บัตรภาพคำศัพท์

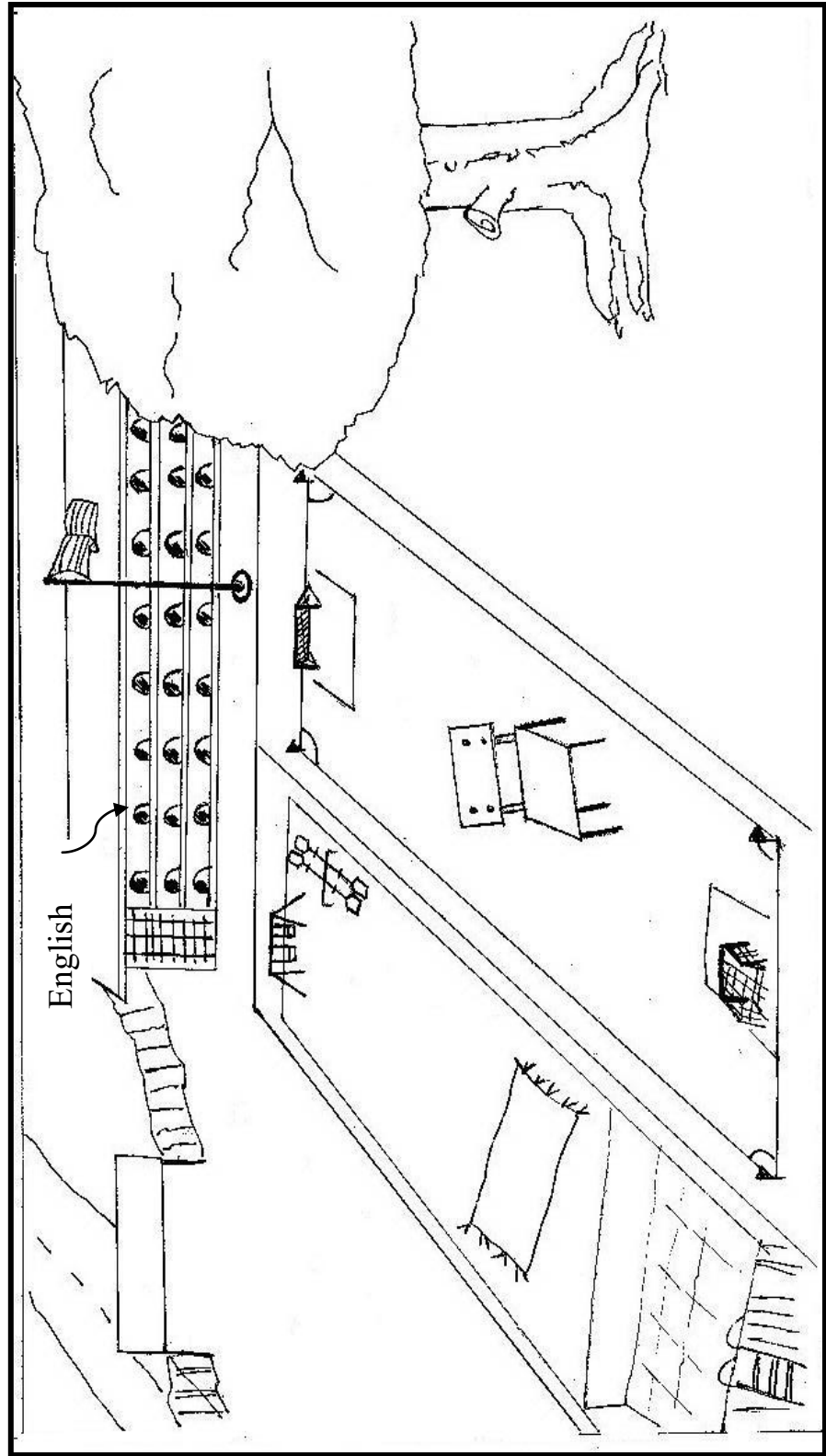
กิจกรรม	เวลา	สื่อการสอน
<p>9. ครูสอนคำพยางค์ที่สอง ground โดยเริ่มให้นักเรียนสะกดตามครู /r/ + /aund/ = round โดยให้ฝึกซ้ำหลายๆ ครั้ง และครูเพิ่มอักษร g นักเรียนสะกดด้วยตนเองอีกครั้ง /gr/ + /aund/ = ground ครูแสดงคำทั้งสองพยางค์ และให้นักเรียนอ่าน playground</p> <p>10. ครูแสดงบัตรภาพคำศัพท์ canteen อีกครั้ง โดยให้นักเรียนฝึกสะกดอ่านคำศัพท์ตาม โดยแยกอ่านเป็น 2 พยางค์ can+ teen</p> <p>11. ครูให้นักเรียนสะกดคำว่า can = /k æ n/ ด้วยตนเอง และสะกดคำว่า teen = /ti:n/ ตามครู</p> <p>12. ครูอธิบายการออกเสียงคำที่มี ee ให้ออกเสียงยาว และนักเรียนฝึกทำเสียง /i:/ ครูติดบัตรคำศัพท์ให้นักเรียนฝึกอ่านได้แก่ see, tree, teen, feed, meet,</p> <p>13. ครูแสดงบัตรภาพคำศัพท์ rest room อีกครั้ง โดยให้นักเรียนฝึกสะกดอ่านคำศัพท์ตาม โดยแยกอ่านเป็น 2 พยางค์ rest room = /rest/ + /ru:m/ และนักเรียนอ่านคำศัพท์ซ้ำอีก 3-4 ครั้ง</p> <p>14. ครูติดบัตรคำศัพท์ next to บนกระดาน นักเรียนสะกดอ่านคำตามครู /nekst/ + /tu/ โดยครูย้ำให้นักเรียนฟังเสียงพยัญชนะเสียงท้าย /st/ และนักเรียนออกเสียง nexst ซ้ำอีกครั้ง และบอกความหมายของคำ</p> <p>15. ครูฝึกเน้นการออกเสียง final sound /st/ ของนักเรียน โดยติดบัตรคำศัพท์ให้นักเรียนฝึกอ่านได้แก่ rest, nest, west, test, next</p>		<ul style="list-style-type: none"> - แถบประโยค - ชุดเกมจับคู่ภาพ และประโยค

กิจกรรม	เวลา	สื่อการสอน
<p>16. ครูชูบัตรภาพคำศัพท์ opposite และให้นักเรียนฝึกสะกดคำตามครู โดยแยกออกเป็น 3 พยางค์ หลังจากนั้นจึงให้นักเรียนอ่านออกเสียงเอง 3-4 ครั้ง และช่วยกันบอกความหมาย</p> <p>opposite = /' D p əzɪt /</p> <p>17. ครูชูบัตรคำศัพท์ under และให้นักเรียนสะกดและอ่านตามครู under = / ʌ nder/</p> <p>18. ครูสลับบัตรภาพไปมาระหว่าง opposite และ next to เพื่อให้นักเรียนสามารถอ่านได้คล่องแคล่วขึ้น</p> <p>19. ครูแสดงแถบประโยค There is / There are และให้นักเรียนฝึกอ่านสลับไปมาตามครู</p> <p>20. ครูติดแถบประโยคตัวอย่าง There is/ There are บนกระดาน ให้นักเรียนเห็นความแตกต่างของประโยคเพื่อสอนความหมาย</p> <p>There is/ There are</p> <ul style="list-style-type: none"> - <u>There is book</u> on the table. <u>There are six books</u> on the table. - There is a ball in the playground. There are two balls in the playground. - There is a computer in the classroom. There are ten computers in the classroom. - There is a student in the canteen. - There are students in the canteen. 		

กิจกรรม	เวลา	สื่อการสอน
<p>21. ครูนำ ปากกา 1 แท่งวางบนสมุด และนักเรียนช่วยพูดประโยคตามภาพที่เห็น โดยใช้ There is...</p> <p>Ss: There is a pen on the book.</p> <p>ครูเพิ่มจำนวนปากกา 3 แท่ง วางบนสมุดเล่มเดิม และให้นักเรียนพูดประโยคตามภาพที่เห็น โดยใช้ There are...</p> <p>Ss: There are three pens on the book.</p> <p>22. ครูนำปากกา มาวางข้างสมุด ฝึกให้นักเรียน ใช้ next to</p> <p>There is a pen next to a book.</p> <p>ครูเปลี่ยนตำแหน่งการ โดยให้ปากกาอยู่ด้านล่างสมุด</p> <p>There is a pen under the book.</p> <p>23. ครูคิดแถบประโยคและให้นักเรียนช่วยกัน บอกความหมาย ได้แก่</p> <p>There are two cats in the school.</p> <p>There is a cat on the mat.</p> <p>There is a fish in a dish.</p> <p>There are students in the English lab.</p> <p>There is a rest room next to a canteen.</p> <p>There are two classrooms opposite the playground.</p> <p>There is a ball under the Math book.</p> <p>24. แบ่งนักเรียนออกเป็นกลุ่ม กลุ่มละ 5-6 คน และให้นักเรียนนั่งเป็นกลุ่ม ครูแจกชุดบัตร ภาพและแถบประโยคให้กลุ่มละ 1 ชุด</p>		

กิจกรรม	เวลา	สื่อการสอน
25. ครูอธิบายกติกาให้นักเรียนฟังคำสั่งจากครู ถ้าครูชูภาพขึ้น ให้นักเรียนแต่ละกลุ่ม หา ประโยคให้ตรงกับภาพ หรือครูพูด ประโยคให้นักเรียนหาภาพ กลุ่มใดหาเจอ ก่อนให้ตะโกน บอกว่า Hurray! และบัตร มาติดบนกระดาน กลุ่มใดหาได้เร็วที่สุด เป็นผู้ชนะ		
<u>Production</u> 26. นักเรียนทำแบบทดสอบวัดความก้าวหน้า There is / there are โดยครูอ่านแต่ละ ประโยค และให้นักเรียนเขียนคำศัพท์ตรง ตำแหน่งที่ได้ยิน	15	- แบบทดสอบ 1

ให้นักเรียนฟังและเขียนคำศัพท์ตรงตามตำแหน่งที่ได้ยินให้ถูกต้อง

แผนการเรียนรู้ที่ 5

วิชา ภาษาอังกฤษพื้นฐาน 5

ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5

หน่วย At School

ระยะเวลา 60 นาที

จุดประสงค์การเรียนรู้

1. นักเรียนสามารถออกเสียง initial sounds ได้แก่ /r/, /fr/, /pr/, /t/, /kl/, /t/, /b/, f/ ได้ถูกต้อง
2. นักเรียนสามารถออกเสียง final sounds ได้แก่ /tʃ/, /d/, /l/, /m/, /d/ ได้ถูกต้อง
3. นักเรียนสามารถออกเสียงสระ /e/, / u:/, /u/, /i:/, /i/, / ɔ:/, /l/ ได้ถูกต้อง
4. นักเรียนสามารถใช้รูปแบบประโยค Yes-NO questions ได้ถูกต้อง
5. นักเรียนสามารถใช้และเข้าใจคำบุพบท (prepositions) ในประโยคได้ถูกต้อง
6. นักเรียนสามารถอ่านออกเสียงข้อความ และประโยคสั้น ๆ ในบริบทที่ เกี่ยวกับโรงเรียนได้ถูกต้อง

ไวยากรณ์

Is there..?/ Are there....?

Do? Does.....?

Prepositions: next to, opposite

คำศัพท์

teacher, friend, principal, teach, beach, clean, read, eat, field

Target words : teacher, friend, field

กิจกรรมการเรียนรู้

กิจกรรม	เวลา	สื่อการสอน
<p><u>Warm- up</u></p> <p>1. ครูแสดงบัตรคำศัพท์ และให้นักเรียนอ่านออกเสียงเพื่อทบทวนคำศัพท์ ได้แก่ football, opposite, next to, Math, canteen, rest room, playground</p> <p>2. นักเรียนกลุ่มที่ 4 ออกมาเขียนคำศัพท์ที่เรียนจากคาบที่แล้ว คนละ 1 คำ โดยมีนักเรียนต่างกลุ่มช่วยบอกคำศัพท์ จากนั้นช่วยกันตรวจสอบความถูกต้องทั้งห้อง และให้คะแนนกลุ่ม</p>	5	<ul style="list-style-type: none"> - บัตรคำศัพท์ - บัตรภาพคำศัพท์

กิจกรรม	เวลา	สื่อการสอน
<p><u>Presentation</u></p> <p>3. ครูติดภาพห้องเรียนบนกระดาน ในภาพแสดงสิ่งของต่างๆ ที่อยู่ในห้องเรียน บนตำแหน่งต่างๆ ครูเริ่มพูดประโยคตามสิ่งของในภาพโดยใช้โครงสร้าง</p> <p>There is / there are</p> <p>T: There is a football on the book.</p> <p>4. ครูให้นักเรียนทุกคนสำรวจดูในลิ้นชักของนักเรียนทุกคน เพื่อหาแถบประโยค เพื่อนำประโยคมาติดให้ตรงกับภาพ จากนั้นให้นักเรียนอ่านแต่ละประโยคพร้อมกัน และช่วยกันตรวจสอบความถูกต้องของภาพและประโยค ได้แก่</p> <p>There are two computers in the classroom.</p> <p>There is an English book next to Math book.</p> <p>There are three students in the classroom.</p> <p>There is a cat on the mat.</p> <p>5. ครูแสดงบัตรภาพ ได้แก่ teach, teacher, friend, principal, field และออกเสียงตามครูหลายๆ ครั้ง ทั้งห้องและรายบุคคล อย่างน้อยภาพละ 5 ครั้ง</p> <p>6. ครูสลับภาพไปมา และสุ่มเรียกเลขที่นักเรียนให้บอกคำศัพท์จากภาพ</p>	20	<ul style="list-style-type: none"> - ภาพวาดห้องเรียน - แถบประโยค - บัตรภาพคำศัพท์
<p><u>Practice</u></p> <p>7. ครูติดบัตรภาพคำศัพท์ นักเรียนออกเสียงและ สะกดตาม ครู teach = /ti:tʃ/ ครูอธิบายนักเรียน ch ออกเสียง /tʃ/ และให้นักเรียนฝึกออกเสียง 3-4 ครั้ง</p> <p>8. ครูใส่บัตรคำศัพท์ในกระเป๋าติดผนัง และให้นักเรียนฝึกอ่าน ได้แก่ คำว่า teach, beach, peach, bench พร้อมดูภาพความหมายแต่ละคำ ครูสลับไปมาสุ่มให้นักเรียนอ่านเป็นรายบุคคล เพื่อฝึกออกเสียง final</p>	25	

กิจกรรม	เวลา	สื่อการสอน
<p>sound /tʃ/ ที่ถูกต้อง</p> <p>9. ครูแสดงบัตรคำศัพท์ teacher โดยปิดคำคำว่า teach และให้นักเรียนออกเสียง /er/ จนนักเรียนออกเสียงได้ทุกคน ครูเพิ่มคำให้ยาวขึ้นได้คำว่า cher และสุ่มนักเรียนออกเสียง พร้อมแก้ไขการออกเสียงให้ถูกต้อง และนักเรียนทุกคนออกเสียงตาม</p> <p>10. ครูอธิบายเสียงสระ ea ให้นักเรียนช่วยกันบอกว่ามีเสียงอย่างไร Ss : /i:/ และนักเรียนอ่านคำศัพท์ที่ติดในกระเป๋าดัดผนังได้แก่ tea, sea, clean, eat, team, read</p> <p>11. ครูแสดงบัตรคำศัพท์ teacher อีกครั้ง และนักเรียนอ่านคำศัพท์พร้อมๆ กัน ครูสลับบัตรคำศัพท์ระหว่าง teach กับ teacher</p> <p>12. ครูติดบัตรภาพคำศัพท์ นักเรียนออกเสียงและสะกดตามครูในแต่ละบัตรคำ end = /end/ friend = /fr/ + /end/ ครูแสดงบัตรคำศัพท์ friend และอ่านออกเสียง นักเรียนอ่านตามครู นักเรียนบอกความหมาย</p> <p>13. ครูใส่บัตรคำศัพท์ในกระเป๋าดัดผนัง และให้นักเรียนฝึกอ่าน ได้แก่ คำว่า end, send, lend, fend, trend</p> <p>14. ครูใส่บัตรคำศัพท์ field ลงในกระเป๋าดัดผนัง นักเรียนออกเสียงและ สะกดตามครู /f/ + /i:ld/ = field</p>		<ul style="list-style-type: none"> - บัตรคำศัพท์ - กระเป๋าดัดผนัง

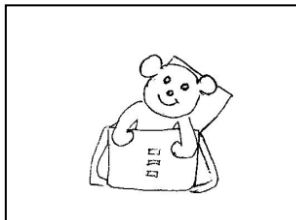
กิจกรรม	เวลา	สื่อการสอน
<p>15. ครูใส่บัตรคำศัพท์ในกระเป๋าคิดผนัง และให้นักเรียนฝึกอ่าน ได้แก่ คำว่า mield, shield, yield</p> <p>16. ครูแสดงบัตรคำศัพท์ principal สอนให้นักเรียนแบ่งพยางค์ ได้ทั้งหมด 3 พยางค์ ได้แก่ prin/ ci/ pal สุ่มนักเรียนช่วยกันสะกดคำแต่ละพยางค์ principal = /prinsəpl/</p> <p>17. ครูอธิบายเพิ่มการอ่านคำที่มีตัว c เมื่อตามด้วย i จะออกเสียง /s/ เช่น city</p> <p>นักเรียนฝึกอ่านคำศัพท์ทั้งหมด โดยครูสุ่มให้นักเรียนอ่านเป็นแถวและบุคคล</p>		
<p><u>Production</u></p> <p>18. ครูติดภาพห้องเรียนที่ใช้เรียนตอนต้นคาบ อีกครั้ง โดยแต่ละภาพยังมีแถบประโยคติดอยู่ ครูถามนักเรียนจากภาพ</p> <p>T: Are there two computers in the classroom? ครูพยายามช่วยตอบนักเรียน</p> <p>โดยใช้คำพูด Yes/ No</p> <p>Ss: Yes และครูแก้ไขการตอบที่ถูกต้องและให้นักเรียนพูดตาม</p> <p>T: Are there six computers in the classroom? Ss: No, there are.</p> <p>ครูแก้ไขการตอบให้นักเรียนตอบในรูปปฏิเสธอย่างถูกต้องและให้นักเรียนพูดตาม</p> <p>Ss: No, there aren't. และใส่แถบประโยคคำถาม คำตอบลงในกระเป๋าคิดผนังให้นักเรียน</p>	10	<ul style="list-style-type: none"> - ภาพวาดห้องเรียน - แถบประโยค - ชุดเกมจิกซอประโยค - ใบงานชุดที่ 7

กิจกรรม	เวลา	สื่อการสอน
<p>19. ครูถามนักเรียน Is there the English book next to the Math book? Ss : Yes, there is/ Yes, there are. ครูอธิบายการตอบคำถาม การใช้ Is there .. และ Are there....?</p> <p>ครูถามคำถามอีกครั้งเพื่อตรวจสอบความเข้าใจยิ่งขึ้น T: Is there the English book opposite the Math book? Ss: No, there isn't.</p> <p>และใส่แถบประโยคคำถาม คำตอบลงในกระเป๋าคัด ผนังให้นักเรียนฝึกอ่านทั้งหมดอีกครั้ง ได้แก่</p> <ul style="list-style-type: none"> - Are there two computers in the classroom? Yes, there are. - Are there six computers in the classroom? No, there aren't - Is there the English book next to the Math book? Yes, there is. <p>Is there the English book opposite the Math book? No, there isn't.</p>		
<p>20. ครูคิดแผนกระดาดคำถามการถามด้วย Do/ Does...? บนกระดาน ได้แก่ ประโยคดังต่อไปนี้</p> <p>Does a cat sit on the mat? Does a cat stand on the mat. Do the students read the books? Do the students play the computers? Does the teacher read the book?</p> <p>นักเรียนอ่านตามครูแต่ละประโยค 3-4 ครั้ง และให้</p>		

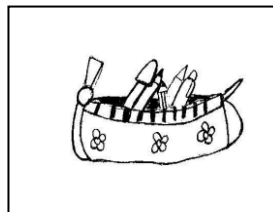
กิจกรรม	เวลา	สื่อการสอน
<p>นักเรียนดูภาพกับประโยคที่นักเรียนอ่าน โดยให้ตอบ yes/ no แบบสั้นๆ ก่อนเพื่อตรวจสอบความเข้าใจของนักเรียน</p> <p>21. ครูแสดงป้ายคำศัพท์ do , does และให้นักเรียนอ่านตามครูซ้ำไปมา จนนักเรียนเริ่มอ่านได้คล่องแคล่ว</p> <p>22. ครูแสดงป้ายคำศัพท์ don't , doesn't และให้นักเรียนอ่านตามครูซ้ำไปมา จนนักเรียนเริ่มอ่านได้คล่องแคล่ว</p> <p>23. แบ่งนักเรียนออกเป็นกลุ่ม 5-6 คน ครูแจกชุดจี้กซอจับคู่คำถาม Do- Does และคำตอบ ให้กลุ่มละ 1 ชุด โดยประโยคจะตรงกับประโยคบนกระดาน กลุ่มใดที่จับคู่ได้ครบทุกประโยคเสร็จก่อนเป็นกลุ่มชนะ</p> <p>24. ให้ตัวแทนกลุ่มที่ชนะออกมาเฉลยคำตอบบนกระดาน โดยใช้แทบประโยคคำตอบที่ครูเตรียมให้ติดบนกระดาน นักเรียนกลุ่มที่เหลือช่วยตรวจสอบความถูกต้อง และนักเรียนอ่านแต่ละคู่ประโยคตามกลุ่มที่ชนะ</p> <p>25. ครูอธิบายการใช้ประโยค Do, Does และ ประโยค Are there, Is there โดยครูให้นักเรียนช่วยกันหาข้อแตกต่าง และข้อเหมือนของทั้งสองประโยค และครูสรุปการใช้อีกครั้ง</p> <p>นักเรียนทำใบงานชุดที่ 7</p>		

ใบงานชุดที่ 7

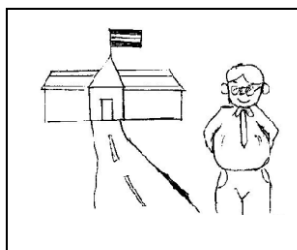
จงตอบคำถามจากภาพที่กำหนดให้แต่ละข้อ

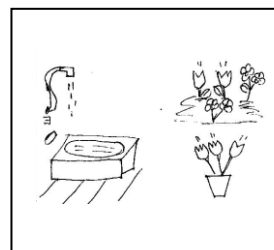
1. Are there books in the bag?

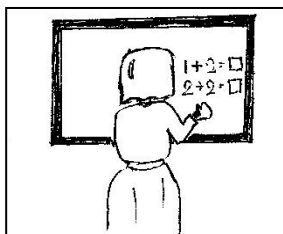
2. Are there pens in the bag?

3. Is there the principal at school

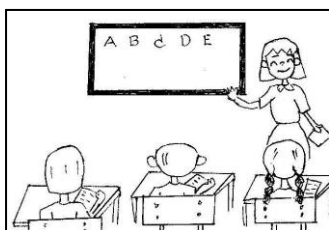
4. Is there the rest room next to a canteen?

5. Does the teacher teach English?

6. Does the student play the computer

7. Do they study English

8. Do they clean the room?

แผนการเรียนรู้ที่ 6

วิชา ภาษาอังกฤษพื้นฐาน 5

ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5

หน่วย At School

ระยะเวลา 60 นาที

จุดประสงค์การเรียนรู้

1. นักเรียนสามารถออกเสียง initial sounds ได้แก่ /k/, /l/, /br/, /w/, ได้ถูกต้อง
2. นักเรียนสามารถออกเสียง final sounds ได้แก่ /d/, /m/, /k/ ได้ถูกต้อง
3. นักเรียนสามารถออกเสียงสระ /ai/, / ɜ:/, /ə/, /o/, /i/ ได้ถูกต้อง
4. นักเรียนสามารถใช้รูปแบบประโยค Where ได้ถูกต้อง
5. นักเรียนสามารถใช้และเข้าใจคำบุพบท (prepositions) ในประโยค ได้ถูกต้อง
6. นักเรียนสามารถอ่านออกเสียงข้อความ และประโยคสั้น ๆ ในบริบทที่ เกี่ยวกับโรงเรียน ได้ถูกต้อง

ไวยากรณ์

Where is?

Prepositions: opposite, next to

คำศัพท์

library, kind, homework, word

คำศัพท์เป้าหมาย: library, kind, homework

กิจกรรมการเรียนรู้

กิจกรรม	เวลา	สื่อการสอน
<u>Warm- up</u> 1. ครูแสดงบัตรคำศัพท์ และให้นักเรียนอ่านออกเสียงเพื่อทบทวนคำศัพท์ ได้แก่ teacher, friend, computer, classroom, canteen 2. นักเรียนเขียนตามคำบอก โดยใช้คำศัพท์จากที่เรียนมา และช่วยกันเฉลยคำศัพท์	3	- บัตรคำศัพท์
<u>Presentation</u> 3. ครูแสดงบัตรภาพ ได้แก่ kind, library, homework และให้นักเรียนออกเสียงตามครู	20	

กิจกรรม	เวลา	สื่อการสอน
<p>หลายๆ ครั้ง ทั้งห้องและรายบุคคล อย่างน้อยภาพละ 5 ครั้ง จนกระทั่งนักเรียนจำคำศัพท์ได้</p> <p>4. ครูสลับภาพไปมา และสุ่มเรียกเลขที่นักเรียนให้บอกคำศัพท์จากภาพ</p> <p>5. ครูติดบัตรคำศัพท์คำว่า kind ที่กระเป๋าดัดผนัง โดยปิดตัว k และให้นักเรียนออกเสียง /ind/ ตามครู และอธิบายวิธีการเสียงคำที่ลงท้ายด้วย -ind ครูเปิดตัว k ที่ปิดไว้ และให้นักเรียนสะกดคำและอ่าน</p> <p style="text-align: center;">Ss: /k/ + /ind/ = kind</p> <p>6. ครูติดบัตรคำศัพท์ในกระเป๋าดัดผนัง และให้นักเรียนฝึกอ่าน kind, find, mind, hind, blind และฝึกอ่านเป็นแถว รายบุคคล</p> <p>7. ครูติดบัตรคำศัพท์คำว่า home ที่กระเป๋าดัดผนัง โดยปิดตัว h และให้นักเรียนออกเสียง /ome/ ตามครู และอธิบายวิธีการเสียงคำที่ลงท้ายด้วย e เช่น -ome เสียงสระที่อยู่ข้างหน้า จะมีเสียงเหมือนชื่อตัวอักษร จากนั้นครูเปิดตัว h ที่ปิดไว้ และให้นักเรียนสะกดคำและอ่าน</p> <p style="text-align: center;">Ss: /h/ + /ome/ = home</p> <p>8. ครูติดบัตรคำศัพท์ ได้แก่ คำว่า dome, rome, tome และให้นักเรียนฝึกอ่านพร้อมกัน</p> <p>9. ครูติดบัตรคำศัพท์คำว่า work ที่กระเป๋าดัดผนัง โดยปิดตัว w และให้นักเรียนออกเสียง /ork/ ตามครู และอธิบายวิธีการเสียงคำที่ลงท้ายด้วย -ork จากนั้นครูเปิดตัว w ที่ปิดไว้ และให้นักเรียนสะกดคำและอ่าน</p>		<ul style="list-style-type: none"> - ใบบัตรคำศัพท์ - กระเป๋าดัดผนัง - ชุดเกมต่อคำงาน 8 - ปากกา, หนังสือ, กล่อง - แถบประโยค - ภาพห้องเรียน

กิจกรรม	เวลา	สื่อการสอน
<p>10. Ss: /w/ + / ɜ: rk/ = work ครูติดบัตรคำเพิ่มให้นักเรียนฝึกอ่านคำว่า pork, word</p> <p>11. ครูนำคำศัพท์ home และ work มารวมกันและให้นักเรียนอ่านพร้อมกัน homework ครูติดบัตรคำ library บนกระดาน ครูให้นักเรียนแยกสะกดเป็น 3 พยางค์ตามครู ได้แก่</p> <p>/lai/ + /brə/ + /ri/ = library ครูให้นักเรียนฝึกสะกดอ่านที่ละพยางค์ตามลำดับ</p> <p>12. นักเรียนทำใบงานที่ 8 ภายในคาบเพื่อทบทวนคำศัพท์ที่เรียน</p> <p>13. ครูติดแถบประโยคบนกระดานและให้นักเรียนฝึกอ่าน และสุ่มอ่านเป็นรายบุคคล ได้แก่</p> <p>The teacher is kind. My English teacher is kind. I do homework. I do homework with friends. We do homework in the library.</p> <p>14. ครูให้นักเรียนเล่นเกมต่อคำเป็นประโยคแบ่งกลุ่มละ 4-5 คน โดยแจกบัตรคำศัพท์ให้ทุกกลุ่ม และให้นักเรียนทำบัตรคำเหล่านั้นมาเรียงให้เป็นประโยค ตามตัวอย่างประโยคขั้นที่ 13 ซึ่งครูจะเป็นผู้อ่านประโยคให้ กลุ่มใดที่ต่อเสร็จก่อนเป็นผู้ชนะ</p> <p>15. ครูนำสิ่งของได้แก่ ปากกา, กระเป๋า, หนังสือ, ฟุตบอล และให้นักเรียนบอกตำแหน่งสิ่งของที่ครูวางไว้ เช่น</p> <p>Ss: A pen is on a book. Ss: Pens are in a bag. Ss: A ball is next to a bag. Ss: A book is opposite a bag.</p>		

กิจกรรม	เวลา	สื่อการสอน
<p>16. ครูหยิบปากกา 1 แท่ง และถามคำถามนักเรียน โดยใช้คำถามข้อที่ 1 หลังจากนั้นจึงวางปากกาทบนสมุด และถามนักเรียนอีกครั้ง โดยใช้คำถามข้อที่ 2</p> <p>- What is this? - Where is a pen?</p> <p>ครูถามคำถามอีกครั้ง โดยเปลี่ยนตำแหน่งของ ปากกา อยู่ในกล่อง บนโต๊ะ โดยครูพยายามกระตุ้นช่วยให้นักเรียนตอบคำถาม Where is.....?</p>		
<p><u>Practice</u></p> <p>17. ครูคิดแถบประโยคคำถามและคำตอบบนกระดาน ครูชี้ที่คำว่า where และให้นักเรียนอ่านตาม 4-6 ครั้งจนจำได้ นักเรียนอ่านทั้งประโยคคำถาม และคำตอบพร้อมกัน โดยสุ่มให้นักเรียนชายเป็นผู้ถาม นักเรียนหญิงตอบ (คำถามชุดที่ 1) และสลับกันอีกครั้ง โดยนักเรียนหญิงถามและนักเรียนชายตอบ (คำถามชุดที่ 2) และให้นักเรียนหาข้อแตกต่างการใช้ Where is...? / Where are....?</p> <p><u>ชุดที่ 1</u></p> <p>- Where is a pen? The pen is on the book.</p> <p>- Where is a box? The box is under the bag.</p> <p>- Where is the canteen? The canteen is next to the library.</p> <p>- Where is a kind teacher? She is opposite the student..</p>	22	

กิจกรรม	เวลา	สื่อการสอน
<p style="text-align: center;">ชุดที่ 2</p> <p>- Where are the six footballs? The six footballs are in the pool</p> <p>- Where are math books? The math books are under the table.</p> <p>- Where are the students? The students are in the classroom.</p> <p>18. ครูติดภาพห้องเรียนซึ่งมีอุปกรณ์การเรียนอยู่ตามตำแหน่งต่างๆ ครูใช้แถบประโยค Where is a ___ ? โดยเลือกติดคำศัพท์บนแถบประโยคแล้วเปลี่ยนคำได้แก่ คำว่า computer, map, pen, bag ให้นักเรียนอ่านคำถามตามคำศัพท์ที่ครูเปลี่ยน และให้นักเรียนช่วยกันตอบตามตำแหน่งสิ่งของในภาพ</p> <p>Where is a pen/bag/ computer/ map? The pen is on the book. The computer is in the classroom. The map is on the wall. The bag is on the chair.</p> <p>19. ครูสุ่มเลขที่ให้นักเรียน ถามคำถาม Where จากภาพที่นักเรียนฝึกถามข้อ 18 นักเรียนที่ถูกสุ่มเลขที่ให้เรียกเพื่อนคนใดก็ได้เป็นผู้ตอบคำถาม และเปลี่ยนคู่ไปเรื่อยๆ จนครบ 3 – 4 คู่</p>		
<p><u>Production</u></p> <p>20. ครูติดภาพห้องเรียน ห้องสมุด ห้องอาหาร</p> <p>ครูถามคำศัพท์จากแต่ละภาพ</p> <p>T: What is this? Ss: It is a library/ classroom/ canteen.</p> <p>21. ครูติดแถบประโยคและถามคำถามนักเรียนดังนี้</p> <p>Where do you read the books? Where do you study? Where do you cook? Where do you do homework? Where do you teach students? ครูให้นักเรียนตอบคำถามอย่างอิสระ</p>	15	<ul style="list-style-type: none"> - ภาพห้องเรียน ห้องสมุด ห้องอาหาร - แถบประโยค - ใบงานชุดที่ 9

กิจกรรม	เวลา	สื่อการสอน
22. หลังจากนั้นจึงติดแถบประโยคคำตอบ แต่ละคู่คำถามและให้นักเรียนฝึกตอบคำถามอย่างถูกต้อง 23. นักเรียนฝึกทำใบงานชุดที่ 9		

ใบงานที่ 8

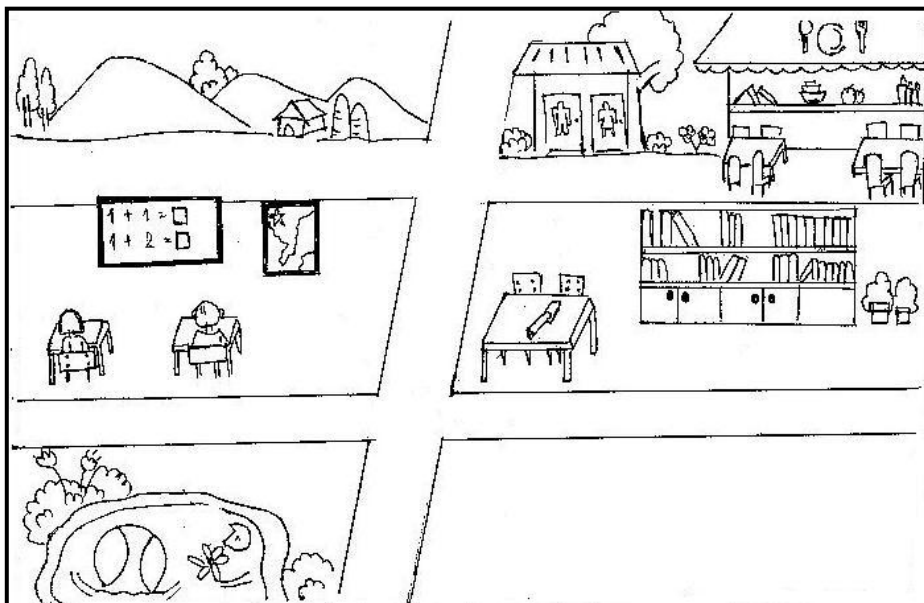
จงเติมอักษรลงในช่องว่างที่กำหนดให้

1. 	__ ind
2. 	k _ _ _
3. 	_ _ _ dy
4. 	_ i _ rar _
5. 	t _ ach _ r
4. 	f _ _ en _
5. 	h _ m _ wor _

Name No

ใบงานที่ 9

ตอนที่ 1 ให้นักเรียนดูแผนที่และตอบคำถามให้ถูกต้อง

1. _____ is the rest room?

It is opposite the library.

2. _____ is the canteen?

It is next to the rest room.

3. _____ is the classroom?

It is opposite the pool.

4. _____ is the library?

It is next to the classroom.

5. _____ the pool?

It is opposite the classroom.

6. _____ the students?

They are in the classroom.

7. _____ the books?

They are in the library.

8. _____ the ball?

It is _____ the _____.

9. _____ the map?

It is _____ the _____.

10. Where is the pen?

It is _____ the _____.

Name No

แผนการเรียนรู้ที่ 7

วิชา ภาษาอังกฤษพื้นฐาน 5

ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5

หน่วย At School

ระยะเวลา 60 นาที

จุดประสงค์การเรียนรู้

1. นักเรียนสามารถออกเสียง initial sounds ได้แก่ /fr/, /m/, /h/, /cl/, /w/, /r/, /o/ ได้ถูกต้อง
2. นักเรียนสามารถออกเสียง final sounds ได้แก่ /t/, /n/ ได้ถูกต้อง
3. นักเรียนสามารถออกเสียงสระ /ai/, /ei/, /ə/, /ou/ ได้ถูกต้อง
4. นักเรียนสามารถใช้รูปแบบประโยค When และ What ได้ถูกต้อง
5. นักเรียนสามารถอ่านออกเสียงข้อความ และประโยคสั้น ๆ ในบริบทที่ เกี่ยวกับโรงเรียน ได้ถูกต้อง

ไวยากรณ์

What does he/ she do ?

What is/ are there ?

When do you have ?

คำศัพท์

open, may, open, P.E., Sunday, Monday, Tuesday, Wednesday, Friday, Saturday

คำศัพท์เป้าหมาย: close, have, Monday, Friday

กิจกรรมการเรียนรู้

กิจกรรม	เวลา	สื่อการสอน
<p><u>Warm- up</u></p> <ol style="list-style-type: none"> 1. ทบทวนคำศัพท์ที่เรียนมาโดยครู เดินลุ่มให้นักเรียนหยิบบัตรคำศัพท์ที่เรียนผ่านมา และอ่านออกเสียงคำศัพท์ให้ถูกต้อง ลุ่มนักเรียน 6 – 7 คน 2. นักเรียนทุกคนเขียนตามคำบอกจากคำศัพท์ที่เรียนผ่านมา 3. ครูหยิบบัตรคำศัพท์และให้นักเรียนอ่านออกเสียง ได้แก่ subject, English, math, like, playground computer, library, classroom, school, field 	3	- บัตรคำศัพท์

กิจกรรม	เวลา	สื่อการสอน
<p><u>Presentation</u></p> <p>4. ครูหยิบปากกา 1 แท่งแล้วใส่ในกล่อง และถามนักเรียน ระหว่างที่ถามชี้ไปที่กล่อง หลังจากนั้นเพิ่มจำนวนปากกา 6 แท่งลงไปในกล่องและถามคำถาม อีกครั้ง เพิ่มสิ่งของเช่น book, bag แล้วถามเรื่อยๆ</p> <p>T: What is there in the box?</p> <p>Ss: There is a pen in the box.</p> <p>T: What are there in the box?</p> <p>Ss: There are six pens in the box.</p> <p>T: What are there in the box?</p> <p>Ss: There are six pens and books in the box.....</p> <p>5. ครูให้นักเรียนหยิบสิ่งของได้แก่ หนังสือ ปากกา แก้วน้ำ วางไว้บนโต๊ะของทุกคน และให้นักเรียนจับคู่เพื่อฝึกพูดถาม – ตอบ โดยใช้สิ่งของเหล่านี้ 2 – 3 ครั้ง ครูเดินสังเกตทั่วห้องเรียน</p> <p>6. ครูคิดแถบประโยคจากข้อ 7 และแบ่งนักเรียนเป็นชุดถาม และอีกชุดเป็นฝ่ายตอบ อ่านประโยคพร้อมกัน หลังจากนั้นสลับกันถาม – ตอบอีก 1 รอบ</p> <p>7. นักเรียนทำใบงานชุดที่ 9</p> <p>ครูแสดงบัตรคำศัพท์ ได้แก่ Sunday, Monday, Tuesday, Wednesday, Friday, Saturday, close, have และให้นักเรียนออกเสียงตามครูหลายๆ ครั้ง ทั้งห้องและรายบุคคล อย่างน้อยภาพละ 5 ครั้ง จนกระทั่งนักเรียนจำคำศัพท์ได้</p> <p>8. ครูสลับภาพไปมา และสุ่มเรียกเลขที่นักเรียนให้บอกคำศัพท์จากภาพ</p>	15	<ul style="list-style-type: none"> - แถบประโยค - สิ่งของได้แก่ - ปากกา กล่อง - หนังสือ แก้วน้ำ - กระดาษติดผนัง - ใบงานที่ 9 - บัตรคำศัพท์

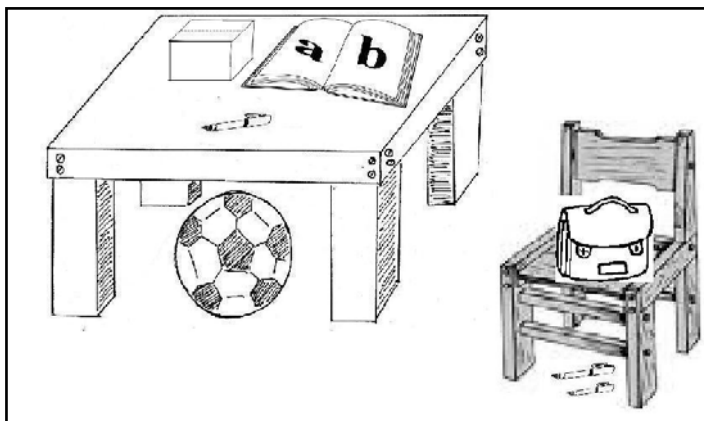
กิจกรรม	เวลา	สื่อการสอน
<p><u>Practice</u></p> <p>9. ครูติดบัตรคำศัพท์ day ในกระเป๋าดิฉนง และให้นักเรียนลองอ่านเองก่อน ครั้งแรก จากนั้นให้นักเรียนสะกดและอ่านตามครู /d/ + /ei/ = day</p> <p>10. ครูติดบัตรคำศัพท์เพิ่มลงในกระเป๋าดิฉนง และให้นักเรียนฝึกอ่าน may, say, way, ray, hay, lay โดยครูชี้คำศัพท์สลับไปมา เพื่อให้นักเรียนอ่านได้คล่องแคล่วยิ่งขึ้น</p> <p>11. ครูติดบัตรคำศัพท์วันเริ่มจาก Monday-Sunday ตามลำดับ ลงในกระเป๋าดิฉนง ให้นักเรียนแยกคำเป็น 2 พยางค์ และสะกดอ่านตามครู /m ^ n/ + /dei/ = Monday /tju:z/ + /dei/ = Tuesday /wenz/ + /dei/ = Wednesday /θ3:z/ + /dei/ = Thursday /frai/ + /dei/ = Friday /sætə/ + /dei/ = Saturday /s ^ n / + /dei/ = Sunday และให้นักเรียนสะกดอ่านคำเองพร้อมกันอีก 2-3 ครั้ง ต่อคำ</p> <p>12. ครูติดบัตรคำศัพท์ close ครูทบทวนการอ่านคำที่ลงท้ายด้วย e เสียงสระตัวแรก จะออกเสียงเหมือนชื่ออักษร โดยยกตัวอย่าง คำว่า home ครูและนักเรียนสะกดคำพร้อมกัน /h/ + /oum/ = home หลังจากนั้นให้นักเรียนอ่านออกเสียง close พร้อมๆ กัน Ss: /kl/ + /ous/ = close</p> <p>13. ครูติดบัตรบัตรคำศัพท์ have ลงในกระเป๋าดิฉนง</p>	27	<ul style="list-style-type: none"> - บัตรภาพคำศัพท์ - แถบประโยค - ตารางเรียน - ใบงาน

กิจกรรม	เวลา	สื่อการสอน																								
<p>ผนัง และให้นักเรียนอ่านคำศัพท์ พร้อมกัน โดยใช้หลักการ คำที่ลงท้ายด้วย e</p> <p>14. ครูสอนคำศัพท์ open เพิ่มเติมให้นักเรียน โดยอธิบายว่า มีความหมายตรงข้ามกับ close ครูให้นักเรียนพยายามอ่านและสะกดคำด้วยตัวเอง</p> <p>/o/ + /pən/ = open.</p> <p>15. ครูสลับบัตรคำ ได้แก่ Monday, Friday, close, open, have ให้นักเรียนอ่านพร้อมๆกันหลังจากนั้นแก้ไขการอ่านให้ถูกต้อง</p>																										
<p><u>Production</u></p> <p>16. ครูติดตารางเรียนบนกระดาน ครูให้นักเรียนอ่านคำศัพท์ที่อ่านได้บนตารางเรียน ครูอ่านคำที่นักเรียนอ่านไม่ได้ และนักเรียนอ่านตาม</p> <p style="text-align: center;">Tom' s timetable after school</p> <table border="1" data-bbox="288 1137 973 1659"> <thead> <tr> <th>Time</th> <th>4.00- 5.00 pm.</th> <th>5.00 – 6.00 pm</th> </tr> </thead> <tbody> <tr> <td>Monday</td> <td>English class</td> <td>Free time</td> </tr> <tr> <td>Tuesday</td> <td>Math class</td> <td>Play in a playground</td> </tr> <tr> <td>Wednesday</td> <td>Free time</td> <td>Do homework</td> </tr> <tr> <td>Thursday</td> <td>Play computer</td> <td>Do homework</td> </tr> <tr> <td>Friday</td> <td colspan="2" style="text-align: center;">Play football</td> </tr> <tr> <td>Saturday</td> <td>Read the books</td> <td>Play football</td> </tr> <tr> <td>Sunday</td> <td>Do homework</td> <td>Play in a playground</td> </tr> </tbody> </table> <p>17. ครูถามคำถามเวลาเรียนวิชาไหน ครูจะชี้ที่วันนั้น และเพื่อช่วยให้นักเรียนเข้าใจมากยิ่งขึ้น เช่น</p> <p>T: When do you have English? (ครูชี้ที่ Monday)</p>	Time	4.00- 5.00 pm.	5.00 – 6.00 pm	Monday	English class	Free time	Tuesday	Math class	Play in a playground	Wednesday	Free time	Do homework	Thursday	Play computer	Do homework	Friday	Play football		Saturday	Read the books	Play football	Sunday	Do homework	Play in a playground	15	<ul style="list-style-type: none"> - บัตรคำศัพท์ - แถบประโยค - ตารางเรียน - ใบงานชุดที่ 10 - แบบทดสอบ 2
Time	4.00- 5.00 pm.	5.00 – 6.00 pm																								
Monday	English class	Free time																								
Tuesday	Math class	Play in a playground																								
Wednesday	Free time	Do homework																								
Thursday	Play computer	Do homework																								
Friday	Play football																									
Saturday	Read the books	Play football																								
Sunday	Do homework	Play in a playground																								

กิจกรรม	เวลา	สื่อการสอน
<p>18. ครูแสดงบัตรคำศัพท์ when และให้นักเรียนอ่าน 3- 5 ครั้ง จากนั้นครูถามความหมายเพื่อทดสอบความเข้าใจจากนั้นครูคิดแถบประโยคเหล่านี้บนกระดานและให้นักเรียนอ่านพร้อมกัน</p> <ul style="list-style-type: none"> - When does Tom have English class? He has English class on Monday. - When does Tom play football? He plays football on Friday and Saturday. <p>19. ครูถามคำถามเหล่านี้กับนักเรียน และให้นักเรียนตอบ โดยครูยังตั้งวันที่ถามกิจกรรมนั้น เพื่อช่วยให้นักเรียนเข้าใจยิ่งขึ้น</p> <p>T : What does Tom do on Friday? Ss : He plays football.</p> <p>T : What does Tom do on Wednesday? Ss : He does homework.</p> <p>20. นักเรียนจับคู่ และให้นักเรียนฝึกถามตอบ โดยใช้ข้อมูลจากตารางสอนที่ให้</p> <p>21. ครูแจกใบงานที่ 10 ให้นักเรียนฝึกทำภายในคาบ หลังจากนั้นสุ่มให้นักเรียนออกมาเขียนคำตอบบนกระดาน และฝึกอ่านพร้อมๆ กัน</p> <p>22. นักเรียนทำแบบทดสอบ 2</p>		

ใบงานชุดที่ 10

ให้นักเรียนดูภาพและเติมคำลงในช่องว่างให้ถูกต้อง

What is next to the table?

The 1) _____ is next to the table.

What is there on the chair?

There is 2) the _____ on the chair.

_____ is there under the table?

3) _____ is a ball under the table.

_____ are there on the table?

There are 4) the _____, the _____ and the _____.

5) _____ there under the chair?

There are two 6) _____ under the chair.

#####

ใบงานชุดที่ 11

ให้นักเรียนดูตารางสอนและเติมคำลงในช่องว่าง

Tom' s timetable after school

Time Day	4.00- 5.00 pm.	5.00 – 6.00 pm
Monday	English class	Free time
Tuesday	Math class	
Wednesday	Free time	Do homework
Thursday	Play computer	Do homework
Friday	Play football	
Saturday	Read the books	Play football
Sunday	Do homework	Play in a playground

1. What does Tom do on _____ ?
He plays football and reads the books.
2. When does Tom _____ ?
3. He does homework on _____.
4. _____ does Tom do on Friday?
5. He _____ .
6. _____ does Tom have math class?
7. He _____.
8. _____ does Tom do on Wednesday?
9. He _____.
10. _____ Tom play in a playground?
11. He plays in a play ground on _____.

แบบทดสอบ

จงตอบคำถามโดยใช้ข้อมูลจากตารางสอนที่กำหนดให้

The David's timetable after school

Time (p.m.) Day	4.00 – 5.00	5.00 – 6.00
Monday	Free time	English class
Tuesday	Math class	Play football at a field
Wednesday	Do homework in a library	Computer class
Thursday	Do homework at school	Free time
Friday	Play in a playground	Read a book under a tree
Saturday	Play in a playground	
Sunday	English class	Play football at a field

1. What does David do on Sunday?

2. When does David play football?

3. Where does David play football?

4. What does David do on Saturday?

5. When does David have math class?

6. Where does David do homework on Thursday?

7. When does David play in a playground?

8. Where does David read a book?

9. What does David play at a field?

10. What does David do under the tree?

ภาคผนวก ค

แบบทดสอบ

วิชา : ภาษาอังกฤษ

ระยะเวลา 60 นาที

ระดับชั้น : ประถมศึกษาปีที่ 5

วันที่

ชื่อ ชั้น เลขที่.....

ข้อสอบชุดนี้แบ่งออกเป็น 6 ตอน ได้แก่

ตอนที่ 1 แบบทดสอบการอ่านระดับคำ จำนวน 35 ข้อ

ตอนที่ 2 แบบทดสอบการฟัง 35 คะแนน

ตอนที่ 3 แบบทดสอบการเขียนคำศัพท์ 35 คะแนน

ตอนที่ 4 แบบทดสอบการเขียนบรรยายภาพ 5 คะแนน

ตอนที่ 5 แบบทดสอบจับคู่ภาพและประโยค 5 คะแนน

ตอนที่ 6 แบบทดสอบการอ่านเพื่อความเข้าใจ 5 คะแนน

คะแนนรวม 120 คะแนน

ตอนที่ 1 : จงอ่านออกเสียงคำต่อไปนี้

1. milk	2. juice	3. park	4. fridge
5. well	6. subject	7. teacher	8. English
9. salad	10. student	11. school	12. homework
13. hospital	14. opposite	15. library	16. interesting
17. activity	18. like	19. do	20. have
21. eat	22. doctor	23. bread	24. next
25. with	26. drink	27. play	28. study
29. favorite	30. always	31. close	32. kind
33. often	34. all	35. friend	

15. a. librarian b. library c. liberty
16. a. intersection b. interacting c. interesting
17. a. ability b. artistry c. activity
18. a. lake b. like c. look
19. a. do b. due c. done
20. a. hive b. have c. halves
21. a. eat b. it c. at
22. a. donor b. boxer c. doctor
23. a. bred b. bread c. brad
24. a. neck b. nest c. next
25. a. wish b. with c. witch
26. a. brink b. drank c. drink
27. a. play b. pay c. prey
28. a. standee b. student c. study
29. a. forwards b. favorite c. fortunate

30. a. hallways b. all ways c. always
31. a. close b. clock c. cloth
32. a. kid b. kind c. knit
33. a. obtain b. offend c. often
34. a. all b. ill c. eel
35. a. friend b. from c. fresh

ตอนที่ 3 : จงเขียนตามคำบอกตามที่ได้ยิน

1. _____

2. _____

3. _____

4. _____

5. _____

6. _____

7. _____

8. _____

9. _____

10. _____

11. _____

12. _____

13. _____

14. _____

15. _____

16. _____

17. _____

18. _____

19. _____

20. _____

21. _____

22. _____

23. _____

24. _____

25. _____

26. _____

27. _____

28. _____

29. _____

30. _____

31. _____

32. _____

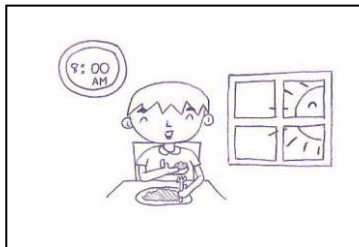
33. _____

34. _____

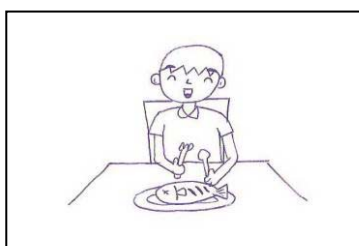
35. _____

ตอนที่ 4: จงเขียนประโยคบรรยายภาพตามที่กำหนดให้

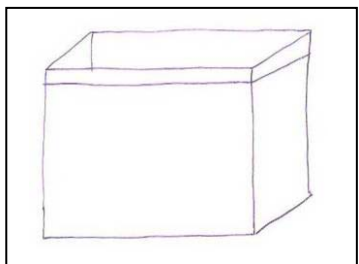
1.

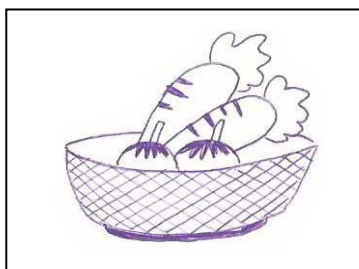
2.

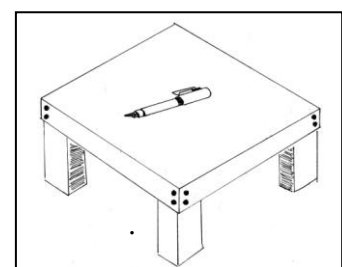
3.

4.

5.

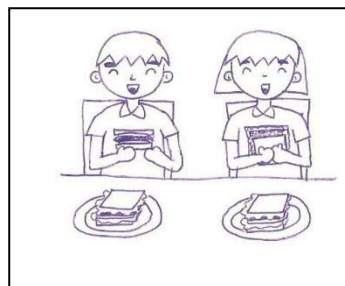
ตอนที่ 5: จงเลือกภาพให้ตรงกับความหมายของประโยคที่กำหนดให้

1. We make a sandwich.

a.

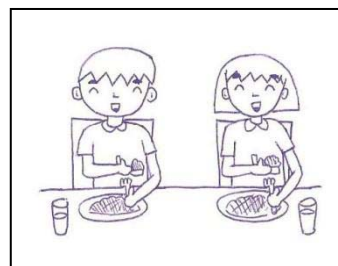
c.

b.

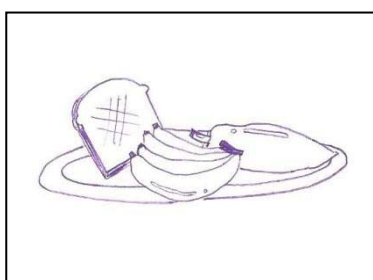

d.

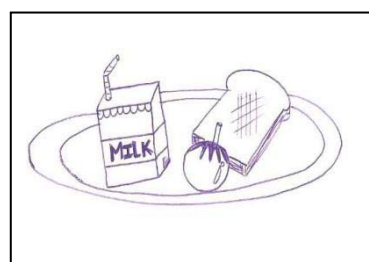

2. There is some bread, milk, and a papaya on the plate.

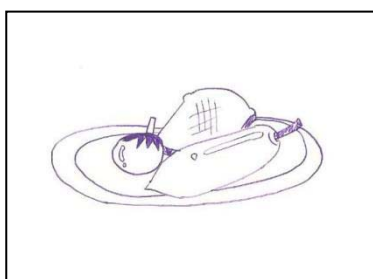
a.

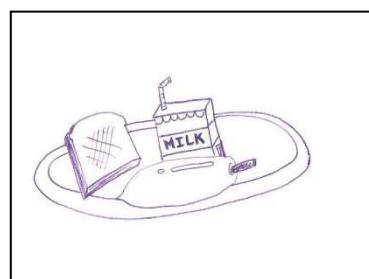
c.

b.

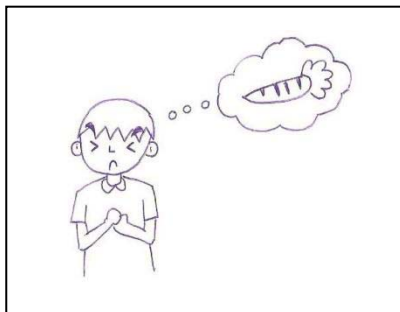

d.

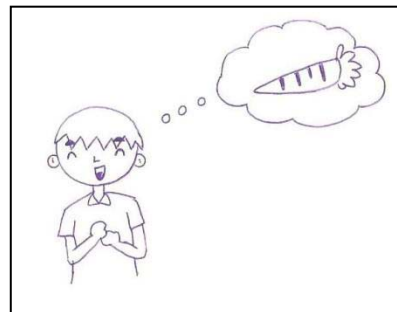

3. My favorite food is salad.

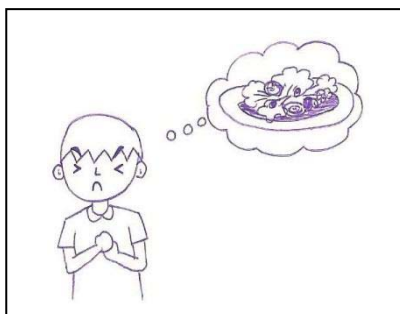
a.

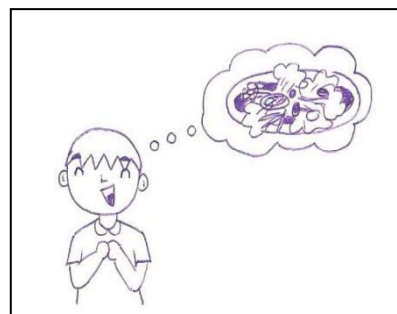
c.

b.

d.

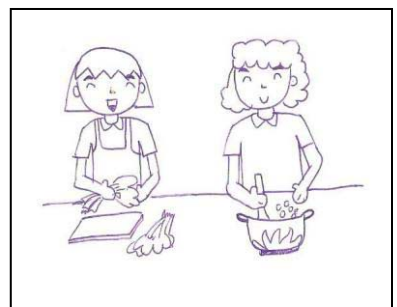

4. I help my mom to cook.

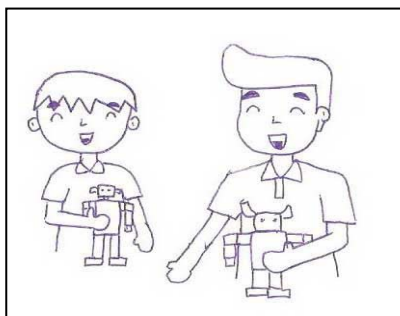
a.

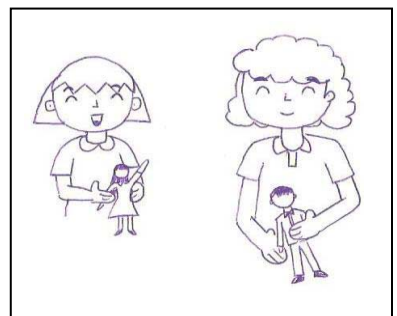
c.

b.

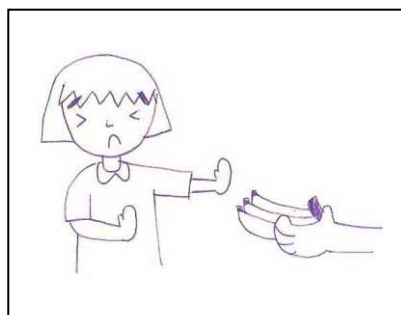

d.

10. I want to drink milk.

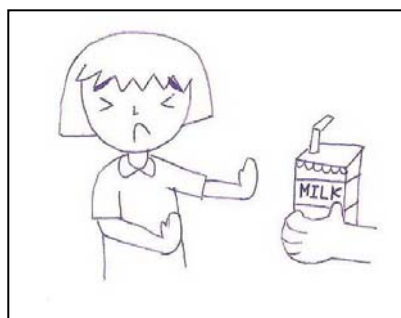
a.

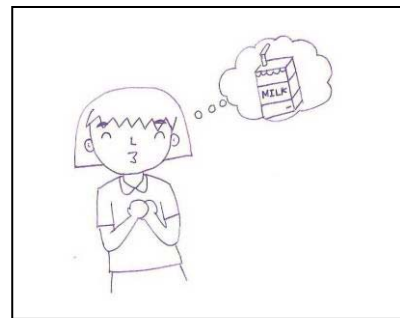
c.

b.

d.

ตอนที่ 6: จงตอบคำถามจากเรื่องที่กำหนดให้

Fun School

My name is John. I am a student at Fun School. It is opposite the hospital.

There is a library, three computer rooms, and a lot of classrooms. The big playground is next to the football field. All teachers are kind.

At school, I have many close friends. Most of their parents work as doctors or nurse. I study many subjects, for example, Thai, Math, Science. We study English on Monday and Friday. I like English very much because the teacher teaches the subject very well and the book is interesting. I always do homework with my friends in the park in front of the school. My favorite activity is playing games on a sport day. My dad, my mom and my dog often join the activities at the school. I love my school.

11. What does John do?

a. He teaches at the school.	b. He studies at the school.
c. He works at the school.	d. He is in the school.

12. Where is the school?

a. in front of the school	b. next to the football field
c. opposite the hospital	d. in the playground

13. The school has _____.

- a. a library, computer rooms, a tennis court
- b. a football field, a playground, bus stops
- c. a library, a football field, classrooms
- d. a library, a playground, a basketball field

14. What is John's favorite subject?

- a. English b. Science c. Math d. Thai

15. When does John study English?

- a. on Monday and Tuesday b. on Wednesday and Friday
c. on Thursday and Friday c. on Monday and Friday

ตารางบันทึกคะแนน

(ตอนที่ 1)

ใส่เครื่องหมาย ✓ หน้าคำที่นักเรียนอ่านถูกต้องและใส่เครื่องหมาย X หน้าคำที่นักเรียนอ่านไม่ถูกต้อง

คำที่	คะแนน	หมายเหตุ	คำที่	คะแนน	หมายเหตุ
1			2		
3			4		
5			6		
7			8		
9			10		
11			12		
13			14		
15			16		
17			18		
19			20		
21			22		
23			24		
25			26		
27			28		
29			30		
31			32		
33			34		
35					

บทอ่าน

(ตอนที่ 2)

ครูอ่านออกเสียงคำละ 3 ครั้ง และให้นักเรียนขีดเส้นใต้คำที่ได้ยิน

1. milk	2. juice	3. park	4. fridge
5. well	6. subject	7. teacher	8. English
9. salad	10. student	11. school	12. homework
13. hospital	14. opposite	15. library	16. interesting
17. activity	18. like	19. do	20. have
21. eat	22. doctor	23. bread	24. next
25. with	26. drink	27. play	28. study
29. favorite	30. always	31. close	32. kind
33. often	34. all	35. friend	

บทอ่าน

(ตอนที่ 3)

ครูอ่านออกเสียงคำละ 3 ครั้ง และให้นักเรียนเขียนคำศัพท์ที่ได้ยิน

1. milk	2. juice	3. park	4. fridge
5. well	6. subject	7. teacher	8. English
9. salad	10. student	11. school	12. homework
13. hospital	14. opposite	15. library	16. interesting
17. activity	18. like	19. do	20. have
21. eat	22. doctor	23. bread	24. next
25. with	26. drink	27. play	28. study
29. favorite	30. always	31. close	32. kind
33. often	34. all	35. friend	

